

Chuyện xấu trên giường

Contents

Chuyện xấu trên giường	1
1. Chương 01	1
2. Chương 02	7
3. Chương 03	14
4. Chương 04	17
5. Chương 05	23
6. Chương 06	27
7. Chương 07	31
8. Chương 08	35
9. Chương 09	40
10. Chương 10 - End	44

Chuyện xấu trên giường

Giới thiệu

Nàng – con gái Vua Cờ Bạc. Hắn – Người thừa kế của Long Dương Hào. Duyên phận giữa họ quả thật...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chuyen-xau-tren-giuong>

1. Chương 01

Chương 1:

“Quả táo, anh đào, quả táo, anh đào.....”

Một bé trai ngồi ở tiền sảnh khu vui chơi, không ngừng hô to trước màn hình máy chơi hoa quả. Chỉ thấy trên màn hình di động, nhảy đèn rất nhanh, sau đó giảm dần tốc độ.

“Dưa hấu!” Một cô gái đột nhiên đứng bên cạnh cậu, không đợi màn hình nháy hết đèn đã mở miệng đoán trước.

“Câm miệng!” Bé trai ngẩng đầu lên trừng mắt liếc cô gái một cái, rồi lại tập trung vào màn hình. Cậu nhắm chặt hai mắt lại cầu nguyện, “Quả táo, anh đào, quả táo, anh đào.....”

“Đô đô đô- làm!” Đèn màn hình ngừng nháy, cậu ta vừa mở to mắt đã thấy — là dưa hấu!

“Chết tiệt!” Cậu tức giận đánh nhẹ vào màn hình. “Nếu người nghĩ ta nói đùa mà trúng, vậy mau đứng lên để đến lượt ta chơi.” Cô gái lạnh lùng mở miệng.

“Ta nói cho người, máy móc này có vấn đề, người không cần chơi máy này, cẩn thận lại giống ta bỏ ra bao nhiêu tiền đều thua hết!” Cậu bé đứng lên, hảo tâm báo cho nàng biết.

“Người quá ngu ngốc, đương nhiên thất bại!” Cô gái trào phúng nói, sau đó ngồi vào máy móc tiền lẻ bỏ vào. “Hừ! Chờ người thua hết sẽ biết ta không có lừa người!”

Cậu con trai tuy rằng ngoài miệng hảo tâm tiếp tục khuyên nàng, nhưng trong lòng lại không ngừng mắng. Cậu nhóc quyết định đứng một bên xem nàng chơi, chờ nàng thua sạch xong, sẽ dùng đúng thái độ mỉa mai của nàng lúc này châm biếm lại.

Vài giây sau, chỉ thấy cô gái cho nguyên 20 xèng (đồng xu để chơi trong khu vui chơi í), nhằm vào ô ‘sao’ ở trên.

“Này! Người không cần.....” Bé trai có ý ngăn cản nàng. Nàng bỏ nhiều tiền thế mà lại chỉ chọn một loại?! Không chắc chắn thì có khả năng mất sạch tiền.

Cô gái quay đầu liếc nhìn cậu một cái, sau đó nhún nhún vai, hơi nhếch mép mỉm cười.

Qua vài giây sau, máy móc ngừng chuyển động, đèn quả nhiên dừng nháy ở ô ‘sao’ vị trí trên. “Oa! Thật là lợi hại!” Cậu nhóc kinh ngạc há hốc miệng.

“Như vậy là đủ rồi.” Cô gái thờ ơ với lời ca ngợi của cậu, đứng dậy đi đến quầy phục vụ, đem một trăm đồng xèng đổi nguyên thành tiền mặt.

Nàng thong dong ra về trong sự kinh ngạc của nhân viên, không hề phát hiện ra nơi góc phòng có người đang vụng trộm nhìn nàng.

“Nhạc Ưc Tâm, thực không hổ danh con gái của Vua Cờ Bạc!” Chàng trai phía góc phòng tán thưởng một tiếng.

Chờ bóng dáng cô gái biến mất ở chỗ rẽ, hắn lập tức rút thuốc lá xuống mặt đất rồi giẫm lên. “Nhạc Ưc Tâm, tôi nhất định phải có được cô!”

(Báo tường Thiên văn học)

Cuối năm trước, các nhà khoa học đã báo trước trận mưa sao băng thuộc chòm Sư Tử, năm nay đang rất được hoan nghênh, Hội Thiên văn học Quốc tế nhất trí cho rằng, năm nay là thời gian xem mưa sao băng tốt nhất, thời tiết đẹp, trời quang mây tạnh, địa phương nào cũng có thể thấy rõ. Dự đoán mỗi giờ số lượng sao băng có thể đạt tới một ngàn đến một ngàn năm trăm.....

Nhạc Ưc Tâm nhìn bài báo, tim không ngừng đập thình thịch, chỉ mới tưởng tượng cảnh tượng trên bầu trời xẹt qua vô số sao băng, ánh sáng như ngọc, đã đủ khiến nàng nháy nhót không thôi.

Nếu ở nơi sao sa đẹp như mộng ấy, có thể cùng một vị hoàng tử bạch mã anh tuấn cùng sóng vai nhau ngắm mưa sao băng, quả là mộng thành thực!

“Tiểu Tâm, phiếu điểm học kì này của con đâu?” Giọng Nhạc Tường Dật bỗng dưng truyền đến, đánh gãy mộng tưởng hào huyền của Nhạc Ưc Tâm.

Nàng chột dạ cúi đầu, “Còn..... Còn chưa phát.”

“Vì sao kì thi qua lâu như vậy mà còn chưa phát? Để ta trực tiếp gọi điện hỏi giáo viên của con.” Nhạc Tường Dật hoài nghi nói.

Ông vừa cầm lấy di động, Nhạc Ưc Tâm đã lập tức lấy tay ngăn lại.

“Ba, phiếu điểm của con ở túi xách!” Haizz! Dù sao nàng sớm muộn cũng phải đối mặt với sự thật.

Nhìn theo hướng phiếu điểm bị lôi ra khỏi túi xách, nàng vụng trộm ngắm Nhạc Tường Dật đang nhăn mặt lại.

Thôi xong rồi! Lần trước nàng trốn lớp học bỏ tức buổi tối, chơi trò chơi kiếm ít tiền tiêu vặt, không nghĩ tới lại phải gặp báo ứng trắng trợn nơi phiếu điểm.

Chết mất, đành phải chờ bị mắng! Nắm rõ phiếu điểm của mình trong lòng bàn tay, Nhạc Ưc Tâm đứng ở cửa phòng khách khẩn cầu ai đó mau đến giúp nàng. “Ta đã trở về.”

Nghe thấy giọng mẫu thân vang lên ở bên ngoài, Nhạc Ưc Tâm nhất thời quá sung sướng vì gặp được vị cứu tinh, lập tức chạy vọt tới phòng khách. “Mẹ!!!”

“Ngoan, sao hôm nay con về sớm vậy? Không cần đi học bỏ tức sao?”

“Không phải, là.....” Nhạc Ưc Tâm lén lút đưa phiếu điểm cho mẫu thân, sau đó nói áp a áp ứng: “Thành tích của con.....thật lười.....” “Vậy hả? Đưa mẹ xem xem.”

Nhạc Tường Dật chỉ chực giật lấy phiếu điểm trong tay lão bà. Nhưng Thiệu Tâm Viện đã nhanh chóng xoay người, tránh được tay ông.

“Đúng, kết quả thật sự thật xuống rất nhiều! Từ giờ trở đi, cho đến kỳ thi sau, trừ đến trường và học bỏ tức ở ngoài, mẹ nhất quyết không cho con ra khỏi nhà, con ở trong nhà cố gắng đọc sách cho mẹ.” Khẩu khí Thiệu Tâm Viện thật không tốt.

Nhạc Ưc Tâm lập tức trề cái miệng nhỏ nhắn. Ngay cả mẫu thân hiền dịu của nàng cũng quyết như vậy, nàng đã không còn cách cứu vãn đường sống..... Lần thi sau nhất định phải cẩn thận một chút mới được!

Trong lòng Nhạc Ưc Tâm vốn nghĩ như vậy, đột nhiên lại nghĩ đến chấp hành lệnh cấm trong lúc này nghĩa là sẽ phải bỏ lỡ mưa sao băng.

“Không được! Con muốn ngắm mưa sao băng.” Nàng hướng mẫu thân làm nũng. Nếu bỏ lỡ lúc này, không hiểu phải đợi đến bao giờ mới thấy lại được.

“Không được!” Nhạc Tường Dật nhìn phiếu điểm của nàng lạnh lùng nói. Ông luôn luôn tự hào về cô con gái thông minh, không nghĩ tới thành tích kì thi lần này của nàng lại làm hấn thất vọng đến vậy.

Chẳng qua là từ xếp thứ nhất lui xuống thứ năm thôi mà! Nhạc Ưc Tâm chu cái miệng nhỏ nhắn, ngoài chấp nhận phục tùng, nàng chẳng còn lựa chọn nào khác.

※ ※ ※

Thấy bạn học ai ai cũng bàn bạc xem đêm nay nên ngắm mưa sao ở đâu, Nhạc Ưc Tâm không thể không thấy buồn phiền.

Rất công bằng nha! Vì sao người khác được đi, chỉ riêng nàng phải ở nhà? Khi các bạn học đứng lên ra về, nàng lại phải ở đây đọc sách.....

Càng nghĩ càng không can tâm, mặc kệ! Nàng quyết định tối hôm nay phải làm cô gái hư hỏng, phá kỉ luật. Nhạc Ưc Tâm trốn học bỏ tức, một mình đến đỉnh đồi Thọ Sơn.

Nàng nhìn xung quanh, ngọn đèn vàng len lỏi, bên cạnh nàng là những đôi tình nhân, có người đang áy áy (chỗ này tác giả để là xx nên Vanilla nghĩ là “á á” :>), có người thỉnh thoảng lại nhỏ giọng nói những lời yêu đương tán tỉnh nhau.

Chỉ có nàng là cô độc! Nàng nhìn lên bầu trời đêm đen thẳm, thở dài một hơi, rất hy vọng có thể có người đến cùng nàng ngắm sao.

“Tôi có thể ngồi ở chỗ này không?” Một giọng nam trầm ấm truyền đến từ bên cạnh nàng.

Ngọn đèn mờ lung làm cho nàng nhất thời không thấy rõ lắm người con trai trước mắt đáng người to nhỏ thế nào, nàng chỉ có thể mơ hồ nhìn ra bờ môi quyến rũ mà kiên nghị của hắn (từ gốc là duyên dáng nhưng mà thấy nó í ẹ quá nên đổi thành quyến rũ).

“Tôi có thể ngồi chỗ này không?” Hắn hỏi lại một lần nữa. Nhạc Ưc Tâm lảng lảng nhìn người con trai trước mắt, miệng vẫn không đáp lại.

“Cô không trả lời coi như là đồng ý vậy?” Nói xong, hắn ta ngồi xuống ngay cạnh nàng.

Nhạc Ưc Tâm rất ít khi ở gần nam sinh như vậy, nàng hít sâu một hơi, cổ trắn tĩnh lại trái tim đang đập liên hồi. “Xem! Có sao băng kia!”

Không biết đã qua bao lâu, hắn đột nhiên lấy tay chỉ lên bầu trời hô to. Tầm mắt nàng chuyển động theo hướng ngón tay hắn, quả nhiên nhìn thấy một ngôi sao băng đang nhanh chóng bay xẹt qua phía chân trời.

Không kịp ước nguyện! Nàng tiếc hận nhìn lên bầu trời yên tĩnh, thở dài nhẹ ra một hơi. “Làm sao vậy?” Hắn ôn nhu hỏi.

“Thật đáng tiếc! Tôi vẫn chưa kịp ước.”

Kỳ quái, tuy rằng hắn chỉ là người xa lạ, nhưng nàng lại không có chút cảm giác chán ghét nào, ngược lại cảm thấy việc có hắn ở bên cạnh khiến nàng thấy thực vui vẻ.

“Cô có nguyện vọng gì?”. “Tôi còn chưa nghĩ ra.” Nhạc Ưc Tâm cắn môi dưới. Kỳ thực nàng cũng không biết chính bản thân mình muốn ước nguyện gì!

Nghe được câu trả lời của nàng, hắn nhẹ nhàng nở nụ cười. “Có cái gì buồn cười?” Nàng chu cái miệng nhỏ nhắn. “Tôi chỉ cười vì cô thực sự rất đáng yêu.”

Lời khen ngợi không chút xấu hổ như vậy làm Nhạc Ưc Tâm không khỏi tò mò, chuyển hướng nhìn về phía hắn, nàng muốn mượn màng sương mỏng, cẩn thận nhìn lên hắn một chút.

Woa! Tượng mạo hắn thật kiệt xuất nha! Nhạc Ưc Tâm kêu một tiếng từ đáy lòng. “Thử đoán xem tôi vừa ước nguyện gì trước sao băng?” Chàng trai mỉm cười hỏi.

Nhạc Ưc Tâm lắc đầu. Nàng làm sao có thể biết nguyện vọng của hắn? “Nguyện vọng của tôi là — hy vọng còn có thể được gặp lại tiểu cô nương đáng yêu như cô.”

Lời hắn nói là thật chẳng? Nhạc Ưc Tâm không dám tin mở to hai mắt, hắn thật sự cảm thấy nàng đáng yêu sao? Hay cơ bản chỉ là lời nói đùa?

“Cho nên, xin nói cho tôi biết tên cô..... Nhạc Ưc Tâm!”

Lời hắn nói còn chưa dứt, Nhạc Ưc Tâm chợt nghe thấy tiếng gọi của các bạn học. Nàng đứng lên, lấy khẩu khí không tốt đáp lại: “Làm sao vậy?”

Bộ dạng nàng cùng hắn cùng nhau ngồi ngắm sao băng, nếu bị bọn bạn học quái chiêu này nhìn thấy, không hiểu ngày mai trường học lại truyền ra những lời đồn khó nghe gì!

“Không có việc gì! Chỉ là nhìn thấy cậu thì tiện miệng gọi thôi!”

Nhắm nhí! Nhạc Ưc Tâm đem oán giận nuốt xuống cổ họng, quay sang định tiếp tục trò chuyện, mới phát hiện ra hắn không biết đã rời đi từ khi nào.

Tại sao có thể như vậy? Nàng còn chưa kịp nói danh tính của nàng cho hắn mà! Nhạc Ưc Tâm lòng đầy phiền muộn, bước chân nặng nề, buồn bã xuống núi.

※ ※ ※

“Thiếu gia, ngài vất vả rồi!” Lăng Tử Trần vừa về tới cửa, thuộc hạ của hắn Tiểu Chương lập tức cúi đầu nghênh đón.

“Hoàn hảo.” Sửa lại tiếng nói giả bộ ôn nhu vừa rồi trên núi, hắn khôi phục lại gương mặt lạnh lùng thường ngày. “Thiếu gia, sự việc có thuận lợi không?”

“Có thể tiến hành bước tiếp theo.” Nói xong, Lăng Tử Trần ngã người vào sofa.

Qua một tháng theo dõi vất vả, cuối cùng cũng đạt kết quả. Đêm nay, hắn đã bước đầu tiếp xúc với Nhạc Úc Tâm, hắn nhìn ra được Nhạc Úc Tâm cũng rất có hảo cảm với hắn.

“Thiếu gia ra tay, nhất định thành công.” Tiểu Chương nín thở. “Tốt lắm, đừng giở giọng nịnh hót! Ta còn có việc phải làm, người đừng ở trong này ầm ĩ làm phiền ta!”

Nói xong, Lăng Tử Trần cầm lấy điện thoại, chuẩn bị nghe thuộc hạ báo cáo tình trạng vận chuyển buôn bán hôm nay của Long Dương Hào.

Long Dương Hào là một con tàu biển xa hoa cao cấp chở khách chạy định kỳ, cũng là nơi cung cấp đủ loại trò chơi tiêu khiển cho khách VIP, thân phận hắn chính là người thừa kế của Long Dương Hào.

Năm đó phụ thân Lăng Khởi cùng cha mẹ Nhạc Úc Tâm hợp tác, tuy rằng kết thúc không tốt đẹp, nhưng cũng nhờ họ mà phụ thân có thể buôn bán lời lãi, kiếm được rất nhiều tiền.

Mà hắn cùng phụ thân thật giống nhau, đều nhìn trúng bảo ngọc quý giá Nhạc Úc Tâm này, hắn muốn nàng đến Long Dương Hào đảm đương vai chính của sông bạc, giúp hắn kiếm hàng bó tiền mặt.

Nếu muốn đạt được mục tiêu này, chỉ có một phương pháp — làm cho nàng yêu thương hắn, như vậy nàng sẽ cam tâm tình nguyện vì hắn cống hiến sức lực * * *

“Nguy rồi!” Nhạc Úc Tâm đến gần tám giờ tối mới phát hiện không thấy điện thoại của mình đâu!

Nàng bắt đầu hồi tưởng lại, buổi sáng ở xe bus công cộng nàng từng bị một người đụng phải..... Điện thoại của nàng không phải là bị người ta lấy mất khi ở đó đấy chứ? Trời ơi, chẳng lẽ nàng đã trở thành nạn nhân của những vụ trộm kinh điển trên xe công cộng?

Sau khi tìm được bộ điện thoại công cộng, nàng bấm dãy số di động của chính mình. Di động vang lên vài tiếng rồi có người nghe máy, nàng nhẹ nhàng hỏi một tiếng: “Ai vậy?”

“Hello, cô gái đáng yêu!” Lăng Tử Trần biết trước Nhạc Úc Tâm nhất định sẽ gọi đến để tìm di động, liền ngọt ngào gọi một tiếng.

Nhạc Úc Tâm nghe giọng nam truyền đến từ phone, không khỏi hoảng sợ. Hắn là ai vậy? Ai mà lại gọi nàng là cô gái đáng yêu?

Sau khi sững sờ một lúc, nàng đột nhiên nhớ tới nam nhân ngồi bên cạnh nàng tối qua.

Nhưng nàng còn chưa kịp mở miệng hỏi, đã thấy hắn tiếp tục nói: “Tối hôm qua cô để quên ở đó! May mắn là tôi có trở lại, nhìn thấy rồi mang về đây cho cô.”

Ồ, thì ra là như vậy. Nhạc Úc Tâm nhất thời cảm thấy phi thường ngượng ngùng, nàng quả thực là người hồ đồ, tối da nhất trần đời!

“Tôi đang ở chờ cô đến đem điện thoại về! Nói cho tôi biết địa chỉ cùng danh tính, tôi lái xe qua đó đưa lại cho cô.”

“Không cần, bộ tôi không biết xấu hổ sao? Thôi, tốt nhất là anh nói cho tôi biết anh ở nơi nào, tôi qua đó tìm.” Nhạc Úc Tâm trả lời.

“Sao lại nói là không biết xấu hổ? Tôi đâu có hẹp hòi đến mức không cho tiểu cô nương đáng yêu như cô chạy một chuyến đâu? Cô cho tôi được phục vụ một lần đi! Địa chỉ nhà cô là.....?”

Nhạc Úc Tâm đang muốn nói ra địa chỉ, bỗng đột nhiên nghĩ ra, lỡ lúc hắn lái xe đến nhà nàng vừa vặn đụng phải mặt ba, ba sẽ biết đêm qua nàng không đi học bỏ tức mà chạy tới xem mưa sao sa, nếu như vậy..... Nàng nhất định sẽ bị lột một tầng da!

“Trường tôi học ở.....”

Chưa nói hết câu, nàng lại lắc lắc đầu. Nếu bạn học nhìn thấy nam sinh ở trường nữ sinh, nhất định mọi người sẽ truyền âm ra ngoài, kiểu gì ba mẹ nàng vẫn sẽ biết!

“Thế này vậy! Chúng ta gặp ở cửa hàng Mc Donalds trước nhà ga lúc sáu giờ.” Cuối cùng nàng cũng nghĩ ra một địa điểm hoàn hảo, bất luận thế nào cũng không bị phát hiện!

“Ok, quyết định như vậy, sáu giờ gặp!” Buông phone, Nhạc Ưc Tâm hưng phấn đến mức muốn nhảy dựng lên hô to vạn tuế.

Ngày hôm qua mộng đẹp tiêu tan, có lẽ hôm nay có thể bù lại!

Tối hôm qua ngọn đèn thật sự quá mờ, hại nàng chưa thấy rõ ràng diện mạo của hắn, hôm nay nàng nhất định phải ghi nhớ kĩ từng đường cong nét đẹp trên mặt hắn! Hắc hắc!

※ ※ ※

Vì né tránh nhóm bạn “Bát yêu quái” ở lớp học, Nhạc Ưc Tâm ngay cả ngồi xe bus đơn giản cũng không dám, cố ý đi theo đường ngõ nhỏ vòng lên trước nhà ga.

Có lẽ do sắp đông, mới đến 5 rưỡi chiều, sắc trời đã sẫm tối.

Nhạc Ưc Tâm vừa đi một lúc đã hối hận vô cùng, nàng đã hiểu tại sao không ai đi đường tắt này, cứ có một cảm giác quái dị trong lòng, không khí hắc ám làm nàng sợ hãi không thôi.

Hắn là nàng sẽ không xui xẻo gặp gỡ người xấu đúng lúc này chứ? Chỉ cần xuyên qua ngõ nhỏ này là có thể tới nhà ga rồi.

“Đừng nhúc nhích!” Đột nhiên, một bóng đen mạnh mẽ chạy tới.

Nàng cảm thấy cổ bị người ta trụ chặt, mặc kệ nàng dùng lực giãy dụa như thế nào vẫn không thoát, cảm giác lạnh lạnh trên cổ nói cho nàng biết, tên đó đang kề dao nhỏ ngay trên cổ nàng.

“Ta không có tiền, ta chỉ là một học sinh nghèo!” Nhạc Ưc Tâm khó khăn nói sau khi giãy dụa thất bại. Kẻ bắt cóc thường muốn ăn cướp tiền bạc, lấy nàng ra làm con mồi là lựa chọn vô cùng sai lầm đấy!

“Hắc hắc! Ta không cần tiền, chỉ cần người!” Một tay hắn giữ chặt cổ của nàng, tay kia tìm đến trước ngực nàng sờ soạng.

Nhìn áo mình nhanh chóng bị cởi, Nhạc Ưc Tâm chỉ có thể kêu to. Nàng gặp phải sắc lang! “Câm miệng!” Tên đó túm cổ, bịt miệng nàng.

Ánh sáng quá mờ, nàng không thể thấy rõ ràng mặt của hắn lắm, chỉ mơ hồ nhìn thấy tên đó có một nốt ruồi to dưới cằm.

“Không cần..... Cứu mạng a!” Nhìn tên sắc lang ngồi xổm xuống giữ chặt tay chân, nàng chỉ có thể lớn tiếng kêu khóc, hi vọng có người nghe được tiếng cầu cứu của nàng.

“Không sao chứ?” Một giọng nam khàn khàn vang lên.

Sức nặng trên người đột nhiên biến mất, nàng chậm rãi mở to mắt, phát hiện ra trước mắt mình chính là chàng trai nàng bắt gặp trên núi đêm qua. Là hắn cứu nàng?

“Cám ơn! Tôi..... Cẩn thận!” Nhạc Ưc Tâm nhìn kẻ bắt cóc rút dao ra đâm sau lưng hắn, vội vã hét lên cảnh báo cho hắn nhưng đã không còn kịp rồi!

“Tiểu tử! Là do ngươi chọc giận ta.” Lăng Tử Trần lấy tay đè lên miệng vết thương máu tươi đang chảy ròng trên vai, đứng lên, dùng ánh mắt nghiêm khắc chăm chú nhìn kẻ bắt cóc.

Kẻ bắt cóc nắm chặt dao nhỏ, chậm rãi lui hai bước về phía sau.

Nhạc Ưc Tâm thừa dịp chạy nhanh đến phía sau, ngồi xuống, trốn vào một bên sửa sang lại quần áo. Người kia có dao trên tay đó! Hắn chẳng lẽ không sợ sinh mệnh của chính mình gặp nguy hiểm sao?

“Sao ngươi phải cản trở ta?” Kẻ bắt cóc nắm dao không phục nói. “Ta xen vào hay không là quyền của ta, ngươi chớ quản.”

Lăng Tử Trần thân thủ gọn gàng, dùng hai ba quyền liền đoạt được dao trong tay kẻ bắt cóc, tên đó sợ hãi lập tức bỏ trốn mất dạng. Hắn chậm rãi đi đến trước mặt của nàng, “Cô có bị bắt nạt không?”

“Không có.....” Nhạc Ưc Tâm hai mắt đầm lệ lờ mờ nói: “Anh bị thương! Tôi sao cũng được, chỉ cần anh không có việc gì là tốt rồi.”

Chưa từng có nam sinh nào sẵn sóc nàng ôn nhu như vậy, Nhạc Ưc Tâm trong lòng cảm động không biết nên làm thế nào cho phải.

“Cầm lấy, đây là điện thoại của cô.” Lăng Tử Trần đem di động bên hông đưa cho nàng, “Hoàn hảo, may mắn không bị hư lúc đánh nhau.”

Nhạc Ưc Tâm tiếp nhận di động xong, nước mắt liền rào rào đổ xuống, thứ nhất là để bột phát hết những sợ hãi vừa rồi trong lòng, thứ hai là lo lắng nam nhân trước mắt chịu thương. Cho dù nàng còn không biết tên của hắn, nhưng vẫn thập phần cảm động hắn đối xử quá tốt với nàng như vậy.

“Đừng khóc, nhất định là cô rất sợ hãi đúng không?”

Nhạc Ưc Tâm nghe lời an ủi của hắn, trong lòng tựa như có một dòng nước ấm chảy qua, nàng lau đi nước mắt trên mặt, “Tôi cùng anh đi bác sĩ được không?” Không biết vết thương trên vai hắn có nghiêm trọng không?

“Việc nhỏ ấy tôi có thể tự mình xử lý! Cô mau về nhà nhanh, thời gian không còn sớm, thế nào người nhà cũng sẽ lo lắng.”

Nhạc Ưc Tâm gật gật đầu, sau mở miệng hỏi: “Chúng ta còn có thể gặp lại sao?”. “Đây là danh thiếp của tôi.” Nói xong, Lăng Tử Trần đưa danh thiếp của hắn cho nàng.

“Tên tôi là Nhạc Ưc Tâm, nhà tôi ở.....”

Tuy rằng Lăng Tử Trần đã sớm biết tư liệu của nàng, nhưng hắn vẫn làm bộ dáng như mới biết lần đầu, chẳng những vậy còn rất chuyên tâm chăm chú nghe.

“Tên anh là Lăng Tử Trần?” Nhạc Ưc Tâm cúi đầu nhìn danh thiếp trên tay. “Đúng vậy, tôi mới bắt đầu làm việc ở Long Dương Hào.” Lăng Tử Trần gật gật đầu.

“Long Dương Hào?!” Nàng chưa từng nghe tên chỗ này!

“Đúng, hai ngày nay vừa vặn đến phiên nghỉ của tôi.” Nói xong, biểu tình hắn tiếc nuối: “Tiểu Tâm, hiện tại không còn sớm, tôi phải trở về. Nhưng.....”

Nhạc Ưc Tâm còn chưa kịp trả lời, Lăng Tử Trần liền ôm miệng vết thương, trên mặt hiện rõ vẻ thống khổ. “Tiểu Tâm, thực xin lỗi, không thể hàn huyền nhiều cùng cô, tôi phải đến bệnh viện nhanh.”

“Để tôi đi cùng.....” Vốn định cùng hắn đi, Nhạc Ưc Tâm liếc mắt nhìn đồng hồ. Đã hơn 6 giờ rưỡi, nếu không về nhà sẽ bị cha mắng! “Vậy anh đi đường cẩn thận, bye bye!”

“Cô cũng vậy.”

2. Chương 02

Chương 2:

Qua một tháng, Nhạc Ưc Tâm vẫn không liên lạc được với Lăng Tử Trần, nàng bắt đầu cảm thấy có chút phiền muộn, bất an. Cho nên nàng dành toàn bộ thời gian của mình để hỏi thăm những thông tin có liên quan tới Long Dương Hào.

Sau khi được nghe kể lại về Long Dương Hào, Nhạc Ưc Tâm lại càng thêm phiền não.

Nàng không khỏi hoài nghi, Lăng Tử Trần sao có thể làm việc tại một sòng bạc trên thuyền đây? Nơi này chỉ tính nguyên phí vào cửa đã là ba vạn, một học sinh như nàng làm sao có thể chi trả? Muốn đi tìm hắc, nàng trước hết phải kiếm đủ số tiền vào cửa mới được!

Ai! Nàng thở dài một hơi, nên làm thế nào để có được số tiền này đây? Thật sự là rất đau đầu!

“Mặc kệ!” Nhạc Ưc Tâm quyết định sẽ tới chơi trò chơi trà đi đại lao nhất bút1 (kể từ đây là trò gì, ai giải thích giúp mình thì tốt ^^), dù sao mỗi lần thắng Tiểu Mã Ly là có thể thắng nguyên mấy ngàn, chỉ cần hơn mười lần Tiểu Mã Ly là có thể đủ nguyên ba vạn tiền mặt vào cửa.

Đúng, cứ làm như vậy đi! Nhưng loại chuyện này tuyệt đối không thể bị ba mẹ nàng phát hiện, chỉ có cách phân thành nhiều lần đi chơi, đợi kiếm đủ tiền xong sẽ tìm một cái cơ chuẩn ra khỏi nhà.

Chỉ cần có thể kiếm đủ số tiền vào cửa là tốt rồi, cho dù về sau phải rửa chén, dọn bàn ở trên thuyền, cọ toilet kiếm tiền tiêu vặt, nàng cũng không không hối hận, oán trách nửa lời.

“Bà xã, em xem mấy ngày nay Tiểu Tâm đang gặp phải chuyện gì vậy?” Nhạc Tường Dật vô tình nhìn thấy bộ dáng kỳ lạ của con gái, vội vàng hỏi thử vợ yêu.

“Gì?” Thiệu Tâm Viên vụng trộm liếc mắt quan sát nàng, lộ ra ý hiểu, mỉm cười.

Con gái của bà đang yêu! Thật ra nhiều năm trước bà cũng đã từng như vậy, đó là mùi vị khi mới nếm thử tình yêu, phản ứng khi tình yêu chưa được đáp lại, âu yếm. “Đừng lo lắng, Tiểu Tâm không có việc gì đâu.”

“Vậy là tốt rồi.”

Thiệu Tâm Viên quyết định sẽ không hỏi Nhạc Ưc Tâm có tâm sự gì, dù sao đứa nhỏ cũng đã trưởng thành, nên có chủ kiến của mình, bậc làm cha mẹ không thể ép buộc con cái!

※ ※ ※

“Đô đô đô đô, làm!” Nhạc Ưc Tâm khoái trá nhìn chằm chằm những biểu tượng khối gạch trên màn hình. Hiện tại đang có năm trăm khối, cộng thêm với vài lần chơi lớn nhỏ lúc này, sẽ biến thành hai ngàn khối.

Mục tiêu đặt ra hôm nay sắp thành! Nàng nhanh nhạy đoán được kết quả sẽ xuất hiện tiếp theo là gì. “Nhất định là đại!”

Nàng tự nói, nhưng đang định nhấn nút thì lại đột nhiên nghe được có tiếng người hô sau lưng: “Cảnh sát đây! Đem giấy chứng nhận lấy ra mau!”

Thảm rồi, là cảnh sát! Nàng còn chưa đến mười tám tuổi, xác định chắc chắn là sẽ bị mang về cục cảnh sát rồi!

“Thật xin lỗi, tôi không mang giấy chứng nhận.” Nàng cố ý giả giọng khàn khàn, lúc nói cũng không hề quay đầu lại.

Một giọng nói quen thuộc truyền đến từ phía sau nàng, “Này? Cháu chẳng phải là con gái của Tường Dật sao? Bác nhớ rõ cháu còn chưa đủ mười tám tuổi mà?”

Là tiếng của thúc thúc Lâm Diệu Kỳ! Thật sự là đáng chết, nàng đã quên cha mình là cảnh sát về hưu, đương nhiên sẽ quen biết người trong cục cảnh sát.

Nguy rồi! Chẳng những không lấy được số tiền vừa kiếm, chỉ sợ sẽ không có những ngày bình yên trong một thời gian dài. Ai! Sớm biết như vậy thì đã đến nơi nào đó xa hơn một chút rồi.

※ ※ ※

Sau khi bị Lâm Diệu Kỳ ‘hộ tống’ về nhà, Nhạc Ưc Tâm cúi đầu không dám nhìn thẳng vào sắc mặt phần nộ của cha mình, trong lòng âm thầm cầu nguyện mẹ có thể nhanh chóng trở về cứu nàng.

“Con vì sao lại đến loại nơi đó? Vì sao lời nói của cha con cũng không nghe?” Nhạc Tường Dật sắp bùng nổ. Khi Nhạc Ưc Tâm năm tuổi, hắc đã phát hiện ra con gái được di truyền tài thiên phú đánh bạc của mình, cho nên nghiêm cấm nàng tiếp xúc tới bất cứ thứ gì có liên quan đến đánh bạc để phòng ngừa nàng bước trên con đường không thể trở về giống mình.

Ai biết được bây giờ nàng ngang nhiên chạy tới phòng trò chơi cờ bạc, còn dựa vào phương pháp này kiếm tiền! Ai! May mắn là nàng gặp đúng đồng sự trước cửa mình, nếu không thì sẽ gặp rắc rối lớn!

Nhạc Ưc Tâm không trả lời, lại một lần nữa thấp giọng oán giận vận khí hôm nay thật sự không tốt, nếu không, nàng đã từng chơi trò này nhiều lần như vậy, vì sao chỉ có hôm nay bị bắt gặp?

“Con đó! Ngang nhiên dám toàn thắng trò chơi điện tử, kiếm được đầy một túi tiền, kết quả là ông chủ đành phải gọi điện thoại đi báo cảnh sát đến bắt con. Đứa nhóc này, người thật đúng là một tiểu nha đầu rắc rối mà!” Nhạc Tường Dật lắc đầu oán thán.

Ông thật không biết nên cảm ơn ông trời và cảm thấy may mắn, hay là nên cảm thấy bi ai?

“A? Thì ra là do tên hỗn đản này thua không dậy nổi, sớm biết vậy mình đã.....” Nhạc Ưc Tâm tức giận ngẩng đầu. Thì ra là ông chủ cửa hàng trò chơi muốn làm xiếc, nàng còn tưởng rằng mình như thế nào như lại gặp vận xui xẻo đến vậy, tự nhiên gặp phải cảnh sát đến kiểm tra?

“Sớm biết được thì con định lấy hết tiền chuồn trước? Cha còn đang thấy kỳ quái, vì sao thành tích gần đây của con lại giảm sút? Hoá ra là bơi lên đi chơi trò chơi điện tử, không thêm đọc sách!”

Nhạc Ưc Tâm nghe cha mình trách cứ, không phục cãi lại. “Con bắt đầu chơi từ năm Quốc Trung rồi a! Cái chính là đều không bị bắt thôi.”

Những lời này đối với Nhạc Tường Dật mà nói, giống như sét đánh ngang tai, “Cái gì? Con bắt đầu chơi từ năm mười tuổi?”

Ông vẫn nghĩ Nhạc Ưc Tâm rất ngoan, rất nghe lời ông dạy, không tiếp xúc với những nơi đánh bạc, không nghĩ rằng nàng đã chơi sớm như vậy?!

Ngay tại thời điểm tốt để phạt nàng, Thiệu Tâm Ái lại mở cửa đi vào, khoe miệng còn mang theo nụ cười đắc ý yếu ớt.

“Ông xã, hôm nay em đi qua quán điện tử Dân Quyền Lộ.....”. Bà phát hiện ra con gái mình ở trong phòng đang chu cái miệng nhỏ nhắn, nghe thấy lời nói của bà liền nhanh chóng há miệng ra.

“Dân Quyền Lộ? Không phải là quán con chơi sao?” Nhạc Ưc Tâm hờn giận nói. Chính cái quán đó đã khiến nàng bị bắt.

“Ách..... Chuẩn thật! Hôm nay mẹ đang ngứa tay, vào đó chơi một chút.....” Thiệu Tâm Ái không nghĩ đến phải giấu diếm con gái, lập tức tiếp chuyện.

“Hừ! Tên ông chủ kia thật sự rất kém cỏi, con vừa mới.....”

Nhạc Ưc Tâm còn chưa nói xong, Thiệu Tâm Ái liền xuất hiện một biểu tình ngộ ra, bình tĩnh trên mặt. “A! Vậy ra cô bé vừa rồi bị cảnh sát bắt đi chính là con!” Bà còn hoài nghi mình đã nhìn lầm! “Chuyện là như thế nào? Con chắc hẳn đã thắng nhiều lắm nên mới bị lão ta tố giác?”

“Đúng rồi! Tên ông chủ kia thực không tốt!”

Ngay lúc hai mẹ con nàng đang cùng trầm miệng một lời, Nhạc Tường Dật rốt cục không nhịn được đứng lên rống lớn. “Hai người đã nói xong chưa?”

“Anh tức giận cái gì vậy? Vốn chính là tên ông chủ kia không nên làm như vậy thôi!” Thiệu Tâm Viện liếc thẳng lão công một cái, vì con gái yêu bất bình nói.

Trời ạ! Tại sao có thể như vậy? Nhạc Tường Dật vốn đang chờ mong bà xã có thể đứng về phía ông, giáo huấn con gái một chút, không nghĩ rằng bà ấy lại cứ nhiên không thêm để ý?!

Sau khi chửi mắng ông chủ quán trò chơi xong, Thiệu Tâm Ái mới đột nhiên nghĩ đến sự tình thật không thích hợp.

“Tiểu Tâm, tại sao con lại muốn đi chơi trò chơi thắng nhiều tiền như vậy để làm gì? Có phải tiền tiêu vặt của con không đủ dùng hay không?” Bà quan tâm phân trọng điểm này.

“Con..... Con muốn vay mẹ ba vạn nhân dân tệ.” Nhạc Ưc Tâm nhỏ giọng nói. Nàng vội vã giấu chuyện tiền đó là để vào cửa Long Dương Hào!

“Ba vạn?!” Thiệu Tâm Ái cảm thấy rất kỳ quái, “Con có việc gì, sao lại cần nhiều tiền đến như vậy? Mẹ.....” Chuyện này nói thế nào cũng không tốt!

“Tiểu Tâm, nếu con muốn ba vạn nhân dân tệ thì phải hỏi qua mọi người đã chứ.” Thiệu Tâm Viện không tiếp tục truy vấn lý do nàng cần tiền nữa, chính là có ý ra điều kiện.

“Nhưng mà con.....” Nàng hiện tại đâu còn cách nào để tư duy đúng đắn? Tâm trí nàng chỉ chứa đúng nụ cười ôn nhu của Lăng Tử Trần kia thôi!

Thấy bộ dạng khó xử của con gái, Thiệu Tâm Viện không khỏi mềm lòng, đúng lúc bà đang định mở miệng đáp ứng thì, Nhạc Tường Dật đã nói trước, “Bà xã, em đừng làm hư con!”

“Ông xã, em biết rồi.” Thiệu Tâm Ái gật gật đầu, chuyển sang hướng Nhạc Ưc Tâm, nói: “Dù sao chuyện cũng đã qua, con sẽ không được lấy tiền.” “Mẹ—” Nhạc Ưc Tâm làm nũng kêu lên.

Nhưng Thiệu Tâm Viện đã nhấn tâm quay đầu đi, không để ý tới sự xin xỏ của nữ nhi.

Quên đi, đi học bài! Nhạc Ưc Tâm hạ quyết tâm. Dù sao chịu khó cắn răng chờ một thời gian, nàng nhất định phải ở nhà đọc sách cho tốt, hơn nữa vượt qua cuộc thi thử.

※ ※ ※

Hai tháng sau, thành tích thi thử được công bố, Nhạc Ưc Tâm vô cùng đắc ý giao bản điểm cho Thiệu Tâm Viện, còn chìa hai tay ra ý bảo mẹ nên cho nàng đúng ba vạn ấy.

Thiệu Tâm Viện không nuốt lời, lập tức sảng khoái giao tiền cho nàng, “Con định làm gì với số tiền này?”

“Đi tìm một người.” Nếu đã thông qua được cuộc thi thử thì kế tiếp, nàng sẽ có thời gian vài tháng để có thể đến Long Dương Hào đi tìm người mà nàng ngày đêm nhớ mong.

Không biết hiện tại hắn còn ở trên Long Dương Hào không? Nhạc Ưc Tâm rất nhớ nụ cười ôn nhu của hắn, tâm tình liền gợn lên một làn sóng.

“Con muốn đi tìm ai?” Thiệu Tâm Viện trừng mắt, không rõ con gái mình vì sao lại dùng nhiều tiền như vậy chỉ để tìm người?

“Mẹ, mẹ không nên hỏi! Coi như con mất tích một thời gian là tốt thôi!” Nhạc Ưc Tâm làm nũng nói. Không lay chuyển được ý nguyện của nàng, Thiệu Tâm Viện chỉ có thể gật đầu đáp ứng.

※ ※ ※

“Nơi này chính là Long Dương Hào?” Trên Long Dương Hào, Nhạc Ưc Tâm giống như người lạc hậu, ngây ngốc nhìn đủ loại kiểu dáng bàn đánh bạc trong khoang thuyền, nơi chơi bóng bàn, có một số loại đánh bạc mà nàng cho tới bây giờ cũng chưa từng gặp qua.

Nàng tìm chung quanh thân ảnh của Lăng Tử Trần, nhưng dù như thế nào cũng tìm không ra.

Hắn sẽ không tạm thời ngừng công tác chứ? Nàng nhíu mi thở dài một tiếng. Thôi cứ được đến đâu thì đến, tìm một chỗ vui chơi rồi tình sau.

Sau khi đã đi dạo đông tây tại sông bạc, mắt sắc của nàng phát hiện con hổ ăn tiền đặt ở góc thuyền. Cái máy đó thoát nhìn rất giống với máy chơi hoa quả quen thuộc của nàng!

Nàng xem qua quy tắc trò chơi rất nhanh, sau đó lấy tiền lẻ trên người bỏ vào máy, kéo cần gạt xuống bắt đầu chơi. Qua nửa giờ—

“Lão bản, không tốt rồi!” Quản lý hoang mang rối loạn nhanh chóng chạy tới văn phòng Lăng Tử Trần báo cáo.

“Sao vậy?” Lăng Tử Trần nhăn mi nhẹ lại, hắn chưa từng gặp qua biểu tình thất thố kích động của quản lý như vậy.

“Có một cô gái đã thắng hết sạch tiền trong con hổ!” Nói xong, quản lí còn xoa xoa mồ hôi trên trán.

Hắn nhớ rõ rằng trong con hổ ăn tiền hào có thiết bị đặc biệt, khiến cho cơ hội trúng thưởng giảm xuống, không nghĩ rằng cô gái kia có thể thắng được! Là thiết bị đột nhiên không nhạy hay là nàng có khả năng kỳ diệu?

“Gi?” Lăng Tử Trần trừng mắt lên, đây là lần đầu tiên sau khi hắn tiếp nhận Long Dương Hào phát sinh loại sự tình này. “Cô gái kia trông như thế nào?”

“Cô ấy xem ra tuổi còn rất nhỏ, hẳn là chưa đến hai mươi, bộ dạng rất thanh tú, trên người mặc quần áo thường phục bình thường.....” Quản lí báo cáo.

“Được! Tôi muốn xem cô nàng còn có thể làm gì?” Nghe xong lời báo cáo của quản lí, Lăng Tử Trần cảm thấy có hứng thú, nói: “Ông mời cô ấy qua chơi trò ô vuông toạ hạ² (chắc là một loại cờ) đi.”

“Dạ!” Quản lí nghe lệnh rời đi, Lăng Tử Trần liếc mắt xem qua chiếc lịch tháng trên bàn.

Hắn nhớ rõ cha hắn từng nói qua, từng phá giải được con hổ ăn tiền của Long Dương hào chỉ có một người, tên của ông ta là Nhạc Tường Dật.

Nhiều năm sau lại có một cô gái phá giải được thiết bị này lần nữa, liệu có phải là người hắn vừa gặp mấy tháng trước _ Nhạc Ưc Tâm hay không?

Hắn quyết định chờ quản lí trở về báo cáo trước, rồi quyết định việc nên làm kế tiếp.

※ ※ ※

Đúng lúc Nhạc Ưc Tâm do dự không biết có nên chơi lại lần nữa hay không thì lại đột nhiên mất điện! “Sao lại thế này hả?” Đúng lúc nàng đang chơi hăng say? Nàng hung hăng vỗ vào máy móc một chút.

“Vị tiểu thư này, thật sự xin lỗi! Bởi vì điện lực trên thuyền không đủ, cho nên chúng tôi phải cắt điện.” Quản lí đi đến bên người nàng tỏ vẻ tiếc nuối hướng nàng xin lỗi, còn cúi khom người chào.

“Hay là như vậy, xin mời tiểu thư đến toa cao nhất của thuyền chúng tôi để thử tay nghề, không biết ý tiểu thư thế nào?” Quản lí đề nghị.

“Toa là cái gì? Tôi không muốn chơi!” Nhạc Ưc Tâm mở to hai mắt. Nàng lớn như vậy mà còn chưa từng nghe qua danh từ này!

Không dự đoán được nàng sẽ không chơi, quản lí chạy nhanh đến giải thích: “A, toa nghĩa là là.....” Lời nói còn chưa dứt, hắn đã nghĩ ra một ý kiến hay khác.

“Bằng không hay là như vậy đi, mời tiểu thư đi chơi, du ngoạn Russia luân bàn³ (chắc là một kiểu chơi bài đánh cược) nhé.” Chắc hẳn ở đó sẽ có nhiều cao thủ!

Nhưng lời vừa ra khỏi miệng hắn đã tự phát giác mình nói sai, nếu vận khí của nàng đang tốt, không chừng lại thắng sạch cả trò Russia luân bàn.

“Hay là trò hai mươi mốt điểm⁴ (trò quay số trong vòng tròn, chọn ra số mình đoán thì sẽ thắng)! Mời tiểu thư đến chơi.” Quản lí lại vụng trộm xoa xoa mồ hôi trên trán. Muốn chơi hai mươi mốt điểm phải nhờ vào kỹ thuật, vận khí chỉ chiếm một bộ phận nhất định

Nhạc Ưc Tâm nghe xong đề nghị của hắn liền lắc đầu, hắn có bảo chơi gì nàng cũng không tham gia. “Không cần, tôi chỉ chờ điện phục hồi để tiếp tục chơi thôi.” Nàng lại ngồi trước máy chơi một lần nữa, chuẩn bị chờ máy móc khôi phục vận hành.

Sắc mặt quản lí lúc này tái mét, lại không biết nên làm thế nào để đuổi nàng đi, vội vàng nói: “Khu điện lực này nhất định sẽ không khôi phục.”

“Vì sao? Vì sao chỉ có đúng khu điện lực này là sẽ không khôi phục?” Nhạc Ưc Tâm hét lớn, rất nhiều người khách trên thuyền quay đầu nhìn hai người bọn họ.

Lớn tiếng quá! Quản lí đầu tiên đang cắn nhanh môi dưới, bèn miễn cưỡng khôi phục biểu tình hoà nhã trong sắc mặt. “Xin tiểu thư chờ một chút.”

“Được.” Vẫn không biết mình đang xông vào đại họa, Nhạc Ưc Tâm gật gật đầu, tiếp tục ngồi ở tại chỗ vắt chân chờ điện lực hồi phục.

※ ※ ※

“Cái gì?” Lăng Tử Trần nghe quản lí báo cáo xong liền giật lấy bao thuốc trên bàn, hung hăng rút ra mấy điếu. “Cô ấy cự tuyệt chuyển tới bàn đánh bóng bàn khác, chỉ muốn chơi con hổ ăn tiền hào?”

“Báo cáo lão bản, đúng vậy.”

Lăng Tử Trần hừ một tiếng, hắn chưa từng thấy qua ai cứng đầu cứng cổ như vậy, nếu nàng không phải là gan dạ sáng suốt hơn người thì chính là ngu xuẩn đến cực điểm!

Hắn lại dùng lực châm lửa điếu thuốc xong, cảm xúc cuối cùng mới chậm rãi bình phục xuống dưới, “Đi mời cô ấy đến văn phòng của tôi.” Hắn ra mệnh lệnh. “Nhưng mà.....”

“Nhanh đi! Tôi muốn nhìn xem cô ấy là thần thánh phương nào?”. “Vâng.” Quản lí cung kính đáp.

Nhìn bóng dáng quản lí rời đi, Lăng Tử Trần gõ gõ điếu thuốc vào gạt tàn. Cho dù đối phương không phải là Nhạc Ưc Tâm, hắn cũng nhất định phải thuyết phục được nàng!

“Lão bản, tôi đã mời được vị tiểu thư này tới.” “Tốt, ông đi ra ngoài trước đi.” Khi quản lí mang Nhạc Ưc Tâm tiến vào văn phòng, Lăng Tử Trần lộ ra vẻ tươi cười đắc ý.

Quả nhiên là nàng! “Oái, Lăng Tử Trần?” Nhạc Ưc Tâm tròn to mắt, nhìn Lăng Tử Trần không dám tin. Không nghĩ rằng hắn là lão bản nơi này?!

“Tôi là người phụ trách Long Dương Hào Lăng Tử Trần, đã lâu không gặp!” Lăng Tử Trần vươn tay ra, đồng thời cũng thuận đường giới thiệu thân phận thật của mình.

Thì ra hắn chính là lão bản! Nhạc Ưc Tâm nở ra một nụ cười lộ rõ lúm đồng tiền xinh đẹp. Nàng cuối cùng đã đến đúng nơi rồi!

Hai người khoái trá hàn huyên một lúc, sau đó Lăng Tử Trần bảo nàng đưa vé vào cửa mình cho hắn xem. “Tiểu Tâm, lấy vé vào cửa em ra cho tôi xem được không?!”

Nhạc Ưc Tâm nghe theo chỉ đạo của hắn, đem cuống vé đưa cho hắn, chỉ thấy sắc mặt Lăng Tử Trần nhất thời ngưng trọng.

“Tiểu Tâm, loại phiếu này có thể cho phép ở lại trên thuyền đúng hai buổi tối, ngày kia em sẽ phải rời thuyền.”

“Hả?” Nhạc Ưc Tâm nhíu mi lại. Nàng lấy hết ba vạn nhân dân tệ mẹ cho để mua vé mà chỉ có thể đủ cho hai buổi tối? Vậy nàng phải làm như thế nào mới có thể tiếp tục ở lại bên người hắn đây?

“Làm sao bây giờ? Em vất vả lắm kiếm được đủ số tiền mua vé mà.” Nàng chu cái miệng nhỏ nhắn nói. Nếu hắn là lão bản, vậy chắc hắn hắn có thể phá lệ lưu giữ nàng chứ?

“Long Dương hào luôn phải dựa vào quy định làm việc, không thể có ngoại lệ.” Lăng Tử Trần khẩu khí chuyển sang lãnh khốc trong nháy mắt, hắn biết chỉ có áp dụng phương thức vừa đấm vừa xoa mới có thể lưu nàng lại.

“Nghiêm khắc đến vậy à?” Nhạc Ưc Tâm vẻ mặt thất vọng. “Nếu không, em có thể dùng phương thức làm công để kiếm tiền..... Em có thể rửa bát, ba mẹ em thường nói em có khiếu làm việc nhà a” Nàng có ý đồ thuyết phục hắn.

“Người như thế ở Long Dương Hào hiện đã có quá nhiều.” Lăng Tử Trần ra vẻ ưu sầu nhăn mi, giả bộ đáng bất đắc dĩ.

“Tiểu Tâm, đừng tưởng rằng tôi là lão bản là có thể lưu em lại, trường thuyền này là cha tôi, nếu biết tôi tùy tiện lưu lại người lạ, nói không chừng ba tôi sẽ đoạn tuyệt quan hệ phụ tử!”

Nghe hắn nói xong, Nhạc Ưc Tâm không khỏi ủ rũ. Xem ra, nàng thật sự không thể ở lại bên người hắn rồi!

“Nhưng nếu là vì em, cho dù ba tôi có tức giận, tôi cũng chấp nhận” Lăng Tử Trần cố ý làm ra vẻ mặt nghiêm trọng, sau đó dùng lời chân thành đầy thâm tình nói. [*Vanila: Quả thực rất mún đập vào mặt anh]

“Không, anh không cần vì em mà khiến cha con hai người không thoải mái!” Nhạc Úc Tâm vội vàng lắc đầu cự tuyệt, nàng không thể bắt hấn hy sinh!

“Anh nghĩ kĩ xem, nói cho em biết, còn có phương thức nào khác để em có thể ở lại lâu thêm vài ngày?” Ha! Mục đích của hắn đã đạt được!

Lăng Tử Trần cố đè nén nội tâm đang vui sướng, hơi nhếch mi hỏi nàng: “Tôi có một phương pháp, nhưng không biết em có nguyện ý nghe lời tôi hay không?”

“Đương nhiên được!” Nhạc Úc Tâm lập tức gật đầu đáp ứng. Nếu có cách có thể giúp nàng danh chính ngôn thuận được ở lại bên người hắn, nàng đương nhiên cam tâm tình nguyện.

“Em có thể đi làm ở sòng bạc trên thuyền của tôi, nhưng đầu tiên em phải học kỹ xảo đánh bạc, sau đó giúp tôi thắng tiền quan khác, em nguyện ý làm không?” Lăng Tử Trần hỏi.

“Nguyện ý.” Nhạc Úc Tâm lo lắng một chút rồi quyết định gật đầu đáp ứng.

“Tốt! Việc định như vậy, trước tiên tôi mang em tới toa chơi bóng bàn thực tập.” Lăng Tử Trần nghe được hứa hẹn của nàng liền lập tức đứng lên. Hắn thật sự muốn nàng nhanh chóng học được kỹ xảo, như vậy hắn có thể vô tư khiến nàng giúp Long Dương Hào kiếm tiền!

※ ※ ※

Nhạc Úc Tâm nhìn chằm chằm toa tàu trước mặt, tầm mắt không ngừng dao động ở nhà cái5 (người gọi bài) cùng những khách chơi bài trên bàn.

Rốt cuộc bọn họ miệng kêu ‘thuận’ cùng ‘đồng hoa’ là có ý tứ gì? [*Vanila: Hix, chj k fải là ng‘ duy nhất k hỉu] Cho dù có Lăng Tử Trần dạy bảo ở một bên, nàng vẫn cảm thấy không hiểu cái gì.

“Tiểu Tâm, em đi thử xem.” Lăng Tử Trần sau khi kết thúc một ván liền thúc thúc vào bả vai của nàng, muốn nàng lên sân khấu biểu hiện thực lực. “Nhưng là em còn không hiểu mà!” Nhạc Úc Tâm lắc đầu.

“Không vấn đề, dù sao cũng mới là chơi đùa mà thôi.” Lăng Tử Trần rất tin tưởng nàng, cũng muốn nhìn xem tài năng thiên phú của nàng rốt cuộc có thể phát huy đến mức nào?

“Lão bản?” Nhà cái vẻ mặt nghi hoặc, không nghĩ tới lão bản sẽ tìm một người lạ làm khách chơi, hắn có phải là phóng túng quá không, liệu có thể phát huy hết hoàn toàn thực lực?

“Tiểu Hạo, người không cần để ý, coi cô ấy như khách chơi bình thường.” Lăng Tử Trần nhìn ra vẻ nghi hoặc của hắn, lập tức nói. “Vâng.”

Khi nhà cái bắt đầu sắp bài, Nhạc Úc Tâm nôn nóng nhìn những người khách bên cạnh nàng, thoạt nhìn ai cũng đều có bộ dáng như đã định liệu trước.

“Không được! Em sẽ thua mất.” Nàng bất an nói thầm với Lăng Tử Trần. Nói lời chịu thua trước mặt nhiều người như vậy quả là rất mất mặt, nhưng nàng không còn cách nào khác!

“Em không phải đã đáp ứng yêu cầu là nghe tôi nói sao?” Lăng Tử Trần nhắc nhở nàng. Kỳ thật hắn cũng không mong đợi nàng có thể thắng đẹp nhiều lắm, chỉ cần so sánh tiêu chuẩn của nàng cao đến đâu so với những người mới chơi khác là được.

Nhạc Úc Tâm không còn lời nào để nói, chỉ có thể cúi đầu chấp nhận sự thật. “Chia bài.” Nhà cái hô to một tiếng, sau đó bắt đầu cầm bài trong tay thuận theo hướng kim đồng hồ phát đi.

Vị khách thứ nhất kêu theo: “Một vạn. Một vạn rưỡi. Ba vạn.”

Bảng giá theo động tác chia bài của nhà cái càng ngày càng lên cao, khi bài đã đến trước mặt Nhạc Úc Tâm, nàng mờ mịt nhìn về phía Lăng Tử Trần, không biết nên làm thế nào cho phải?

“Mười vạn!” Sau khi Lăng Tử Trần mở miệng thốt ra bảng giá này, những người khách xung quanh ồ lên một tiếng.

“Lão bản?” Nhà cái xoa xoa mồ hôi trên trán, không hiểu vì sao vị lão bản trong mắt chỉ có tiền lại giữ lời với tiểu cô nương này?

“Tiếp tục chia bài đi!” Nhìn phản ứng của mọi người, Lăng Tử Trần không thu hồi lợi thế của hắn, chỉ lộ ra khoé miệng đang mỉm cười.

3. Chương 03

Chương 3:

Ván bài tiến đến phút cuối cùng, Nhạc Úc Tâm nhíu mi nhìn bài trước mắt, ba quân bài mở ra là Hoa mai A, Hoa mai Q, Hoa mai K, mà lá bài chết tiệt còn lại lại là Phương khối A.

Nàng bắt lực liếc mắt nhìn Lăng Tử Trần một cái, tuy rằng nàng chưa hiểu biết rõ về bài bạc, nhưng nàng đủ biết chỉ có một đôi thì không thể có cơ hội thắng.

Ngừng nghĩ ngợi, nàng nhìn bộ 3 quân 8 của vị khách bên trái kia, liền cảm thấy chính mình nhất định thua rồi.

Đã đến lượt cuối, nàng ngay cả dừng khí hé bài ra xem cũng không có, thậm chí chỉ mong được chạy ra khỏi nơi này nhảy xuống sông tự tử (Suy nghĩ kì dị @.@).

“Một trăm vạn.” Lăng Tử Trần sắc mặt không thay đổi, tiếp tục đề cao bảng giá. Nhạc Úc Tâm lập tức quay đầu lại dùng ánh mắt bảo hấn mau rút lại tiền.

Nhưng Lăng Tử Trần không để ý của nàng ám chỉ. Hắn thật sự rất tin tưởng nàng! Dùng trực giác của hắn phán đoán, nàng tuy rằng không phải người thắng cuối cùng, nhưng thủ hạ Tiểu Ngô của hắn có thể thắng thay cho nàng, cứ như vậy, hắn cũng không tổn thất gì.

Nhạc Úc Tâm liếc mắt thấy không có vị khách nào dám đặt thêm tiền, liền cảm thấy thực tự trách. Tuy rằng Lăng Tử Trần tin tưởng nàng như vậy, nhưng nàng lại hại hắn thua hết tiền, nói không chừng phụ thân của hắn sẽ bởi thế mà đoạn tuyệt quan hệ.

“Lật bài.” Nhà cái vừa mới chỉ thị, tất cả các người chơi đều lật con bài mới bốc lên, Nhạc Úc Tâm đành phải chiếu theo mà làm.

Cuối cùng con bài chưa lật của nàng đã hé ra, là Hắc đào A! “Nhà cái thông ăn.”

Tuy rằng bộ ba A có ưu thế, nhưng nàng vẫn không thể bì được với bộ 4 của nhà cái.

Nàng dùng ánh mắt thật có lỗi quay đầu nhìn Lăng Tử Trần một cái, cho dù thắng toàn bộ khách, nhưng cuối cùng nàng vẫn thua nhà cái.

“Ừm, biểu hiện rất khá!” Lăng Tử Trần đi đến bên người nàng, ôn nhu an ủi nói. Kết quả như vậy đã đủ cho hắn vừa lòng rồi.

Theo kết quả quan sát của hắn, Nhạc Úc Tâm có được trực giác cùng vận khí tốt thiên phú, chỉ cần huấn luyện nàng thêm, nàng có thể ở sòng bạc đánh đấu thắng đó không gì cản nổi.

“Tôi như vậy có vượt qua cuộc thi được không?” Nghe xong lời an ủi của hắn mà Nhạc Úc Tâm vẫn lo lắng, liên tục truy vấn. “Có tiền bộ.” Lăng Tử Trần chậm rãi nói.

Đây cũng chưa phải là kết quả hoàn mỹ nhất, hắn muốn nàng trở thành vai chính Long Dương Hào! Đến thời điểm đó, nàng sẽ chính là vương bài hé ra trên tay hắn!

“Cám ơn anh.” Nhạc Úc Tâm cúi đầu nhận lời ca ngợi của hắn, trong lòng không thể kìm được cơn cao hứng.

“Tốt lắm, em đi nghỉ ngơi trước đi! Tôi tìm người chuẩn bị.....” Lăng Tử Trần còn chưa dứt lời nói, một người phụ nữ trang điểm xinh đẹp đã đến bên người hắn.

“Lão bản, tối hôm nay đến phiên em phải không?”

“Em cứ đi trước chờ ta trong phòng.”

Nghe được lời đáp của hắn, trong lòng Nhạc Úc Tâm đột nhiên truyền đến một cỗ đau đớn, đôi mắt cũng đầy ghen tuông. Hắn ở cùng một chỗ với người con gái khác?

Lăng Tử Trần lập tức nhận ra tâm tình Nhạc Úc Tâm, hắn vẫy tay ra hiệu cho nữ nhân kia rời đi, ôn nhu nói bên tai nàng: “Tức giận?”

“Không có.” Nhưng nàng vẫn chu cái miệng nhỏ nhắn. Nàng nào có tư cách tức giận đâu?

“Cô ấy là biểu muội của tôi, em đừng hiểu sai.” Lăng Tử Trần tùy tiện tìm cái cớ lấy lệ, còn cố ý giả bộ đáng nghiêm túc trên mặt.

“Thực xin lỗi.” Nhạc Úc Tâm làm sao nhìn ra được hắn đang nói dối, ngược lại nhanh chóng tin tưởng, lấy lòng hắn.

“Không sao, tôi có thể hiểu được tâm tình của em.” Lăng Tử Trần cho nàng một nụ cười tươi bao dung, tiếp tục lấy ngữ khí ôn nhu nói: “Nhanh nghỉ ngơi đi! Hôm nay em chắc hẳn đã mệt muốn chết rồi.”

“Vâng.”

Cảm giác có người che chở thật tốt! Nhạc Úc Tâm vừa đi theo thuộc hạ của Lăng Tử Trần về khoang của mình vừa nghĩ. Nhưng nàng lại không biết rằng Lăng Tử Trần ở trong phòng lúc này đang cùng “Biểu muội” của hắn mây mưa thất thường.....

※ ※ ※ “Tiểu tâm, nên rời giường!”

Ngày hôm sau trời mới tờ mờ sáng, Lăng Tử Trần đã dùng chìa khóa mở cửa phòng Nhạc Úc Tâm ra, đến bên cạnh giường nàng thấp giọng gọi.

“Cho con ngủ nhiều thêm một chút.” Bình thường ở nhà nàng đều thói quen lại giường đến cuối cùng một khúc, làm cho nàng lão ba thương thấu cân não, mỗi ngày đều phải hoa thật nhiều thời gian kêu nàng rời giường.

“Tiểu tâm, mau rời giường!” Lăng Tử Trần tiến gần sát gương mặt đang say ngủ nơi mộgn đẹp của nàng, lại một lần nữa thấp giọng gọi nàng. “Ba thói, người thật sự rất phiền nha!”

Nói xong, chân Nhạc Úc Tâm tung ồ chắn ra đá một cước vào chính giữa bụng Lăng Tử Trần. “A!” Nàng đá thực quá chuẩn đó! [*Vanila: Đáng đời, đá cho a liệt dương!!!~]]

Lăng Tử Trần nghĩ nàng rõ ràng là cố ý, liền tức giận xốc chăn bông của nàng lên, đang chuẩn bị bức nàng rời giường, nhưng nháy mắt, hình ảnh nơi đó khiến hắn giật mình, kinh ngạc phát hiện — nàng cứ nhiên loã ngủ!

“Chết tiệt!” Hắn gầm nhẹ một tiếng, sao phần thân dưới của hắn lại sản sinh phản ứng tự nhiên nhanh đến vậy?

Bình thường hắn vốn không có nhiều “thú tính” đối với những tiểu cô nương trẻ tuổi như vậy, nhưng nàng lại có thể dễ dàng thức tỉnh dục vọng của hắn.

Thân thể của nàng hồn nhiên mà xinh đẹp, giống như một quả táo thanh ngọt, dụ dỗ nam nhân khiến trong đầu họ bắt đầu nảy sinh ý niệm muốn nhắm nháp nàng.

“Lạnh quá đi!” Không khí đột nhiên lạnh đi khiến Nhạc Úc Tâm bừng tỉnh, đôi mắt vẫn khép hờ, cả người nàng nằm đè lên tấm chăn.

Lăng Tử Trần vát vả lăm lăm mới khắc chế được dục vọng của chính mình, đắp lại chăn bông cho nàng rồi mới rời khỏi phòng.

Hắn hiện tại hình như đã có một lý do khác để giữ nàng lại bên người, chính là chuyện này không nên phát sinh trong lúc nàng ở trạng thái nửa mơ nửa tỉnh, mà nên vào tình huống lúc nàng thực sự tỉnh táo, nguyện ý dâng hiến cho hắn.

Đúng vậy, hắn chẳng những muốn khiến cho Nhạc Ưc Tâm yêu thương hắn mà còn muốn thân thể của nàng cũng phải yêu thương hắn!

※ ※ ※

Không biết đã ngủ bao lâu, Nhạc Ưc Tâm cuối cùng cũng rời giường, dụi dụi mắt xong, nàng mới nghĩ ra mình đang ở nơi nào.

Nguy rồi! Nàng mơ hồ nhớ rõ, buổi sáng từng có người đến đánh thức nàng, nhưng nàng lại thưởng cho người đó một cước mạnh mẽ.....

“Mỹ nhân say ngủ cuối cùng cũng tỉnh rồi sao?” Lăng Tử Trần gõ cửa phòng ít người biết đến, khẽ cười hỏi: “Nếu em còn không dậy thì sẽ quá thời gian cơm trưa đấy!”

“Thực xin lỗi.” Nhạc Ưc Tâm hoang mang rối loạn khoác quần áo lên người, sau đó liếc nhìn cái đồng hồ báo thức ở đầu giường, mới phát hiện ra đã đến 12 giờ trưa.

Nàng quay đầu lại nhìn về phía Lăng Tử Trần, trong mắt hắn ánh lên một tia kì dị, khiến tim nàng đập nhanh đến khó hiểu. Ánh mắt hắn nhìn nàng là có ý gì vậy?

“Ăn một ít trước đi! lát nữa tôi sẽ dẫn em đi ‘thực tập’.” Lăng Tử Trần mang ngữ khí ám muội nói. “Đúng rồi! Tôi còn một sự kiện muốn nhắc nhở em, về sau em cũng giống nhân viên trên thuyền gọi tôi là ‘lão bản’ đi! Bởi vì tôi sợ nhớ cha của tôi đột nhiên đến Long Dương Hào thị sát.”

“Vâng, em biết rồi.” Nhạc Ưc Tâm sáng khoái đáp ứng, chỉ cần nàng có thể trở thành người giúp Long Dương Hào kiếm tiền, như vậy phụ thân hắn sẽ không có lời nào để nói.

“Tốt lắm.” Lăng Tử Trần gật gật đầu.

※ ※ ※

“Ở trong này có thể thực tập cái gì?” Nhạc Ưc Tâm có chút hoài nghi nhìn khoang thuyền nhỏ hẹp, ở nơi này thì có gì đáng thực tập?

Đúng lúc nàng đang oán giận thì ào, tay quơ không cẩn thận làm rơi hết những văn kiện trên bàn. “Thực xin lỗi.” Nàng chạy nhanh tới, cúi xuống nhặt những văn kiện rơi tứ tung lên.

Một cỗ nhiệt của cơ thể nam tính từ phía sau truyền đến lưng Nhạc Ưc Tâm, làm cho nàng toàn thân không tự chủ được, nhẹ nhàng run run đứng lên. Đây là “Thực tập” mà hắn nói sao?

“Lão bản, cầu xin người buông tay.” Nhạc Ưc Tâm vội vàng nói. Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng theo độ ấm của bàn tay hắn mà dần dần khô nóng, tim đập cũng ngày càng dồn dập thêm.

Hắn quyết định giữ lấy nàng ngay lúc này, chỉ một giây thôi không muốn đợi thêm nữa. “Không cần.....”

Nhạc Ưc Tâm thập phần e lệ, nhưng sự ôn nhu của hắn khiến nàng dần dần thả lỏng phòng bị, ngay cả thanh âm kháng cự cũng dần dần trở nên mỏng manh.

Nhạc Ưc Tâm nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy toàn thân giống như bị chạm phải điện, càng ngày càng nóng, hô hấp cũng ngày càng dồn dập.

“Có nghĩ đến hưởng thụ một lần không?” Lăng Tử Trần bế nàng đặt lên bàn, nhẹ giọng hỏi. “Hưởng thụ cái gì?” Nhạc Ưc Tâm mở to hai mắt, nhìn hắn chăm chăm.

Tuy rằng nàng đại khái đã biết Lăng Tử Trần muốn làm chuyện gì với nàng, nhưng nghe thấy hai chữ này từ chính miệng hắn vẫn khiến nàng cảm thấy giật mình.....

“Em rốt cuộc là muốn, hay là không muốn?” Lăng Tử Trần lấy tiếng nói đã hơi khàn khàn hỏi. Nhìn tiết tấu hô hấp hỗn loạn của nàng, Lăng Tử Trần càng cảm thấy mình muốn nàng.

Nhạc Ưc Tâm dùng hai tay che che trước ngực, muốn kháng cự sự xâm lược của hắn, lại bị hắn một phen gạt ra.

Chưa bao giờ nghĩ rằng cảm giác ôm lấy nàng lại tuyệt đến như vậy!

4. Chương 04

Chương 4:

“Đây là bài hình gì?” Lăng Tử Trần thấy năm lá bài trước mặt Nhạc Ưc Tâm, muốn nàng nhận biết từng loại.

Nhạc Ưc Tâm cúi đầu nhìn năm lá bài kia, tam trương J, còn hé ra hắc đào A, và quân K nữa.

Bài hình này là hồ lô sao? Không! Không đúng! Hồ lô và tam trương giống nhau, hơn nữa tam trương có hai hình. “Tam điều.” Cuối cùng nàng cũng nói chính xác tên lá bài.

Nghe được đáp án chính xác xong, Lăng Tử Trần hôn vào đôi môi anh đào của nàng, coi như là một thứ “phần thưởng”.

Nhạc Ưc Tâm tham lam liếm lấy hơi ấm còn vương lại trên cánh môi. Chỉ khi nàng trả lời đúng vấn đề này, hắn mới có thể ôn nhu như vậy! Cần thận hồi tưởng lại mấy ngày qua, hắn đối xử với nàng dường như càng ngày càng phai nhạt.....

“Nhìn lại, đây là bài hình gì?” Lăng Tử Trần không chú ý tới nàng còn đang ngẩn người, lại tiếp tục đưa nàng năm quân bài khác để nàng nhận biết tiếp.

Hoa mai 2, 4, 7, 9, 10? Đây là cái bài hình gì vậy?

Tự hỏi trong chốc lát, nàng mới cố lấy dũng khí đoán: “Là thuận.” “Là cùng hoa.” Lăng Tử Trần không chút nào che giấu sự phẫn nộ của hắn, lấy ngữ khí lạnh nhạt, lạnh lùng đáp lại nàng.

Chuyện gì xảy ra với nàng vậy? Đã bao nhiêu ngày trôi qua, đến nhận biết những lá bài nàng cũng không thể làm, hắn phải huấn luyện như thế nào mới được đây?

May mắn là nàng còn có tiềm lực đầu tư đáng giá, nếu không, cho dù thân thể của nàng có mị lực hấp dẫn đến mức nào, hắn cũng sẽ đuổi nàng ra khỏi thuyền.

Long Dương Hào không chừa những người vô dụng! Đây là phương châm làm việc nhất quán của hắn.

Nhạc Ưc Tâm đương nhiên không nhìn ra những ý nghĩ trong đôi mắt của Lăng Tử Trần. Nàng chỉ hiểu rằng sai lầm của mình đã làm mất nụ hôn cổ vũ!

Thật sự là thất vọng cực kỳ! Nàng sâu kín thở dài một hơi, đầu lưỡi vẫn không muốn rời khỏi cánh môi của mình, lại trở về chỗ cũ mà hắn vừa lưu lại vị ngọt.

Từ sau lần đầu tiên tiếp xúc thân mật với hắn xong, hắn liền bắt đầu có thái độ như gần như xa đối với nàng, vài tuần lễ gần đây, nàng cũng không được tiến vào phòng của hắn.

Sau này nàng mới biết được, mình chỉ là một trong phần đông “Biểu muội” của hắn, nàng phải cùng những người đàn bà khác thay phiên nhau “chia xé” hắn.

Đôi khi nhìn thấy hắn ôm người con gái khác, nàng giống như một người đàn bà hay ghen, sự bất mãn không thể giấu được. Tuy rằng nàng mới mười bảy tuổi, nhưng nàng cũng hiểu được loại biểu hiện ghen tuông này được gọi là “Ghen tị”.

Nhưng mà, tình yêu có một sức mạnh vô cùng thần kỳ, làm cho nàng ở bất tri bất giác rơi vào cơn nghiện, cho nên dù lòng nàng đã sớm vỡ nát, vết thương đang ngày càng khứa sâu, chỉ cần hắn nhẹ nhàng gọi nàng, tới gần nàng, nàng vẫn không thể kháng cự được mị lực của hắn.

“Ngũ trương giống nhau, màu sắc bài giống nhau thì gọi là Đồng hoa, ngũ trương liên tục trùng số thì gọi là thuận, ngũ trương vừa có màu sắc và số giống nhau thì gọi là Đồng hoa thuận, như vậy đã hiểu được chưa?”

Lăng Tử Trần kiểm chế bất mãn trong lòng, một lần nữa lại cự tể mỹ di (1 quay lại từ đầu, chax thể) hướng nàng giảng giải bài hình. [*Vanila: 1 lần nữa, chị k fải là người duy nhất k hiểu *ủy khuất*]

Sự tình đơn giản như vậy chắc chắn nàng sẽ học được chứ? Nên không thì chẳng lẽ nàng đang cố ý giả ngu?

“Vâng.” Nhạc Úc Tâm gật gật đầu. Kỳ thực bài hình này nghe thì rất đơn giản, nhưng đến lúc thực sự phải nhận biết bài, nàng lại không thể phân biệt rõ.

Không có biện pháp, đều do gia giáo của cha mẹ rất nghiêm khắc, từ nhỏ đã không cho nàng chạm vào mấy thứ bài bạc này. Lúc chơi ở Long Dương Hào lần trước, nàng đều dựa vào trực giác để phân biệt khái niệm các bài hình.

“Tôi sẽ đem trình tự lớn nhỏ nói lại một lần cho em, trình tự lớn nhỏ của màu sắc là hắc đào, hồng tâm, phương khối, hoa mai; trình tự lớn nhỏ của bài hình là cùng hoa thuận, liễu đình, hồ lô.....” Lăng Tử Trần không nề hà nhắc nhở, lặp đi lặp lại, hy vọng nàng in sâu vào trong trí nhớ.

Ai! Vì sao dù thế nào nàng cũng phải biết mấy thứ này? Nhạc Úc Tâm thầm than ở trong lòng. “Đều nhớ hết rồi sao?” Lăng Tử Trần nói xong một lần rồi hỏi lại.

“Rồi ạ.” Nhạc Úc Tâm gật gật đầu cho có lệ. Dù sao hiện tại hắn sẽ không lôi nàng ra sòng bạc trải nghiệm thử, lời nói dối này sẽ không bị vạch trần.

“Vậy tôi hỏi lại em, con bài lớn nhất mà Harry vừa hé ra là bài hình gì?” Lăng Tử Trần lập tức đưa ra vấn đề.

“Là.....” Hình như là đồng hoa thuận? Nhạc Úc Tâm đang muốn mở miệng trả lời thì đột nhiên lại không xác định được, sững sờ ngồi yên ở nơi đó.

Không xong, đồng hoa thuận là bài hình lớn nhất, vậy cái bài hình lớn nhất hé ra là gì?

Đợi một lát nhưng vẫn không nhận được đáp án chính xác, Lăng Tử Trần rốt cục không nhịn được, lấy ánh mắt lạnh như băng nhìn chăm chú vào Nhạc Úc Tâm. “Tôi nói rồi, chỉ có nhân tài hữu dụng mới có thể ở lại trên Long Dương Hào.”

Nhạc Úc Tâm khổ sở cúi đầu, thì ra ở trong lòng hắn nàng vô dụng như vậy..... Vấn đề đơn giản như vậy, vì sao nàng mãi vẫn không nhớ được?

Lăng Tử Trần thấy biểu tình bị thương trên mặt nàng, trong lòng cũng cảm thấy đau nhói, hắn nhanh chóng sửa miệng an ủi nàng, nói: “Em hãy cố lên, tôi luôn rất tin tưởng em.”

Dù nàng làm không tốt cũng cố vũ ư, Nhạc Úc Tâm ngẩng đầu lên nhìn thấy khuôn mặt mỉm cười của hắn, cũng tự nhiên đứng lên mỉm cười theo.

Chỉ cần nàng cố lên một chút, là có thể ở lại bên người hắn rồi! Sau đó, nàng hy vọng hắn chỉ yêu một người là nàng, mỗi buổi tối chỉ có nàng mới có thể đi vào phòng của hắn.

Hy vọng ngày đó có thể đến thật nhanh! Nàng âm thầm cầu nguyện trong lòng. Cho dù đêm nay nàng lại như trước trở về phòng của chính mình, mặc hắn đang ôm người phụ nữ khác.....

※ ※ ※

Vừa mới chấm dứt một hồi kịch tình nam nữ hoan ái, Lăng Tử Trần đã không chút quyến luyến nào đứng dậy, rút một cây thuốc lá ra châm.

“Lão bản, anh yêu cô ta sao?” Cô gái ngồi bên cạnh ôm lấy vai hắn, trên da thịt vẫn còn đọng lại một tầng mồ hôi.

“Cái gì?” Lăng Tử Trần giật mình. Hắn yêu thương ai, khi nào cơ?

“Chính là cái tên tiểu quỷ Nhạc Úc Tâm kia đó thôi!” Cô nàng bĩu môi nói: “Cái con tiểu quỷ kia căn bản không xứng được làm người phụ nữ bên cạnh lão bản!”

Lăng Tử Trần nghe đến câu đó, lập tức đẩy cô ta ra, lấy ánh mắt hung ác trừng mắt nhìn. “Chuyện của tôi từ khi nào đến phiên cô quản?”

“Thực xin lỗi.” Cô nàng biết mình tự nói sai, lập tức nơm nớp lo sợ tránh sang chuyện khác. “Cút!” Lãng Tử Trần đá quần áo của cô ta một bên, ý bảo ả hãy rời đi.

Khi trong phòng chỉ còn lại một người là hấn, hấn trầm tư nhìn theo màn sương khói màu trắng kia. Hấn yêu Nhạc Ưc Tâm sao?

Thật sự đáng cười! Hấn chẳng qua chỉ coi trọng vẻ đẹp non nớt trời ban của nàng thôi, cái loại cảm giác này tuyệt đối không phải là yêu!

Bất quá..... Thật sự là như vậy sao? Nếu thật sự là như thế, thì tại sao khi nàng chu cái miệng phẫn nộ ra, dùng đôi mắt trong veo nhìn hấn, tim hấn lại đập nhanh hơn hấn? Hơn nữa, khi thấy nàng thương tâm, hấn cũng luôn không kìm lòng được muốn an ủi nàng.....

Ai! Hấn không thể có cảm giác đối với nàng được, không phải ngay từ đầu hấn đã biết sao? Nhưng hấn lại lơ đãng tự mình rơi vào cạm bẫy tình yêu, không thể thoát ra được.

Chẳng lẽ đây là thứ gọi là “Yêu”? Không biết đã trầm tư mất bao lâu, âm thanh gõ cửa đột ngột làm hấn tỉnh lại. “Ai?”

“Lão bản, có người truyền tin vội tới.” Lãng Tử Trần lúc này mới quay đầu lại liếc nhìn chiếc đồng hồ treo tường, thì ra bất tri bất giác trời đã sáng rồi.

Hấn nhanh chóng mặc xong quần áo, chuẩn bị bắt đầu một ngày làm việc mới.

※ ※ ※

Người phụ trách Long Dương Hào:

“Chào ngài, tôi là người phụ trách Bột Hải Hào – Nhậm Khả Ứng, tục ngữ nói: “Nhất sơn khó chứa nhị hổ, nhất tai nạn trên biển dung nhị thuyền”² (2Câu này khá dễ hiểu, tức là một khu rừng không thể chứa hai hổ, một vùng biển không thể chứa hai thuyền), vì muốn độc bá sự nghiệp sòng bạc trên biển, hôm nay tôi đến đây thăm hỏi, xin thỉnh giáo.

Lãng Tử Trần chờ Nhậm Khả Ứng nói hết lời, phần nộ gói lời nói của hấn thành một nắm, ném vào thùng rác. [*Vanila: So sánh kỳ lạ...]

Bây giờ người mới vào giới đều như thế này sao? Dám tùy tiện khiêu chiến quyền uy của bậc tiền bối?

Cho dù thời gian hấn kế thừa Long Dương Hào vẫn chưa được vài năm, nhưng ít nhất hấn kinh doanh cũng rất tốt, làm sao có thể bị một tên tiểu tử chưa hề nghe qua danh xưng thường?

Đúng lúc hấn đang hờn dỗi, Nhạc Ưc Tâm lại đến gần bên người hấn. “Hôm nay không cần đi học sao?” Nàng nhỏ giọng hỏi.

“Không cần!” Lãng Tử Trần hét lớn một tiếng, cơn tức giận đổ dồn sang hết người nàng.

Nhạc Ưc Tâm nhất thời mở to hai mắt nhìn, không biết mình đã làm chuyện gì mà hấn lại mất hứng như vậy?

Lãng Tử Trần hiểu rằng mình không nên giận chó đánh mèo với Nhạc Ưc Tâm, hấn liếc nhìn nàng, nhưng không nói nổi lời xin lỗi. “Hôm nay em nghỉ ngơi đi, ngày mai lại tiếp tục đi học.”

Giải quyết xong việc của nàng, hấn lại nhanh chóng đi về phía văn phòng, trước mắt việc quan trọng nhất là dự phòng việc thi thố, tránh để cái tên Nhậm Khả Ứng kia thật sự chạy tới đây phá hoại.

“Cho nên, từ giờ trở đi mọi người đều phải đề cao cảnh giác..... Khoan, Tiểu Ngô đâu?” Tuyên bố biện pháp với mọi người xong, Lãng Tử Trần mới phát hiện ra hấn cả ngày hôm nay đều không gặp vai chính Tiểu Ngô – người phụ trách các toa.

“Lão bản, hôm nay Tiểu Ngô xin nghỉ, ngày hôm qua đã xuống thuyền rồi. Vậy?” Lãng Tử Trần nhú mày. Cứ như vậy, toa đánh bóng bàn sẽ không có ai quản lý mất!

Quên đi, dù sao hôm nay khai trương trò kia cũng không tốt lắm. “Mục đích của chúng ta hôm nay là gì?” Lãng Tử Trần lại hỏi. “Cao Hùng.”

“Được, tan họp.” Lăng Tử Trần có ý bảo mọi người rời đi.

※ ※ ※

Nhạc Ưc Tâm đứng trên ban công, trầm tư đón gió. Đã lâu rồi chưa được nhìn thấy ba mẹ, nàng thật sự rất nhớ bọn họ nha!

Tuy rằng nàng đều đúng hạn báo tin mình bình an, để ba mẹ có thể biết được hành tung của nàng. Nhưng nàng vẫn thường vụng trộm rời thuyền, lén về nhà liếc qua một cái.

Lăng Tử Trần phát hiện nàng đang đứng cô độc, liền nhẹ nhàng gọi một tiếng, “Tiểu Tâm?” “Lão bản.” Nghe được tiếng gọi quen thuộc, Nhạc Ưc Tâm quay đầu chạy nhanh đến.

“Sao vậy? Nhớ nhà sao?” Lăng Tử Trần ôm bả vai của nàng hỏi. Nàng chắc hẳn rất muốn về nhà!

“Vâng.” Nhạc Ưc Tâm không chút che giấu cảm xúc nhớ nhà của mình, thành thực gật đầu.

Trong lòng Lăng Tử Trần đột nhiên có cảm giác khác thường, tuy rằng biết nàng chỉ mới rời đi có vài giờ, nhưng hẳn lại cảm thấy phi thường cảm thấy không muốn nàng rời đi.

“Chẳng phải trước mười giờ tối em đều về nhà sao?” Hắn buông bả vai của nàng ra, thần nhiên hỏi.

“Nhưng thời gian trôi qua rất nhanh.” Trong mắt Nhạc Ưc Tâm ánh lên vẻ buồn rầu. Gần đây nàng không có phương tiện giao thông, không thể dễ dàng đi tới đi lui, hơn nữa nhà nàng ở cách cảng rất xa.

“Em có thể về nhà, nhưng thời gian phải gấp, nếu không thì em phải xem lại chính mình.” Lăng Tử Trần lấy ngữ khí lạnh lùng nói.

Nhạc Ưc Tâm có chút thất vọng, ý tứ của hắn là – nếu nàng không kịp trở về thì hắn sẽ không chờ nàng!

Không nghĩ tới địa vị của nàng trong cảm nhận của hắn, ngay cả đợi chút một chút giá trị cũng không có! “Không được, em không quay về!” Ai nàng cứ nhất định khăng khăng như vậy, một mực yêu thương hắn?

“Đây chính là quyết định của em, không cần hối hận!” Lăng Tử Trần thở dài nhẹ nhõm một hơi vì lựa chọn của nàng, rồi lại lập tức xoay người đi, trở về khoang thuyền.

Bởi vì hắn sợ khi mình ở cạnh thân thể của nàng, sẽ nảy sinh ý đồ bất lương.

Vì sao hắn lại có loại cảm giác đặc biệt này đối với nàng? Nàng cũng không phải là một cô gái quá đặc biệt, ở toa thì không học tử tế, trước mắt vẫn chỉ có thể dựa vào vận khí để thắng tiền, thậm chí của kỹ thuật trên giường của nàng cũng kém hơn so với những cô gái khác.....

Đáng chết! Hắn dùng lực nắm mạnh xuống bên cạnh khoang thuyền, mong có thể dứt bỏ được vấn đề đáng phiền lòng này.

Cả đời Lăng Tử Trần này trừ tiền ra thì cái gì cũng không yêu, phụ nữ đối với hắn mà nói, chỉ là thứ công cụ làm ấm giường thôi!

Về phần Nhạc Ưc Tâm, nàng lại là một thứ công cụ có tiềm lực kiếm tiền, nên hắn mới tự nhiên đặc biệt quan tâm ưu ái nàng một chút. Đúng rồi, chính là như vậy!

Nghĩ thông suốt xong, hắn sửa sang lại chiếc nơ trên cổ, chuẩn bị để buổi tối đến toa kí hợp đồng. Buổi chiều lúc ba giờ, trên Long Dương Hào đột nhiên nổi lên một trận ồn ào.

“Vị khách này, đến buổi tối chúng tôi mới chính thức buôn bán!” Người quản lí hảo tâm giải thích.

“Tôi biết, tôi đến để lãnh giáo. Tôi là người phụ trách Bột Hải Hào Nhậm Khả Ứng, hẳn là có đủ quyền lợi chứ?” Nhậm Khả Ứng mỉm cười đầy áp bức.

“Xin chào.” Lăng Tử Trần nhận được thông báo của quản lí xong liền lập tức đi ra khoang. Hắn một bên bắt tay cùng Nhậm Khả Ứng, một bên nhìn từ trên xuống dưới người đàn ông trước mắt mình.

Xem bộ dáng và thần thái sáng láng của hắn thì tuổi của hắn nhiều nhất cũng không vượt qua tuổi hai mươi lăm, nhưng khóe miệng hắn lại phớt lên nụ cười quỷ quyệt, khiến người cảm thấy sự nguy hiểm thâm hậu của hắn.

Dù sao Lăng Tử Trần đã lăn lộn trên xã hội nhiều năm như vậy, đương nhiên cũng không phải là kẻ dễ bắt nạt. “Nhậm tiên sinh, nếu anh muốn nói đùa thì xin mời đến lúc sáu giờ tối, chúng tôi sẽ tiếp đãi anh!”

“Không, tôi đến không phải để đùa, tôi đến là để lãnh giáo.” Nhậm Khả Ứng vỗ vỗ tay xong rồi quay đầu lại kêu: “Tiểu Ngô.”

Nghe thấy cái tên này xong, Lăng Tử Trần không dám tin mình vừa nhìn thủ hạ đắc lực bao năm lại xuất hiện ở phía sau Nhậm Khả Ứng, nhưng hắn vẫn miễn cưỡng giả bộ trấn định.

“Tiểu Ngô, thì ra người thừa dịp nghỉ ngơi để đi đầu quân cho kẻ khác à?” Hắn châm chọc.

“Hắc! Lăng lão bản, loại chuyện dối bên này cũng không có gì là lạ, không hề đáng trách, anh nói xem có đúng không?” Nhậm Khả Ứng lại nói thêm, “Chúng ta so tài trên Toa đi!”

Sắc mặt Lăng Tử Trần nhất thời ngưng trọng. Hắn hiểu rõ ràng, tại đây, trên chiếc thuyền này, không ai có thể chơi trò Toa Ha vượt qua Tiểu Ngô!

“Lăng lão bản, nếu anh không dám đấu lại, vậy phiền anh ký vào khế ước này hộ tôi, cam đoan về sau Long Dương Hào chỉ tại lấy hàng ở phía nam Singapore, sẽ không lấy ở Bắc cảng Singapore, tránh cản trở việc buôn bán của chúng tôi!”

Lăng Tử Trần ở ngoài mặt thì bất động thanh sắc, nhưng trong lòng đã hạ quyết tâm, quyết định buông tay, mạo hiểm một lần. “Đi gọi Tiểu Tâm lại đây.” Hắn nói.

“Lão bản?” Quản lí có chút do dự nhìn hắn.

” Tôi nói ông đi thì ông phải đi, không cần dong dài!” Lăng Tử Trần nhếch môi dưới. Tuy rằng kỹ thuật Nhạc Ưc Tâm còn chưa thuần thục, nhưng hắn chỉ có thể mạo hiểm lần này!

※ ※ ※

Nhạc Ưc Tâm đi theo quản lí vào sòng bạc, vừa mới bước vào, đã cảm thấy trong không khí ngưng kết một cỗ địch ý trầm trọng. Nàng hoài nghi liếc mắt nhìn Lăng Tử Trần một cái, tột cùng muốn biết chuyện gì vừa phát sinh?

“Nhậm tiên sinh, đây là đại biểu bên tôi, cô ấy tên là Nhạc Ưc Tâm.”

“Tiểu Tâm, em bồi Tiểu Ngô chơi một ván đi!” Lăng Tử Trần quyết định không nói chân tướng cho nàng, để tránh tăng thêm gánh nặng.

“Được thôi.” Cuối cùng đã đến thời khắc nghiệm thu! Nhạc Ưc Tâm ôn tập lại trình tự lớn nhỏ cùng phương thức sắp xếp các bài hình ở trong đầu.

“Xem ra, anh thực sự không tìm thấy ai khác rồi!” Nhậm Khả Ứng khinh thường liếc liếc mắt nhìn Nhạc Ưc Tâm một cái, sau đó miệng tự tin hỏi: “Lăng lão bản, anh muốn chơi kiểu ba ván, thắng hai? Hay vẫn là chơi một trận quyết thắng thua? Đương nhiên là, tôi nghĩ mặc kệ so tài như thế nào, đều đã định là tôi thắng rồi!”

Lăng Tử Trần bị ngữ khí khiêu khích của hắn ta chọc giận, nhú mày nói: “Chúng ta chiến một trận quyết thắng thua!”

“Lăng lão bản, anh quyết định dùng phương thức đó, không hề lo lắng một chút nào sao?” Nhậm Khả Ứng trong lòng đã tự giác nhận phần thắng.

“Đương nhiên.” Lăng Tử Trần không quan tâm đến lời khiêu khích của hắn ta, chỉ nói bên tai Nhạc Ưc Tâm: “Cố hết sức là tốt rồi, thua cũng không sao, nếu em thắng, tôi sẽ đưa em một phần lễ vật.”

Cho dù chỉ có thể lấy hàng ở phía nam Singapore, hắn cũng chấp nhận. Bởi vì điều hắn muốn là đem toàn bộ tiền đồ của thuyền đặt trên vai nàng, thật sự là có quá đáng một chút.

“Vâng.” Nhạc Ưc Tâm trong lòng dâng lên một cỗ ám áp ngọt ngào, tâm tình càng thêm thoải mái.

“Lão bản?” Quản lí lo lắng hỏi một tiếng. Chẳng lẽ muốn đem hết thủy đồ lên người tiểu cô nương này?

Không để ý đến kháng nghị của những người khác, Lăng Tử Trần nhún nhún vai nói: “Chia bài đi!”

Nhậm Khả Ứng lén liếc mắt nhìn con bài chưa lật thứ nhất của Tiểu Ngô, hắc đào Q. Nếu có thể lấy được đồng hoa thuận thì tốt quá rồi!

Quả nhiên, kế tiếp Tiểu Ngô lật mặt bài lên, là hắc đào K, hắc đào J và hắc đào 10. Chỉ còn thiếu mỗi hắc đào A, hy vọng con bài chưa lật cuối cùng mà Tiểu Ngô sắp hé ra chính là nó!

Nhậm Khả Ứng không ngừng cầu nguyện trong lòng, nhưng đến khi con bài chưa lật cuối cùng cũng được hé ra, hần phát hiện sắc mặt Tiểu Ngô đã thay đổi trong nháy mắt.

Có chuyện gì vậy? Hần vụng trộm liếc nhìn những lá bài trước mặt Nhạc Ưc Tâm một cái, hoa mai K, phương khối 9, hắc chon 7.

Bài của nàng nhìn như thế nào cũng không ra có bài hình, nhiều lắm cũng chỉ có một đôi thôi! “Mời xóc lên con bài chưa lật.”

Sau khi nhà cái nói xong, Tiểu Ngô xóc con bài chưa lật dẫn đầu lên, thì ra con bài hần chưa lật kia là phương khối 5. Cái gì bài hình đều không có! Nhậm Khả Ứng đỏ rút một hơi.

May mắn thay, lá bài lớn nhất của Tiểu Ngô chỉ là hắc đào K, nhưng nếu trên tay Nhạc Ưc Tâm không có bài hình lớn hơn, thì nàng vẫn sẽ thua. “Tiểu tâm, xóc con bài chưa lật lên đi!”

Được Lăng Tử Trần nhắc nhở, Nhạc Ưc Tâm mới dùng động tác gọn gàng xóc hai con bài chưa lật lên g. Hoàn hảo, bài hình gì nàng cũng không có!

Đúng lúc Nhậm Khả Ứng thở dài nhẹ nhõm một hơi thì lại nghe thấy tiếng Tiểu Ngô kinh ngạc kêu to: “Trời ạ, làm sao loại sự tình có thể xảy ra?”

“Sao vậy?” Nhậm Khả Ứng nhìn lại theo tầm mắt của hần, mới phát hiện lá bài lớn nhất đã được hé ra — hắc đào A, đang nằm chêm chệ trên mặt bàn của Nhạc Ưc Tâm.

“Nhậm tiên sinh, thắng bại rốt cuộc đã rõ, mời anh trở về!” Lăng Tử Trần khó có thể nén được hưng phấn trong lòng. Sự thật lại một lần nữa được chứng minh, Tiểu Tâm không hổ là Nữ vương, đánh bài không ai sánh bằng!

“Không công bằng, các người nhất định đã tráo đổi!” Nhậm Khả Ứng không muốn chịu thua, “Tốt lắm, vậy ván này để tôi cầm cái, chúng ta cùng so lại một lần!”

“Nhậm tiên sinh, xin anh không cần phải như vậy..... Thua không dậy nổi” Ba chữ còn chưa kịp nói hết, Nhạc Ưc Tâm đã giữ chặt lấy tay hần.

“Lão bản, nếu anh ta tưởng chúng ta ăn gian, vậy cứ cho anh ta chơi lại một hồi đi!” Quả thực, lần đầu tiên hưởng thụ thắng lợi trên mặt bàn, nàng còn muốn thắng lại thêm nhiều lần!

Nhìn bộ dáng hưng phấn của nàng, Lăng Tử Trần đành phải gật đầu đáp ứng.

Dù sao, nếu trận này thua thì lời nói của anh ta cũng không thể rút lại, tại sao lại không nhân cơ hội này gia tăng kinh nghiệm chiến đấu cho Nhạc Ưc Tâm chứ?

※ ※ ※

Hồi 2: Bắt đầu— “Chia bài đi!” Lăng Tử Trần có ý bảo Nhậm Khả Ứng ngừng động tác tráo bài, nhanh chóng tiến hành ván bài tiếp theo.

Hai người Tiểu Ngô cùng Nhạc Ưc Tâm không lên tiếng trong suốt ván bài, đến lúc lá bài cuối cùng được hé ra, Nhạc Ưc Tâm mới nhìn đến mặt bàn Tiểu Ngô.

Phương khối 7, hắc đào K, hoa mai 7, hần ta ít nhất cũng phải có bộ bài hình tam điều.

Nàng xem xét lại bài của chính mình nằm trên mặt bàn, một đôi hồng tâm 5 hé ra, còn lá bài chưa lật là hoa mai 10.

Hy vọng tiếp theo lá bài tiếp theo là hắc đào m hoặc phương khối m, như vậy là nàng có thể thắng hần ta.

Ngay vào lúc nàng thì thảo cầu nguyện, con bài chưa lật cuối cùng cũng đồng thời được hé ra, nàng liếc mắt lén nhìn xem nó là quân bài gì.

Xong đời! Thua chắc rồi! Trên tay nàng chỉ có hai đôi, căn bản là không thể thắng được tam điều.

Nàng tuyệt vọng cầm lá bài trên tay mình, học động tác xem trong phim liều mình chà xát bài, hy vọng sẽ có kỳ tích xuất hiện. [*Vanila: Dĩ man, thế mà chị cũng nghĩ ra được =))] “Mời xóc lên con bài chưa lật.” Nhà cái hô.

Không có biện pháp, động tác trong phim tốt cùng chỉ là cái chiêu gạt người thôi, nàng nhận mệnh xóc hai con bài chưa lật lên hết.

Chỉ thấy Tiểu Ngô kinh ngạc đứng lên hô: “Không có khả năng!” Rõ ràng phương khối 10 nằm ngay trên tay hắn, làm sao có thể tự nhiên chạy đến bên kia của cô ta được?

Nhạc Ưc Tâm nghe thấy tiếng kinh hô của hắn ta xong mới mở to mắt, giật mình phát hiện vốn lúc đầu nàng chỉ định đưa tay ra chỗ có quân bài phương khối 3, nhưng vô tình lại đến tận bàn của Tiểu Ngô.

Thật sự là kỳ tích! Nàng như thế nhưng đã vô sự tự học thông xong kỹ thuật đổi bài!

“Hừ, coi như các người gặp may mắn!” Nhậm Khả Ứng lời Tiểu Ngô quay đầu bước đi, bên miệng còn ngờ vực, “Người không phải đã từng nói trên Long Dương Hào không ai có thể thắng được Toa ha của người sao?”

” Tôi cũng không biết mà! Bài làm sao có thể mặc danh kỳ diệu chạy đến bên kia của cô ta.....”

※ ※ ※

Giải quyết nhân vật phiên toái sau, Lăng Tử Trần nắm lấy tay của Nhạc Ưc Tâm cùng nhau đi ra khỏi sòng bạc.

“Tốt lắm, bây giờ em đã thắng trận trận đấu này, em hy vọng tôi đưa em thứ lễ vật gì nào?” Hắn ôn nhu hỏi.

Nhạc Ưc Tâm gắt gao nắm chặt lấy cổ tay hắn, trải qua trận trận đấu này, nàng cơ hồ muốn thoát đi. “Sao vậy?” Lăng Tử Trần vòng tay ôm lấy eo nhỏ của nàng.

“Ôm ta!” Nhạc Ưc Tâm bất chấp ngưỡng ngừng, cầu xin. “Bây giờ?” Hiện tại mới là thời điểm chạng vạng, sòng bạc cũng chưa bắt đầu buôn bán mà!

“Chính là bây giờ.” Nhạc Ưc Tâm kiên trì nói.

Lăng Tử Trần gật gật đầu, nhẹ nhàng ôm lấy nàng. Nếu đây là lễ vật mà nàng muốn, hắn chỉ có thể theo ý nàng.

5. Chương 05

Chương 5:

Nhạc Ưc Tâm nhẹ nhàng kéo rèm cửa sổ sang một góc, nhìn ánh chiều tà chạng vạng cuối ngày.

Nàng vuốt lại mớ tóc hỗn độn, khuôn mặt thanh tú lộ ra sự vui thích sau khi đã mỏi mệt.

“Sao vậy?” Lăng Tử Trần đi đến bên người nàng, ôm lấy thắt lưng của nàng, hắn chưa từng thấy qua nàng có biểu tình uể oải như vậy.

Nhạc Ưc Tâm lắc đầu, đi về phía góc phòng, xoay người nhặt quần áo bị vứt trên mặt đất lên, không lên tiếng mặc vào.

Một loại cảm xúc bất an cùng sợ hãi đang từ từ ăn mòn nàng, người duy nhất có thể giải trừ nghi hoặc của nàng chỉ có hắn, có điều nàng lại không có dũng khí để mở miệng.

Nàng đột nhiên phát giác mình đã không còn giữ lại chút nào, cái gì cũng đã dâng lên hết thảy, vậy mà vẫn không nghe được tiếng lòng của hắn đối nàng. Vì sao?

“Tiểu Tâm?” Lăng Tử Trần không biết nàng đang suy nghĩ cái gì trong lòng? Còn tưởng rằng biểu hiện vừa rồi của mình làm cho nàng không cảm thấy đủ vừa lòng.

Có nên mở miệng hỏi hần hay không? Nhạc Ưc Tâm quay lưng về phía hần, một câu cũng không nói nên lời.

Toàn thân Nhạc Ưc Tâm không ngừng run run, mười ngón tay nhàn lúc kích tình mà cắm vào tấm lưng dày của hần thật sâu. Vào giờ khắc này, nàng là của hần, hần cũng là của nàng!

※ ※ ※

Kích tình qua đi, Lăng Tử Trần nằm nghiêng ở bên giường, Nhạc Ưc Tâm dựa vào cánh tay của hần hơi thở dốc, bầu ngực tuyết trắng vẫn không ngừng phập phồng.

Vì sao hần không ôm nàng vào trong lòng? Vì sao vừa rồi hai người hoàn mỹ phù hợp như thế vẫn không thể đả động tới hần? Chẳng lẽ hần cùng cô gái nào hoan ái xong cũng đều thờ ơ như vậy sao?

“Sao vậy? Không hài lòng à?” Lăng Tử Trần tà liếc nàng một cái, không hiểu vì sao nàng lại chu cái miệng nhỏ nhắn, giống như đang tức giận điều gì. Nhạc Ưc Tâm lắc đầu, không tỏ vẻ gì.

” Tốt lắm, tôi muốn đi ra ngoài.” Lười hỏi lại, Lăng Tử Trần đứng dậy đi xuống mặc thêm quần áo.

Cố gắng nén áp lực nghi vấn trong lòng hồi lâu, Nhạc Ưc Tâm lúc này rốt cục mới hỏi ra được, “Ồ trong lòng của anh, rốt cuộc em được coi là gì?”

“Vì sao lại hỏi như vậy?” Lăng Tử Trần nhún nhún vai, không tính cấp cho nàng câu trả lời. Nhạc Ưc Tâm hít sâu một hơi rồi hỏi: “Anh có yêu em không?”

Có trời mới biết nàng muốn biết đáp án vấn đề này đến cỡ nào a! Bởi vì, nàng chưa từng nghe miệng hần nói qua ba chữ “Anh yêu em” này!

“Đừng có hỏi vấn đề ngu xuẩn đó!” Lăng Tử Trần xoay người sang chỗ khác, ngoài miệng tuy rằng giọng nói rất lạnh mạc, nhưng trong lòng cũng không đành lòng nhìn thấy biểu tình bi thương của nàng.

Làm sao hần có thể yêu thương nàng? Hần căn bản không hiểu như thế nào là người yêu! “Anh không nghĩ tới câu trả lời sao?” Nhạc Ưc Tâm chán nản cúi đầu.

Lăng Tử Trần nhún nhún vai xong, không chút lưu luyến nào rời khỏi phòng.

Nhạc Ưc Tâm nhìn theo bóng dáng rời đi của hần, cũng bắt đầu mặc lại quần áo. Thì ra, trong lòng hần nàng căn bản không được tính là cái gì, cho nên ngay cả vấn đề này hần cũng lười trả lời nàng.

Nàng thật là khờ! Rõ ràng biết đáp án của hần sẽ làm trái tim nàng băng giá, làm nàng bị thương, nhưng nàng vẫn cố ý muốn hỏi..... Nàng thở dài một hơi, lập tức rời khỏi phòng.

※ ※ ※

Tại cảng biển nơi Long Dương Hào thả neo lúc mười giờ tối, người trên thuyền lui tới đông như nước chảy.

Nhưng người phụ trách bàn Toa ha Nhạc Ưc Tâm dù chỉ một chút tinh thần cũng không có, ngay cả giả vờ mỉm cười cũng không thể. “Nhà cái!” Đồ khách gõ nhẹ lên mặt bàn, ý bảo nàng chia bài.

“Đây!” Nàng nhanh chóng phát những lá bài mình đang cầm trong tay cho khách. Sau vòng chơi thứ nhất, nàng thất thần tiếp tục phát ra lượt bài thứ hai.

“Nhà cái, chưa đến lúc lượt bài thứ hai được mở ra!” Nhờ tiếng nói của người khách, Nhạc Ưc Tâm mới đột nhiên nhớ tới quy tắc Toa ha, vội vàng lật úp lại đồng bài lượt hai. [*Vanila: tức là chị í phát bài để ngửa ra =.”]

Phát xong một vòng, nàng đột nhiên nhìn thấy thân ảnh Lăng Tử Trần, vì thế tầm mắt của nàng không liên tục được đuổi theo.

Bên cạnh hần là một quý phu nhân trang điểm đậm, rất quý phái, chắc cô ta là bạn giường đêm nay hả? Nàng thở dài một hơi, tiếp tục vô ý thức phát bài ra.

“Lão bản! Đây nhà cái đang xảy ra chuyện gì vậy?” Nhạc Ưc Tâm lại một lần nữa bị tiếng rống giận dữ của mấy vị khách làm bừng tỉnh, sau một lúc nàng mới phát hiện đã quên mất giữ lại con bài chưa lật cuối cùng!

Nghe được những tiếng kháng nghị, Lăng Tử Trần lập tức đi tới, nhìn thấy đồng bài trên bàn và vẻ mặt hối hận của Nhạc Ưc Tâm, hần lập tức hướng nhóm khách xin lỗi.

“Thực xin lỗi, cô ấy vẫn chỉ là người mới. Không bằng như vậy đi! Mời mọi người đến điểm thứ 21 mới khai trương, tôi sẽ miễn phí cho mọi người lợi thế mười lăm vạn đồng.”

Câu nói của hần rất hữu hiệu, nhanh chóng trấn an cảm xúc những vị khách, một hồi tranh cãi đã chấm dứt như vậy.

“Thực xin lỗi, em.....” Nhạc Ưc Tâm rất muốn nói với hần rằng việc này nàng làm không được, nhưng lại sợ hãi hần đuổi nàng rời khỏi thuyền.

“Vì biểu hiện của em buổi chiều nay rất khá, cho em xuống nghỉ ngơi trước.” Lăng Tử Trần lạnh lùng ra mệnh lệnh, sau đó cũng không quay đầu lại rời đi.

※ ※ ※

Nhạc Ưc Tâm chậm rãi đi vào phòng mình, nỗi buồn đã tích lũy ở trong hồi lâu bùng nổ trong nháy mắt.

Vì sao hần luôn khó nắm lấy như vậy? Lúc thì ôn nhu sẵn sàng, lúc thì kích tình, lúc lại lạnh đậm giống y như một bức tượng băng.

Nàng thật sự mệt mỏi quá, mệt mỏi vì phải đoán cảm xúc của hần, mệt mỏi không muốn phối hợp cùng hần để thay đổi bản thân. Nàng muốn chạy trốn, nhưng lại luyến tiếc.....

Quên đi, cái gì cũng không cần suy nghĩ rõ ràng! Có lẽ sau một giấc ngủ yên bình, chờ tỉnh ngủ xong sẽ quên hết chuyện tình không thoải mái này.

※ ※ ※

Nhạc Ưc Tâm đột nhiên bừng tỉnh vì ác mộng, nàng liếc mắt nhìn cái đồng hồ báo thức ở đầu giường, mới phát hiện bây giờ mới có ba giờ sáng.

Nàng quyết định thừa dịp đêm khuya thanh vắng để vụng trộm về nhà. Dù sao hiện tại cũng không có vấn đề ách tắc giao thông, thời gian đi một chuyến chắc chắn sẽ ít hơn hần đi lúc ban ngày.

Vừa quyết định xong, nàng đã lén lút mở cửa phòng ra, đi theo hướng xuống thuyền. “Ai ở nơi nào?”

Ánh sáng đèn pin chiếu và tiếng hỏi vang đến, nàng vội vàng ngồi xổm xuống để tránh né thân mình. Người đàn ông phụ trách tuần tra không thấy có gì khác thường, liền đi qua người nàng.

Nhạc Ưc Tâm dường như ngừng thở, nhưng khi nàng nhìn thấy gương mặt hần, nàng bỗng nhiên phát hiện ra ở dưới cằm hần có một nốt ruồi to, hơn nữa khuôn mặt kia khiến nàng cảm thấy giống như họ đã từng quen biết ở đâu.

Nàng đã gặp người này ở nơi nào? Cẩn chặt môi dưới, nàng cẩn thận suy tư một lần..... Suy nghĩ mãi, một thời điểm vô cùng ấn tượng hiện lên trong đầu nàng.

Nàng nghĩ tới!

Ngày đó nàng chạm mặt Lăng Tử Trần ở nhà ga, có một kẻ bắt cóc trong ngõ nhỏ muốn phi lễ với nàng, mà cái kẻ bắt cóc đó cũng có một nốt ruồi dưới cằm y như thế.

Cái kẻ bắt cóc kia chính là hần sao? Suy nghĩ của nàng nhất thời bị vấn đề này làm cho đảo loạn. Nàng hạ tâm xuống, bình tĩnh lại, suy tính rồi tiến gần thêm một bước.

Nếu cái kẻ bắt cóc kia chính là người tuần tra này, như vậy lão bản của hần chính là..... Không thể nào? Nhưng khi nhớ lại quan hệ giữa hai người lúc đó, nàng không khỏi hít vào một hơi sâu.

Lúc ấy, nàng vì muốn né tránh bạn học nên mới đi đường tắt, làm như thế nào mà hần biết được con đường nàng đi?

Hần nhất định là đã theo dõi nàng từ lúc nàng mới ra khỏi trường học, sau đó sai khiến thuộc hạ của hần đến bắt nạt nàng, hần lại lấy tư thế của một bạch mã hoàng tử ra cứu vớt, muốn khắc sâu ấn tượng về hần trong nàng.

Nàng càng nghĩ càng cảm thấy hoảng hốt, nhưng tính thật sự của khả năng này tương đối lớn, nàng nên chứng thực như thế nào đây? Suy nghĩ xong, nàng lặng lẽ đi đến phòng bếp trộm một con dao rồi đi ra.

“Là ai?” Tiểu Chương cảm giác được lưng của hấn đang bị người ta dùng dao kề vào.

“Không cho phép nhúc nhích! Hãy để ý đến con dao đang chĩa vào phái tim ngươi.” Nhạc Ưc Tâm nhỏ giọng uy hiếp. Hiện tại mọi người trên thuyền đều đang ngủ, sinh tử của hấn ta nằm trong lòng bàn tay của nàng.

Từ ngày đó, sau khi bị kẻ bắt cóc suýt nữa làm hại, nàng liền vụng trộm đi học vài món võ phòng thân, cho nên dù mới học được một ít cơ bản nhưng cũng đủ để có thể bảo vệ được chính mình.

Nghe vậy, Tiểu Chương quả nhiên phối hợp, giọng nói nhỏ lại, “Ngươi là ai?” “Ta là Nhạc Ưc Tâm.”

“A? Là cô!” Tiểu Chương lắp bắp kinh hãi. Tên này bây giờ trên Long Dương Hào nghe thấy rất nhiều, hấn đã vô tình thuộc lòng.

“Đúng! Hôm nay ta đến để báo thù ngươi.” Nhạc Ưc Tâm cố ý nói như vậy, muốn nhìn xem hấn sẽ có cái dạng phản ứng gì?

Nhưng trong lòng nàng lại vẫn âm thầm cầu nguyện, hy vọng Tiểu Chương nghe không hiểu nàng đang nói cái gì? Như vậy liền rõ ràng Lăng Tử Trần trong sạch.

“Thực xin lỗi, Nhạc tiểu thư, việc kia đều là do thiếu gia giao cho tôi làm!” Tiểu Chương lập tức hướng nàng xin lỗi, cũng khai tên Lăng Tử Trần ra.

Tin tức này thật sự là sét đánh ngang tai! Không thể tưởng tượng được này hết thấy những màn này đều do hấn ở phía sau bày ra!

Từ chuyện hai người bọn họ gặp nhau, đến việc làm cho nàng yêu thương hấn, hết thấy những việc này đều nằm trong suy tính của hấn, vậy mà nàng không hề phát hiện ra, còn từng bước một đi vào trong cạm bẫy của hấn, mặc cho hấn ta lấy bất cứ thứ gì cần lấy từ mình.

“Nhạc tiểu thư, hiện tại cô và thiếu gia tôi đã thành một đôi, cô có được ngày hôm nay, nên cảm tạ tôi mới đúng chứ!” Tiểu Chương tranh công nói, hy vọng Nhạc Ưc Tâm có thể buông tha cho mình.

Nhạc Ưc Tâm không để ý đến hấn, cầm lấy con dao đặt sát vào cổ hấn thêm một ít. “Đem chìa khoá khoang thuyền rời khỏi cảng đến đây cho ta!” Trong đầu nàng bây giờ chỉ có hận thù.

Nàng muốn Lăng Tử Trần phải trả giá vì đã lừa gạt tình cảm của nàng! Tiểu Chương ngoan ngoãn đưa chìa khoá cho nàng xong, liền nhanh chóng xoay người trở về Long Dương Hào.

“Nói cho Lăng Tử Trần, Nhạc Ưc Tâm ta nhất định phải đòi lại công bằng với hấn, bất luận như thế nào, ta nhất định sẽ tìm hấn báo thù!” Nhạc Ưc Tâm oán hận nói. [*Vanila: Từ đoạn này xưng là hấn cho nó có lý nha]

Nàng lạnh lùng thề với gió biển, nàng tuyệt đối muốn Lăng Tử Trần phải trả một cái giá đại giới thảm khốc!

※ ※ ※

Hừng đông buổi hôm sau, Lăng Tử Trần đi đến trước phòng Nhạc Ưc Tâm gõ cửa. “Tiểu Tâm, chúng ta bắt đầu đi học thôi.”

Vì sao không có ai đáp lại? Có phải nàng vẫn còn đang ngủ hay không? Hấn lại gõ thêm vài tiếng, “Ngày hôm qua em đã ngủ từ rất sớm rồi, vậy mà giờ này vẫn chưa rời khỏi giường sao?”

Nhưng hấn đợi thật lâu, vẫn không có người đáp lại, hấn rốt cục không nhịn được lấy chiếc chìa khoá dự bị mở cửa phòng ra.

Phòng giường được sửa sang lại rất sạch sẽ, nhưng không thấy bóng dáng của nàng đâu! “Thiếu gia.” Tiểu Chương vội vàng hét.

“Chuyện gì?” Lăng Tử Trần không kiên nhẫn vẫy vẫy tay. Không biết Tiểu Tâm chạy đi đâu rồi? Hấn phải nhanh chóng tìm được nàng! “Rạng sáng hôm nay Nhạc tiểu thư đã về nhà rồi!”

“Về nhà? Cô ấy có nói khi nào thì trở về đây không?” Lăng Tử Trần không thể tin được nàng có thể rời khỏi hắn? “Cô ấy sẽ không trở lại.” Tiểu Chương thấp giọng nói.

“Người nói cái gì?” Nàng làm sao có thể không trở lại? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

“Thiếu gia, cô ấy đã biết chuyện tình của chúng ta rồi, còn nói sau này sẽ tới tìm người báo thù.....”, nghe xong lời nói của Tiểu Chương, Lăng Tử Trần cũng không nhúc nhích sững sờ đứng nguyên tại chỗ.

Không nghĩ rằng..... “Ta đã biết!” Hắn cứng nhắc nói xong, biểu tình trên mặt làm cho người ta không nhìn ra ý tưởng trong lòng hắn.

Nhìn phòng Nhạc Ưc Tâm, hắn không nói một câu. Nàng vội vàng đi như vậy, đến hành lý của mình cũng chưa mang đi..... Lần gặp mặt sau bọn họ sẽ là kẻ địch rồi?

Lăng Tử Trần nắm chặt tay, dùng sức đâm mạnh vào tường, hành động điên cuồng kia làm Tiểu Chương nhìn có chút không đành lòng. “Thiếu gia, tay người bị thương rồi!”

Nghe thấy lời nhắc nhở của Tiểu Chương, Lăng Tử Trần lúc này mới chú ý tới vết máu chảy trên tay hắn. Nhưng có ai biết không, tay hắn đang chảy máu nhưng máu trong tim vẫn đang rỉ ra đây... “Thiếu gia..... Khoá chặt cửa phòng này lại.” Lăng Tử Trần xoay người giao phó việc. Hắn phải giữ gìn căn phòng này thật hoàn chỉnh.

Ngay giờ phút này hắn mới phát hiện, tuy hắn cứ thề với chính mình là sẽ không bao giờ yêu thương nàng, nhưng nụ cười nhăn mày của nàng từ lâu đã khắc sâu vào trong linh hồn hắn rồi.

Nàng đi, tâm của hắn cũng đi theo luôn rồi!

6. Chương 06

Chương 6:

Năm năm sau

Trong nhà ăn được trang hoàng xa hoa của buổi yến tiệc long trọng, ánh mắt mọi người đều lần lượt thay đổi, hướng theo một vị tiểu thư xinh đẹp đi xuyên qua từng đám người.

Mái tóc của nàng cuộn sóng tựa như làn sóng biển phập phồng, khuôn mặt trắng nõn với đôi má phớt hồng càng thêm quyến rũ, dáng người thon thả, khiến nàng trở thành tiêu điểm truy đuổi của ánh mắt mọi người.

Đối với cái nhìn chăm chú của những người đàn ông xung quanh, nàng luôn đáp lại bằng nụ cười tươi, thỉnh thoảng còn nâng chén rượu đến thăm hỏi bọn họ.

Tham gia yến tiệc này thực ra không phải mục đích của nàng, mục đích chính của nàng là tới tìm kiếm một người. “Tiểu tâm.”

Lăng Tử Trần đi đến từ phía sau nàng, nhẹ nhàng gọi một tiếng. Hắn đã sớm chú ý tới nàng, từ lâu đã lặng lẽ đi theo sau thân thể của nàng.

Là ai biết biệt danh của nàng là “Tiểu tâm”? Nhạc Ưc Tâm giật mình quay đầu. Quả nhiên là hắn!

“Dạo này anh khoẻ không?” Nàng thân nhiên tiếp đón, trên mặt cũng không có nhiều cảm xúc lắm. Năm năm đã trôi qua, hận ý của nàng đối với hắn đã biến mất rồi sao?

Trong lòng Lăng Tử Trần trong thoáng chốc dâng lên cảm giác rung động khó có thể diễn tả bằng lời. Hắn mong muốn ôm nàng vào trong lòng đến cỡ nào, chỉ muốn đem hết nỗi nhớ mong da diết của hắn bày tỏ cho nàng biết.

Nàng đã rời khỏi hắn được năm năm nay, trong năm năm này thỉnh thoảng hắn vẫn tìm hiểu tin tức của nàng, nhưng cho dù biết nàng đang ở nơi nào, hắn cũng không có đủ dũng khí để đến thăm, chỉ biết đứng từ xa nhìn thân ảnh của nàng.

Hắn vẫn tưởng rằng chỉ cần được nhìn nàng từ xa là có thể thỏa mãn, nhưng sau này hắn mới biết được nỗi nhớ thương một người là một điều phải khắc cốt ghi tâm, khiến cho hắn ngày đêm ngậm quả đắng.

Tuy rằng như thế, trong lòng hắn vẫn ôm một tia hy vọng, chờ đợi nàng có thể quay đầu đến tìm hắn. “Mấy năm nay em vẫn ổn chứ?” Hắn cắn nhanh môi dưới, áp lực bốc lên che mờ suy nghĩ.

Khóe miệng Nhạc Ưc Tâm nhếch lên một chút, mỉm cười đùa cợt. Trong tâm lúc nào cũng day dứt muốn báo thù, nàng có thể “ổn” đến mức nào?

“Nhờ phúc của anh, em quả thực sống rất khá.” Nàng tà liếc nhìn hắn một cái, trong giọng nói bình tĩnh không mang theo một tia hận ý nào.

Xem ra, cảm tình của nàng đối với hắn tựa hồ đã phai nhạt, nếu không tại sao đến nỗi thù hận của nàng cũng không còn nữa?

Ai! Lãng Tử Trần thở dài lắc đầu. Những năm gần đây, tuy rằng hắn vẫn là người phụ trách trên danh nghĩa, nhưng chuyện trên thuyền hắn sớm đã không hỏi đến.

Việc này tất yếu có nên nói cho nàng không? Nếu hắn kể ra của sự hối hận của hắn, nàng sẽ nghe sao? Nàng còn có thể để ý đến hắn sao?

Ai! Quên đi, chỉ cần biết rằng nàng sống cũng không tệ lắm, hắn đã cảm thấy mỹ mãn rồi.

Nhạc Ưc Tâm dùng con mắt tinh tường lặng lẽ quan sát biểu tình phức tạp trên mặt hắn, thấy được ánh mắt thâm thúy của hắn trong đó giấu một chút loại tình cảm mong nhớ.

Hắn như thế nhưng lại mong nhớ nàng? Đại khái là Long Dương Hào không kiếm được tiền, cho nên hắn mới có thể nghĩ đến ” công cụ kiếm tiền ” là nàng sao?

Dù sao, ý nghĩa của nàng đối với hắn cũng chỉ có như vậy, không phải sao? Giờ phút khúc nhạc khiêu vũ du dương vang lên, Lãng Tử Trần đưa tay về phía nàng.

“Cùng anh nhảy một điệu được không?” “Được.”

Nhạc Ưc Tâm kéo tay hắn đi vào sân nhảy, theo giai điệu thông thả, thân hình hai người dần dần tiến sát vào nhau.

Hắn rất nhớ nàng! Lãng Tử Trần làm càn ôm mạnh lấy nàng, môi cũng tiến đến gần sát bên tai nàng thở nhẹ.

Hành động của hắn khiến Nhạc Ưc Tâm có chút rung động, nàng lập tức nhắm mắt lại, không dám nhìn thẳng vào hắn.

Nàng không nên lại có cảm giác với hắn, cho dù nhiều năm trôi qua như vậy, nàng vẫn không hề yêu thương bất cứ kẻ nào khác, nhưng nàng tuyệt đối không được phép tồn tại bất kỳ thứ tình cảm đối với hắn.

Sau khi nốt nhạc cuối cùng đã chấm dứt, Nhạc Ưc Tâm nhanh chóng rời khỏi cái ôm áp của hắn, lễ phép mỉm cười thăm hỏi hắn.

Bọn họ không có khả năng trở lại như trước! Lãng Tử Trần cũng đã sáng tỏ được điểm này, chỉ có thể gạt gập đầu với nàng, đáp lại nàng bằng một cái mỉm cười chua xót.

※ ※ ※

Nhạc Ưc Tâm rời khỏi sân nhảy xong, trốn trong góc phòng, ngồi ở quán gọi một ly rượu vang. Nàng biết dù là cồn hay ma túy cũng không thể giúp được mình, hắn là mối tình đầu của nàng, muốn quên cũng không dễ dàng được!

“Vì sao em lại phải uống rượu giải sầu một mình ở trong này?” Cái chén trên tay nàng đột nhiên bị người khác cầm lấy, nàng nâng đôi mắt lên liếc mắt nhìn người vừa đi tới một cái, phát hiện ra Lãng Tử Trần đang đứng ở ngay trước mặt nàng.

Làm sao hắn có thể tìm được nàng?” “Rượu này cũng không tệ, anh cũng uống một chút đi!” Nhạc Ưc Tâm miễn cưỡng tươi cười bài trừ một chút, cố che giấu nội tâm đang bất an.

Lãng Tử Trần không để ý đến lời của nàng mà đi thẳng về phía quầy phục vụ rượu, dùng đôi mắt mãnh liệt nhìn chăm chăm nàng, giống như muốn nhốt nàng vào chỗ sâu nhất ở trong đôi mắt.

Nhạc Ưc Tâm rất nhanh quay đầu đi chỗ khác, lảng tránh cái nhìn chăm chú của hắn, nàng không muốn phải bốn mắt giao tiếp cùng hắn. “Em muốn anh sao?”

Lời nói đầy nhu tình từ miệng Lăng Tử Trần làm cho lòng nàng lại dậy lên từng đợt rung động, nhưng nàng thật sự không muốn dây dưa với hắn. “Không có.” Nàng khẩu thị tâm phi (1) (Lời nói ngược lại với ý nghĩ trong lòng) trả lời.

“Không phải à? Nhưng anh lại thật sự rất nhớ em!” Lăng Tử Trần nhún nhún vai, rất thành thật nói ra ý nghĩ của mình.

Hắn nhớ nàng?! Nhạc Ưc Tâm chưa xót nghĩ, vì sao phải chờ tới khi nàng đã rời khỏi rồi, hắn mới biết quý trọng nàng? Vì sao lúc trước có được tình cảm chân thành của nàng, lại đối xử tàn nhẫn đối với nàng như thế?

Đã quá muộn! Mọi việc đều đã quá muộn! Nàng hung hăng tô lại son môi xong, lập tức đứng dậy chuẩn bị rời đi khỏi quầy rượu.

“Chờ một chút.” Lăng Tử Trần đứng chắn trước mặt nàng. Hắn sao có thể để nàng rời đi như vậy được chứ?

“Lăng tiên sinh, mời anh tránh ra.” Nhạc Ưc Tâm miễn cưỡng giả bộ như đang trấn định, bổ sung nói tiếp: “Nếu để vị hôn phu của em nhìn thấy, mọi chuyện sẽ không tốt đâu.”

“Em đã đính hôn?” Lăng Tử Trần trừng mắt lớn, kinh ngạc hỏi.

Nàng xinh đẹp như vậy, đương nhiên sẽ có cả đám sứ giả đến vây xung quanh nàng, mong được giữ gìn, bảo vệ đoá hoa này! Lăng Tử Trần cười thầm trách mình không nên ngạc nhiên như thế.

“Đúng vậy!” Nhạc Ưc Tâm chợt dạ cười nói. Tên kia thực chất chỉ là vị hôn phu trên danh nghĩa của nàng, chờ đến ngày mai, nàng và hắn sẽ không còn quan hệ gì nữa.

“Chúc mừng em.” Lăng Tử Trần vẫn cực lực cố duy trì phong độ, lại giấu không được nỗi thất vọng nồng đậm trong mắt.

Hắn đã bị tổn thương nặng sau lời nói đầy ác ý của nàng, làm sao nàng có thể khoát tay người đàn ông khác được chứ. Nhưng mà hắn vẫn không thể khống chế được cảm xúc của chính mình, chỉ muốn ôm nàng vào lòng.....

Hắn lấy ra từ trong túi tiền một cái chìa khóa. Tiếng vang thanh thúy truyền đến trong phút chốc, khiến Nhạc Ưc Tâm giật mình hoảng sợ.

“Đây là cái gì?” Nàng mở to hai mắt hỏi.

“Đây là chìa khóa phòng anh, trên móc chìa khoá có địa chỉ của anh. Bây giờ anh đưa chiếc chìa khoá này cho em, hoan nghênh em đến nhà anh tìm anh.”

“Không! Em sắp kết hôn rồi!” Nhạc Ưc Tâm không muốn nhận chìa khóa của hắn, sợ hãi xoay người rời đi.

Lăng Tử Trần lập tức chạy vọt tới trước mặt nàng, bắt nhét chiếc chìa khoá vào trong tay nàng. “Anh chỉ muốn đưa nó cho em, về phần em muốn làm như thế nào, anh không có quyền can thiệp.”

Nhạc Ưc Tâm nắm chặt chiếc chìa khóa trong tay, lòng bàn tay còn có thể cảm nhận được một chút hơi ấm của hắn. Đáng chết! Vì sao hắn cứ phải trêu chọc tâm tình của nàng vậy?

“Cho dù em muốn lên vào nhà anh, tới tìm anh báo thù, anh cũng sẽ vui vẻ đón nhận.” Lăng Tử Trần nói xong câu đó sau liền xoay người rời đi, để lại nàng đứng tại chỗ sững sờ.

Nàng nắm chặt chiếc chìa khóa gắt gao trong tay. Dù sao, đến ngày mai, tất cả ân oán đều sẽ chấm dứt, khi đó quãng chiếc chìa khoá trả lại cho hắn cũng được!

※ ※ ※

Gửi Người phụ trách Long Dương Hào: Chào ngài, tôi là người phụ trách Bộ Hải Hào Nhậm Khả Ứng, năm năm trước cùng ngài lãnh giáo không may đã bại trận, mừng năm thánh tứ xin được quay lại thuyền lãnh giáo lần thứ hai.

Lăng Tử Trần về đến nhà, mở lá thư của tên Nhậm Khả Ứng ra, nhìn một lần rồi thở dài.

Thật mệt mỏi! Hắn đã bỏ mặc giới bài bạc từ lâu, vì sao tên tiểu tử Nhậm Khả Ứng này vẫn không chịu buông tha?

Không hiểu được người này muốn ra cái chiêu gì lúc này? Vô luận như thế nào, hắn vẫn phải dặn dò bọn họ cẩn thận một chút!

Hắn đang ngồi trên sô pha, thân ảnh xinh đẹp của Nhạc Ưc Tâm lại hiện lên ở trong đầu hắn.

Vì sao đến bây giờ hắn vẫn quyến luyến nàng như vậy? Là vì nàng xinh đẹp? Hay vì giọng nói ôn nhu của nàng? Hoặc là vẫn luôn ôm ấp cảm giác áy náy tội lỗi đối với nàng?

Hắn lắc lắc đầu, vấn đề này thật khó giải. Đi tắm rửa sạch sẽ đã, ngày mai còn phải hồi đáp lại lời khiêu chiến Long Dương Hào của Nhậm Khả Ứng nữa!

※ ※ ※

Nhạc Ưc Tâm đứng trước cửa nhà Lăng Tử Trần, suy tư về cuộc sống những năm gần đây của hắn.

Vì sao hắn không đợi ở trên Long Dương Hào, mà lại lựa chọn toà chung cư này? Hơn nữa, vì sao chỗ ở của hắn lại dễ dàng tiếp cận nhà nàng như vậy?

Nàng lập tức lắc lắc đầu. Cho dù hắn có hối hận cũng chỉ vô bổ thôi, bởi vì nàng sẽ không dễ dàng bỏ qua cho hắn như vậy đâu!

Nhưng mà, nàng vẫn đang thấp phần tò mò, vì muốn biết rõ ràng những hoài nghi trong lòng nên hiện giờ nàng mới đứng ở chỗ này, lo lắng không biết có nên đi vào hay không?

Vẫn là vào đi thôi! Không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con, có một số việc phải nhờ vào chính bản thân mình, mới có thể phát hiện chân tướng.

Nàng hít sâu một hơi xon, dứt chiếc chìa khoá vào trong ổ khoá, “Cách!” Tiếng cửa mở ra truyền đến.

Vào trong nhà xong, nàng liếc mắt nhìn chiếc đồng hồ báo thức trên tường một cái, đã là rạng sáng hai giờ rồi.

Mục đích nàng đến đây hôm nay rốt cuộc là vì cái gì? Nhạc Ưc Tâm cắn môi dưới mạnh thêm, trên thực tế, nàng biết xem xét tình hình gần đây của hắn chỉ là cái cớ, ở sâu trong nội tâm nàng vẫn khát vọng được hưởng thụ sự ôn nhu của hắn.

Lăng Tử Trần nằm trên giường, nhìn chằm chằm Nhạc Ưc Tâm đang lặng lẽ đến gần, trải qua mấy ngày, nàng từ một cô bé còn chưa phát triển hết đã trở thành một người phụ nữ với dáng người đầy đặn thon thả xinh đẹp, nhờ ngọn đèn mờ ảo, hắn có thể nhìn thấy rõ bầu ngực đầy tròn của nàng.

Đối với bàn bạch ngọc đầy đà kia, cùng dáng đi kiều mị thiết tha của nàng, càng làm hắn khó có thể khắc chế.

Nàng thật sự đã trưởng thành, không còn giống với hình ảnh mềm mại trong trí nhớ của hắn nữa!

Tầm mắt hắn chuyển xuống phía dưới, thấy làn váy nàng khê bay nhẹ, tư thế yêu kiều thuần thực, đôi tất chân trong suốt kéo dài về phía trước, làm cho hắn không khỏi tưởng tượng cảm giác khi chạm được vào da thịt bóng loáng của nàng.

Nàng đã biến thành một người con gái có sức hấp dẫn trí mạng! Nhạc Ưc Tâm đứng ở trước giường Lăng Tử Trần, yên lặng nhìn chăm chú vào hắn.

“Còn nhớ rõ lần hoan ái cuối cùng của chúng ta năm năm trước sao?” Lăng Tử Trần ngồi dậy, thấp giọng hỏi. Hắn còn nhớ rõ, lúc ấy nàng từng hỏi: Hắn có yêu nàng hay không?

“Anh nói xem?” Nàng nhẹ giọng hỏi lại. Nàng đương nhiên nhớ rõ!

“Anh muốn em.” Lăng Tử Trần bật thốt lên nói ra những lời chứa đầy dục vọng hỏa liệt, sau đó tiến đến thân thể nàng, ôm lấy nàng bế lên giường.

Lại thêm một lần nữa sao? Nhạc Úc Tâm nhìn chăm chú vào đáy mắt lóe ra dục vọng của hắn, trong lòng dâng lên một cổ chua xót. Hắn vẫn giống hệt năm năm trước, luôn coi nàng là bạn giường sao?

“Tiểu Tâm, vị hôn phu của em có đối xử tốt với em không” Lăng Tử Trần cởi áo ngủ xong rồi hỏi. Nhạc Úc Tâm nghe thấy vấn đề đó thì cũng sốt một chút, vị hôn phu của nàng?

Nàng lập tức nhớ tới người nói là ai, vì thế khoe môi gợi lên chút mỉm cười nhợt nhạt. “Không chỉ anh ta, còn có rất nhiều đàn ông đối xử tốt với em lắm — nhất là ở trên giường.”

Sau khi nói xong, nàng không khỏi cảm thấy hơi hối hận, bởi vì trên thực tế nàng chưa bao giờ qua lại với người đàn ông khác!

Bởi vì, nàng vẫn đang khắc sâu cảm tình đối với hắn, nàng không cho người đàn ông nào khác có cơ hội tiếp xúc với nàng.

Thì ra, nàng đã không còn là Tiểu Tâm của riêng mình hắn nữa! Lăng Tử Trần nhất thời thấy đau nhói ở tim, ghen tị làm cho cả người mất đi không chế.

Hắn dùng lực ôm chặt nàng vào trong lòng, đem thân hình hai người gắn sát lại vào nhau. “Tiểu Tâm, anh yêu em.”

Nghe được những lời này, Nhạc Úc Tâm giật mình nghĩ rằng mình vừa mới nghe lầm. Không! Hắn nhất định không yêu nàng, hắn chẳng qua chỉ là nói chơi thôi, nàng thầm nghĩ. Nhưng..... Nếu là thật thì sao?

Quên đi, ngay cả như vậy, tất cả hết thấy đều đã quá muộn, hãy biến đêm nay trở thành một kỉ niệm xinh đẹp để nhớ lại sau này đi!

“Em cũng yêu anh.” Nàng ôn nhu nhìn hắn, nhẹ giọng trả lời.

7. Chương 07

Chương 7:

Khi Nhạc Úc Tâm tỉnh lại, một tia rạng đông xuyên qua rèm cửa sổ, nàng liếc mắt xem xét cái đồng hồ báo thức, đã đúng sáu giờ sáng. Nàng nhẹ nhàng rời khỏi vòng ôm ấp của Lăng Tử Trần, nhặt quần áo ở dưới đất sau đêm hoan ái hôm qua lên, dùng tốc độ nhanh nhất mặc vào.

Chờ hoàn chỉnh mọi thứ chỉn chu xong, nàng hé ra một tờ giấy trên bàn, viết vài câu ngắn ngủn nói lời từ biệt, đặt chiếc chìa khóa ở trên tờ giấy.

Cứ như trước kia, ra đi không từ biệt..... Nghĩ đến đây, nàng nhin không được ngoái đầu nhìn về phía hắn đang nằm trên giường, phát giác hắn có một khuôn mặt tươi cười rất hồn nhiên khi ngủ say, có thể hấp dẫn bất cứ người nào.

“Tiểu Tâm.....” Lăng Tử Trần kêu tên nàng ở trong mộng. Vì sao hắn lại gọi tên nàng trong giấc mơ?

Nhạc Úc Tâm lặng lẽ đến gần hắn, hai má có thể cảm nhận được hô hấp đều đều mà ấm áp, hốc mắt không khỏi có thêm phần ướt át.

Không được! Nàng phải lập tức rời đi, Nhạc Úc Tâm không ngừng nhắc nhở chính mình trong lòng. “Tiểu tâm, không cần đi!” Lăng Tử Trần đột nhiên hô to một tiếng.

Nhạc Úc Tâm hoảng sợ, quay đầu lại, phát hiện thì ra hắn vẫn còn đang trong giấc mộng. Tiếng gọi của hắn làm cho nàng do dự không quyết được. Chẳng lẽ hắn mơ thấy nàng?

Trong tâm Nhạc Úc Tâm bắt đầu kích động liên tục, day dứt khôn nguôi. Nếu trong lòng hắn thật sự có nàng, và hắn nói yêu nàng.....

Không được! Nàng lại tự nhắc nhở chính mình, nàng tuyệt đối không thể tha thứ cho sai lầm của hắn! Nàng cúi người xuống hôn nhẹ vào môi hắn, tặng hắn nụ hôn từ biệt xong, lập tức xoay người rời đi.

Nàng nắm chặt nắm cửa, dùng sức hít sâu, cảnh cáo bản thân tuyệt đối không được bước vào cạm bẫy tình yêu thêm một lần nữa, sau đó không thèm quay đầu lại rời đi hắn.

Đến hừng đông, hai người bọn họ sẽ là kẻ địch rồi! Sau đó bọn họ sẽ vĩnh viễn trở thành hai đường thẳng song song không thể giao nhau.

※ ※ ※

Lăng Tử Trần xoay người một cái, chạm vào phía bên cạnh giường trống rỗng xong, đột nhiên bưng tỉnh.

“Tiểu Tâm?” Hắn giật mình mở to mắt, nhưng trong phòng sớm đã không còn thấy được thân ảnh Nhạc Úc Tâm. Chiếc đồng hồ báo thức trên tường nói cho hắn biết, hiện tại đã là đúng mười giờ sáng.

Chẳng lẽ, chuyện đêm qua chỉ là mộng xuân triền miên của hắn? Hắn dùng tay ấn mạnh vào chiếc gối trên đầu, mặt trên có dấu vết nằm của nàng, cũng ngửi được mùi trên người nàng.

Nàng đã đi nơi nào? Hắn lập tức đứng dậy, mới phát hiện trên bàn có một tờ giấy hé ra cùng chìa khóa nhà hắn.

Chiếc chìa khóa này trả lại anh, đừng làm phiền em nữa. Lăng Tử Trần gắt gao nắm chặt tờ giấy, nó chứng minh quả thật đêm qua nàng đã tới, nhưng lời nhắn nàng để lại lại làm sáng tỏ ý của nàng – không muốn liên quan đến hắn.

Như vậy thì tại sao nàng lại đến? Chỉ đơn thuần muốn trả chìa khoá cho hắn? Hay là.....

Quên đi! Mọi việc đều không quan trọng, cho dù nàng có rấp tâm tiếp cận hắn với mục đích khác, hắn cũng không để ý, bởi vì tâm của hắn sớm đã bị nàng lặng lẽ trộm đi.

Không có tâm, chẳng khác nào không có linh hồn; đã không có Tiểu Tâm, sinh mệnh của hắn chỉ còn lại những chỗ trống! “Ring~~ Ring~~”

Đang lúc hắn đang suy nghĩ miên man hết sức, tiếng chuông điện thoại dồn dập vang lên, hắn nghe điện nhưng không thấy ai trả lời, chợt nghe thấy một tiếng cười chói tai.

“Anh là ai?” Hắn cau mày hỏi. “Lăng lão bản, tôi là Nhậm Khả Ứng, anh đã quên hẹn ước của chúng ta hôm nay sao?”

Thì ra là hắn! Lăng Tử Trần đáp lại bằng thanh âm lạnh lùng: “Đương nhiên không quên.” Hôm nay chính là ngày mừng năm tháng tư, Nhậm Khả Ứng nói muốn đến Long Dương Hào lãnh giáo thêm một lần nữa.

“Đêm nay đúng sáu giờ tối.” Nhậm Khả Ứng ngắt điện thoại xong, Lăng Tử Trần dự cảm thấy sắp có điềm xấu.

Làm sao hắn dám lên thuyền Long Dương Hào vào thời gian buôn bán? Đây chính là quyết tâm tất thắng của hắn sao?

Nhưng mà, những năm gần đây Long Dương Hào cơ hồ đã chiêu mộ được rất nhiều cao thủ giới bài bạc, hắn nếu không phải to gan lớn mật, thì chính là có vũ khí bí mật gì đó!

Vẫn là chờ xem sao! Dù sao tất cả thắng thua phải đến sáu giờ mới có thể công bố.

※ ※ ※

Lăng Tử Trần đã lâu chưa đi lên Long Dương Hào, nhìn đám thuộc hạ trên thuyền đang không ngừng kính cẩn cúi chào mình.

“Lão bản.” Quản lí đi ra nghênh đón xong, đưa hắn bản báo cáo đơn giản về đội hình chuẩn bị chiến đấu ngày hôm nay.

Lăng Tử Trần đột nhiên nhớ tới tình cảnh năm năm trước. “Toa bài không có ai phụ trách sao?” “Báo cáo lão bản, hôm nay toa bài không ra đấu.”

“Không ra đấu?” Lăng Tử Trần gật gật đầu. Thì ra đã mấy năm qua nhưng vẫn không có ai có thể thắng được Tiểu Ngô!” “Thực đáng tiếc, Nhạc Úc Tâm tiểu thư không có ở đây.” Quản lí vừa tiếc vừa hận nói.

“Câm miệng! Vì sao cô ấy phải tới nơi này?” Lăng Tử Trần nhát thời nổi giận, cho dù trước kia hắn thật sự muốn lợi dụng Nhạc Úc Tâm, nhưng hắn đã sớm hối hận với động cơ của mình, hiện tại, hắn tuyệt đối không cho phép người khác nhắc tới chuyện này trước mặt hắn.

Quản lí nhìn thấy sự tức giận của Lăng Tử Trần, chỉ có yên lặng lui ra.

Lăng Tử Trần trầm tư không nói một câu, từ sau buổi sáng hôm nay, hắn nhìn thấy tờ giấy Nhạc Ưc Tâm để lại, hắn cảm thấy toàn thân đã bị vết sạch chỉ còn hư không.

Hắn đi đến khoang thuyền ngày xưa Nhạc Ưc Tâm ở lại, từ sau khi nàng rời đi năm năm trước, hắn đã sai người phong tỏa nơi này.

Đứng trước cửa trong chốc lát, hắn lấy chiếc chìa khóa ra, mở cánh cửa căn phòng đã lâu không bước vào.

Đi vào phòng xong hắn bật chọt đèn điện lên, phát hiện cách bài trí bên trong vẫn giống năm năm trước như đúc, có điều đã tích dày một lớp tro bụi.

Khi nào thì nàng mới có thể trở về đây? Lăng Tử Trần tự hỏi dưới đáy lòng, nhưng đáp lại hắn chỉ là một mảnh trầm mặc.

※ ※ ※

Đồng hồ điểm sáu giờ tối, Long Dương Hào ồn ào toàn là tiếng người. Lăng Tử Trần lúc đầu còn đứng ở cửa chính chờ đợi, nhưng đã qua nửa tiếng sau vẫn không nhìn thấy Nhậm Khả Ứng, liền xoay người trở lại vào trong văn phòng.

Đại khái hắn ta chỉ có mảnh lời đùa giỡn thôi! Lăng Tử Trần châm điếu thuốc lá trên tay xong, thở dài nhẹ nhõm một hơi, trầm tư suy nghĩ trong làn sương khói lượn lờ.

Nếu Nhậm Khả Ứng không đến, vậy hắn cũng nên rời thuyền thôi!

Thừa dịp đêm nay định hỏi thăm một chút tin tức của Tiểu Tâm, thuận tiện đem nỗi hối hận của hắn trong những năm gần đây cùng nàng nói rõ ràng, cho dù nàng không muốn tha thứ, hắn cũng không còn gì hối tiếc nữa.

“Lão bản, không tốt rồi!” Giọng nói hoang mang và vô cùng rối loạn của người quản lí đánh gãy suy nghĩ của hắn.

“Tên Nhậm tiểu tử kia đã đến đây rồi sao?” Lăng Tử Trần dập tắt điếu thuốc trên tay. Hắn cuối cùng đã xuất hiện!

“Không phải, có một người con gái đến chơi con hổ ăn tiền, đã thắng hết số tiền bên trong máy móc mất rồi!”

Đoạn đối thoại này làm cho Lăng Tử Trần hồi tưởng lại một buổi đêm từ nhiều năm trước, cũng có một tiểu cô nương mười bảy tuổi chỉ biết chơi trò con hổ ăn tiền.

“Người con gái kia trông lớn nhỏ thế nào?” Hắn mở miệng hỏi quản lí, trong lòng dấy lên một tia hy vọng. Là nàng trở lại sao?

“Tôi quá kích động, cho nên không có thấy rõ ràng.”

Quản lí thiếu kiên nhẫn lắc đầu. Mỹ nhân giống như Nhạc Ưc Tâm, chỉ cần liếc nhìn qua một cái là khó có thể dễ dàng quên mất, thậm chí còn có thể khiến đàn ông thất hồn lạc phách, vậy mà người quản lí lại có chỉ có lời đại ý như vậy hay sao?

Không! Nếu là nàng, quản lí hắn là chỉ cần liếc mắt một cái sẽ nhận ra ngay mới đúng! Vậy thì là ai đây?

“Đưa tôi đến xem.” Hắn quyết định tự mình đi một chuyến.

Chờ đến khi bọn họ đã đến khu con hổ, quản lí suy sụp chỉ vào máy móc nói: “A? Người con gái kia đi mất như thế nào vậy?”

“Quên đi!” Lăng Tử Trần không biết mình nên cao hứng hay là khổ sở?

Nếu quả thực là Nhạc Ưc Tâm, nàng hắn là sẽ không nghĩ chỉ thắng một chút như vậy; nhưng nếu không phải là nàng, vậy ai có thể đủ trình độ để phá giải cơ quan nơi này?

“Hai mươi mốt điểm!” Bàn đánh bóng bàn “Hai mươi mốt điểm” đột nhiên truyền đến một tiếng la thanh thúy của phụ nữ, bà đắc ý cầm số xu lắc lắc trước mặt mình.

Lăng Tử Trần đi qua đi liếc mắt xem xét người phụ nữ ấy một cái, diện mạo của bà có điểm giống Tiểu Tâm.....

“Bà xã, đến lượt anh.” Người đàn ông đứng bên cạnh bà nói dứt lời, đã đem số xu bà đang sở hữu đến bàn tròn Russia, đặt toàn bộ vào số lẻ màu đỏ.

Bàn tròn bắt đầu chuyển động, quả bóng trắng trên bàn rất nhanh nhảy lên, sau đó dần dần giảm tốc độ, khi nó đã hoàn toàn dừng lại, quả bóng trắng rõ ràng dừng lại ở vị trí hồng .

“Ông xã, anh vẫn luôn lợi hại giống như trước đây nha!” Lúc này Lăng Tử Trần càng cảm thấy kỳ quái, hần lập tức đến gần hai người.

“Thực xin lỗi, xin hỏi hai vị là?” Tầm mắt hai người đồng thời chuyển sang hướng hần, khóe miệng còn mỉm cười mang theo chút thần bí.

“Cháu chính là con của Lăng Khởi? Trông cháu cũng không quá giống ba đâu nha!” Người đàn ông kia nói. Bọn họ cư nhiên biết chuyện của phụ thân?

Lăng Tử Trần dùng sức hít sâu, bình tĩnh lại cảm xúc kích động, hần miễn cưỡng duy trì phong độ hỏi: “Đúng vậy, tôi là con của Lăng Khởi, không biết hai vị là?”

“Cháu đi hỏi nó thì sẽ biết!” Hai người bọn họ đồng thời chỉ hướng sau lưng hần. Lăng Tử Trần rất nhanh xoay người lại, thấy người nghênh diện mình cư nhiên là Nhậm Khả Ứng?!

“Rốt cục anh đã đến đây!” Lăng Tử Trần khinh khỉnh giương khóe miệng. Hần quả thật đã mời tới cao thủ, khó trách dám lên Long Dương Hào khoe khoang giở trò.

“Lăng lão bản, lại tái ngộ, đã nhiều năm không gặp, không nghĩ tới anh vẫn anh tuấn cao ngất giống y như trước a!”

Không biết vì sao, Lăng Tử Trần ngửi được một cỗ nồng đậm ghen tuông trong lời nói của hần, nhưng hần quyết định chuyện đó không đáng được mình để ý tới.

“Đúng rồi, Lăng lão bản, mỗi bàn đánh bóng bàn trên Long Dương Hào tôi đều đã lãnh giáo qua, chúng ta vẫn quyết định dùng toa bài để phân thắng bại, người thua từ nay về sau phải đưa quyền kinh doanh cho thuyền bên kia, được không?”

Lăng Tử Trần nhún vai, làm gì mà hần phải đáp ứng loại điều kiện này?

“Xem ra Lăng lão bản không muốn đồng ý, tốt lắm, như vậy, tôi lại mang một điều kiện khác ra, điều kiện này Lăng lão bản nhất định sẽ đáp ứng.”

Điều kiện hần nhất định sẽ đáp ứng? Lăng Tử Trần đầu tiên chỉ cười lạnh một chút, nhưng chờ đến khi hần phát hiện ra người đang đi đến bên người Nhậm Khả Ứng, hần không khỏi ngây ngốc ngẩn cả người.

“Lăng lão bản, xin cho tôi giới thiệu với anh một chút, vị này là vị hôn thê của tôi — Nhạc Úc Tâm tiểu thư.” Nhậm Khả Ứng nhìn thấy vẻ mặt của hần xong, đắc ý dào dạt nói.

“Lăng lão bản, đây không phải lần đầu tiên chúng ta gặp mặt!” Nhạc Úc Tâm lộ ra vẻ mặt tươi cười sáng lạn, đưa tay trình trọng hướng về phía Lăng Tử Trần.

Lăng Tử Trần thất thần cầm tay nàng, trong phút chốc không biết nên trả lời như thế nào. “Lăng lão bản, anh muốn nắm tay tôi đến khi nào?”

Những lời này làm cho Lăng Tử Trần nhất thời phục hồi tinh thần lại. Nhậm Khả Ứng thừa dịp thắng liên tiếp truy kích hỏi: “Lăng lão bản, điều kiện của tôi là — người thắng có thể cùng cùng bố vợ, mẹ vợ vị hôn thê của ta vì làm việc, anh cảm thấy thế nào?”

Lăng Tử Trần không trả lời, chỉ nhìn chằm chằm Nhạc Úc Tâm. Thì ra, đôi vợ chồng kia chính là cha mẹ của Tiểu Tâm, cũng chính là bộ đôi Cờ Bạc!

Cái chính là, vì sao Tiểu Tâm lại đính hôn cùng với Nhậm Khả Ứng? Không được! Hắn nhất định phải có lời chứng thực từ chính miệng của nàng!

“Nhậm tiên sinh, tôi có thể nói mấy câu với vị hôn thê của anh được không?” Lăng Tử Trần hỏi. “Xin cứ tự nhiên.”

Sau khi đã được đồng ý, hắn ra hiệu bảo Nhạc Ưc Tâm đi theo hắn đến mặt sau khoang. “Em có còn nhớ rõ nơi này là chỗ nào không?”

Nhạc Ưc Tâm liếc liếc mắt một cái xong, nhún nhún vai, “Không nhớ rõ.”

Tuy rằng căn bản nàng không quên, nhưng nàng cũng không cho phép bản thân vì ánh mắt và giọng nói đầy nhu tình của hắn kia mà nhớ lại, bởi vì tất cả sẽ khiến nàng nhớ lại một thời yêu say đắm của cô gái trẻ ngốc nghếch kia.

Mọi việc đều đã sớm trôi qua, ngay cả nhớ lại cũng không nên..... “Tiểu Tâm, em thật sự yêu Nhậm Khả Ứng sao?”

Lăng Tử Trần cuối cùng đã đem vấn đề muốn hỏi nhất nói ra thành lời, hắn nhìn chằm chằm vào hai tròng mắt của nàng, muốn biết tâm tư thật sự của nàng.

Nhạc Ưc Tâm chợt dạ cúi đầu, sau đó ngẩng mặt lên cứng cỏi đáp trả. “Yêu thì sao? Không thương thì sao? Anh căn bản không có tư cách quản chuyện của tôi!”

“Nói cũng phải.” Lăng Tử Trần bất đắc dĩ cười cười. Nghe giọng nói của hắn, Nhạc Ưc Tâm thầm nghĩ chỉ muốn che lỗ tai lại, ngăn cản sự ôn nhu khó hiểu của hắn phân tán tư tưởng của mình.

Từ trước đến giờ..... Nàng luôn quyến luyến sự ôn nhu khó có thể nắm lấy kia, không thể thoát được. Lăng Tử Trần đột nhiên lấy tay giữ chặt bả vai của nàng, bắt nàng phải chuyển về hướng hắn.

“Nếu anh thắng Nhậm Khả Ứng, em sẽ giải trừ hôn ước, trở lại bên người anh sao?”

“Đương nhiên.” Nhạc Ưc Tâm cười cười. Quả nhiên hắn lại vì kiếm tiền nên mới có thể đối xử với nàng đặc biệt ôn nhu, ở trong lòng hắn nàng thủy chung chỉ là thứ công cụ kiếm tiền.

“Tiểu Tâm, em có yêu anh không?” Vấn đề của hắn làm nàng sững sốt một chút, nhưng nàng cũng chỉ cúi đầu, không trả lời hắn.

Lăng Tử Trần trong phút chốc cầm lấy tay nàng, khi nàng ngẩng đầu, lại vừa vặn gặp phải đầu hắn đột ngột cúi xuống hôn lấy cánh môi nàng.

Nụ hôn của hắn vẫn cuồng dã như vậy, không cho nàng chút không gian nào để thở dốc. Lúc này nàng mới phát giác, trừ bỏ cùng hắn triền miên ở ngoài, chỉ có nụ hôn của hắn mới có thể khơi mào lòng nhiệt tình từ trong đáy lòng nàng.

Hôn tận tình sau chốc lát, Nhạc Ưc Tâm lại nhớ rõ mục đích chính để mình đến Long Dương Hào hôm nay — nàng muốn hắn phải suy sụp, cho hắn một sự giáo huấn khó quên suốt đời!

Nàng lập tức lấy hai tay đẩy lồng ngực hắn ra, kéo khoảng cách giữa hai người ra xa. “Đi thôi!” Lăng Tử Trần bị đẩy ra chỉ biết cười cười.

Hắn biết không ai có thể đủ trình độ để thắng được quá nàng. Nhưng mà, nàng trở về bên người hắn là điều kiện thật sự rất mê người, cho nên hắn quyết định tự mình đối kháng với nàng.

Nhạc Ưc Tâm hít sâu một hơi, gật gật đầu với hắn.

Mọi ân oán hai người sở hữu sẽ được giải quyết bằng một ván bài duy nhất, tại đây, ngay cả tình yêu của nàng cũng thế.....

8. Chương 08

Chương 8:

Khi hai người đã trở về giữa sân, Nhậm Khả Ứng cố ý hỏi: “Tiểu Tâm, em đàm phán cùng Lăng lão bản như thế nào rồi?”

“Tốt lắm.....” Nhạc Úc Tâm còn chưa kịp trả lời hết, đã bị Nhậm Khả Ứng dùng lực kéo đến bên người, sau đó hung hăng liên tục hôn vào môi nàng.

Tên hỗn đản này! Thực chất nàng chỉ muốn đẩy hắn ra, nhưng lại nghĩ tới Lăng Tử Trần đang đứng ở trước mặt bọn họ, nàng đành phải giả bộ như mình đang rất vui vẻ hài lòng nhận nụ hôn này.

Đúng vào giờ phút này, Lăng Tử Trần nói: “Tôi nhận điều kiện của anh.” Sau đó hắn quay đầu chuyển sang hướng khác, không muốn nhìn thấy cảnh tượng Nhạc Úc Tâm thân thiết cùng với người khác.

Nhậm Khả Ứng buông Nhạc Úc Tâm ra xong, đắc ý dào dạt lấy ra một bản hợp đồng. “Tốt, nói miệng không thôi thì không có bằng chứng, mời Lăng lão bản kí vào chứng từ này cho tôi.”

“Một lần quyết thắng thua sao?” Lăng Tử Trần tiếp nhận bản hợp đồng, hỏi.

“Nếu Lăng lão bản đã nói như vậy, tôi đây liền cung kính không bằng tuân mệnh.” Nhậm Khả Ứng vội vàng gật đầu. Thực chất hắn chỉ được cái nói miệng, chính bản thân hắn cũng không dám chắc rằng Nhạc Úc Tâm sẽ thắng.

Lăng Tử Trần ký tên mình vào bản hợp đồng xong, liền đưa mọi người đến toa đánh bài ăn tiền. Lúc này, tất cả những người khách ở Long Dương Hào đều vây lại đây xem, rất náo nhiệt.

“Lăng lão bản, sao ngài còn chưa giới thiệu nhà cái?” Nhậm Khả Ứng nhìn đài chơi phía trước mặt không có lấy một bóng người, liền hỏi vội.

“Không cần giới thiệu.” Lăng Tử Trần chậm rãi đi đến một chỗ khác của bàn đánh bài. “Hả?” Nhậm Khả Ứng mở to hai mắt.

“Tôi hôm nay người phụ trách toa bài chính là tôi.” Sau khi Lăng Tử Trần nói đơn giản xong, liền cầm lấy bộ bài đặt ở phía góc bài.

” Lão bản?” Câu nói này khiến mọi nhân viên lớn bé ở Long Dương Hào kinh động, hôm nay ông chủ cư nhiên muốn đích thân xuất mã?

“Nhạc tiểu thư, mời.” Lăng Tử Trần ý bảo Nhạc Úc Tâm ngồi xuống, rồi bắt đầu phát bài.

Hắn âm thầm thở dài một hơi, nhưng trên mặt vẫn bảo trì phong độ mỉm cười. Không nghĩ tới có một ngày hai người bọn họ cư nhiên tác chiến đối địch nhau!

Nhạc Úc Tâm ngồi xuống xong, mặt không chút thay đổi nhìn động tác phát bài của hắn, trong lòng có tới trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Trận chiến mang tính quyết định rốt cục đã bắt đầu.

“Bắt đầu chia bài.” Nhạc Úc Tâm sau lần thứ năm Lăng Tử Trần phát bài mới lên tiếng. Lăng Tử Trần gạt gạt đầu, đem con bài chưa lật thứ nhất để ở trước mặt nàng.

Hắc đào J, nàng liếc mắt xem xét một cái rồi nhanh chóng theo dõi bài đặt ở trên bàn hắn. Kia hắn là lá hoa mai M rồi!

“Mở lại số bài này.” Nàng ra chỉ thị, chờ hắn phát đến lần thứ ba thì lại kêu ngừng một lần nữa.

Lần này mở bài ra, đặt ở trước mặt nàng là lá phương khối 7, còn ở trước mặt hắn lại là hoa mai 3. “Còn muốn lật bài không?” Lăng Tử Trần chủ động hỏi.

“Không cần, tiếp tục phát.” Nhạc Úc Tâm nhún vai. Nàng đã biết hai lá bài kế tiếp sẽ là gì rồi!

Quả nhiên như nàng dự liệu, lá bài thứ ba của nàng là hồng tâm 6, hắn thì lấy được hoa mai 8, sau đó nàng lại lấy được lá hắc đào 8, hắn lại lấy được hoa mai A.

“Ngừng! Lật bài một lần nữa.” Nhạc Úc Tâm lại hô. Nàng đoán hắn nhất định sẽ có được một đôi đồng hoa xinh đẹp, nhưng nàng sẽ lại không có lấy một bộ bài hình nào!

Lăng Tử Trần theo chỉ thị của nàng bắt đầu phát bài một lần nữa, nhưng trong lúc đang phát bài dở, ánh mắt hắn đột nhiên nhìn về phía Nhạc Úc Tâm.

Nha! Hấn làm sao có thể dùng loại ánh mắt này nhìn nàng chứ? Hại nàng không thể chống cự được nhu tình trong mắt ấy.

Nhạc Ưc Tâm nhanh chóng giấu mặt đi, càng không ngừng nhắc nhở mình, nàng tuyệt đối không thể lại một lần nữa bị nhốt vào trong cạm bẫy nhu tình của hấn.

“Tiểu Tâm?” Thiệu Tâm Viên chú ý tới tình trạng dị thường của con gái, thấp giọng kêu. Nhạc Ưc Tâm ngẩng đầu nhìn về phía mẹ, không thể che giấu được giọt lệ trong suốt trong mắt.

Thiệu Tâm Ái biết nàng đang giãy dụa trong lòng, cũng không thể đề nghị gì với nàng, chỉ có thể gật gật đầu, ý bảo nàng hãy nhanh chóng tiếp tục văn bài này.

Nhạc Ưc Tâm dùng sức lấy tay gạt hết những giọt lệ trong mắt, lại một lần nữa đem tầm mắt chuyển hướng về phía Lăng Tử Trần.

Mặc kệ, nàng nhất định phải thắng hấn! Muốn hấn phải thất bại thảm hại!

Lăng Tử Trần chú ý tới những biểu tình phức tạp trên mặt nàng. Vì sao nàng lại cảm thấy phức tạp? Chẳng lẽ là bởi vì cái nhìn chăm chú của hấn?

Nhưng hấn cũng không phải vì muốn làm nhiều loạn tâm tình nàng nên mới nhìn nàng a! Hấn chính là lo lắng sau khi bị thua sẽ không còn được gặp lại nàng, nên mới muốn có thể khắc sâu hình bóng nàng vào trong đáy lòng.

Quên đi, nếu như vậy lại khiến nàng khó chịu, thì hấn sẽ chôn chặt phần rung động vào thật sâu dưới đáy lòng, những ngày sau đó lại tiếp tục trở về chỗ cũ rồi..... * * *

Nhạc Ưc Tâm cẩn thận đánh giá động tác phát bài Lăng Tử Trần, lần phát bài thứ mười mới kêu ngừng. “Chia bài!” Ngữ khí của nàng lạnh lùng mà vô tình.

Đợi hấn lật bài xong, hấn nhất định sẽ chẳng biết làm sao, sau đó nàng có thể dùng tư thế thắng người rời đi ngay trước mặt hấn!

“Có thể chia bài.” Trong mắt Nhạc Ưc Tâm tràn ngập niềm tự tin sáng rực. Nàng biết nàng sẽ thắng! Nhưng thắng xong thì sao? Nàng thật sự có thể khiến mọi thứ phai nhạt đi sao?

Nàng xem xét hấn, mất đi Long Dương Hào, hấn nhất định sẽ không ổn rồi?

Lăng Tử Trần nhìn thấy biểu tình phức tạp trong mắt nàng, biết mình xác định đã thua rồi, tuy rằng kết cục không thể như hấn mong muốn, nhưng ít ra hấn đã cố gắng hết sức. Nếu nàng thật sự yêu thương Nhậm Khả Ứng, cho dù phải tặng quyền kinh doanh của Long Dương Hào cho Nhậm Khả Ứng cũng có sao đâu?

Chỉ cần nàng có thể hạnh phúc là tốt rồi, hấn đối với tương lai thật ra không có mong muốn đặc biệt gì. “Lật bài.”

Hấn đưa tay ra chuẩn bị mở bài của mình, nhưng nàng lại đè tay hấn lại.

“Nhạc tiểu thư, làm sao vậy?” Lăng Tử Trần mỉm cười, ván bài đã tiến hành đến bước cuối cùng, không còn đường sống để chuyển vậy nữa.

Nhạc Ưc Tâm ngẩng đầu nhìn về phía hai tròng mắt của hấn, trong lòng dâng lên một cỗ tư vị vừa chua xót vừa đau khổ. Nàng cứ nhiên không hy vọng nhìn thấy sự thất bại của hấn, không hy vọng hấn vì nàng mà mất đi quyền kinh doanh của Long Dương Hào?!

Lăng Tử Trần phát hiện trong mắt nàng đang vương một giọt lệ, không khỏi nhẹ giọng nhắc nhở. “Nhạc tiểu thư, thắng bại đã định, tôi muốn lật bài.”

Nhạc Ưc Tâm cuối cùng cũng buông tay ra, tiện tay mở bài trước mặt mình ra, nhưng lá hoa mai 10 vốn ở trên tay hấn, không biết từ khi nào đã đến bên kia của nàng.

Bài hình của nàng rất thuận lợi, còn hấn bài hình gì cũng không có!

“Nhạc tiểu thư thật sự là một cao thủ, tôi thua tâm phục khẩu phục.” Lăng Tử Trần khom người chào nàng. Hấn biết nàng đã đổi bài, bất quá hấn không hề muốn nói trắng ra. Cứ để cho nàng thắng đi!

Nhạc Ưc Tâm âm thầm đứng dậy, nàng một chút cũng không hưởng thụ được niềm khoái cảm sau khi trả thù, ngược lại còn có loại cảm giác mất mát không thể nói thành lời.

Tầm mắt nàng mờ mịt hướng về phía đám đông phía sau, từng vị khách một đều hết sức tán thưởng và cười tươi trên mặt, thậm chí còn có người giơ ngón tay cái lên với nàng tỏ vẻ bội phục.

Nhưng bây giờ là thế nào đây? Trả thù xong, mục tiêu kế tiếp của nàng là gì? Nàng nên làm cái gì? Nàng thở dài, biết không có kẻ nào có thể cho nàng đáp án.

“Lăng lão bản thật sự rất sảng khoái, tôi đây sẽ không khách khí tiếp nhận Long Dương Hào.” Nhậm Khả Ứng lập tức lấy bản hợp đồng ra, đặc ý dào dạt nói.

Lăng Tử Trần không để ý đến hắn, chỉ yên lặng nhìn Nhạc Ưc Tâm. Nàng đứng lên trông có vẻ rất mất mát..... Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?

“Tiểu Tâm?” Thiệu Tâm Ái chú ý tới cảm xúc của Nhạc Ưc Tâm thật không thích hợp, chạy nhanh đến đỡ lấy thân mình lung lay sắp đổ của nàng.

Lăng Tử Trần nhin không được đi đến trước mặt Nhạc Ưc Tâm, giọng nói đầy ôn nhu: “Nhạc tiểu thư, em bị làm sao vậy? Nếu thân thể không thoải mái thì hãy nói ra, anh lập tức đi gọi bác sĩ đến.”

Nhạc Ưc Tâm ngẩng đầu nhìn hắn, trong lòng tràn ngập nghi hoặc. Vì sao hắn còn muốn quan tâm nàng? Chính nàng hại hắn mất đi quyền kinh doanh Long Dương Hào, vì sao còn quan tâm nàng như vậy?

Nàng lập tức đứng ra chỗ khác, né tránh ánh mắt thâm tình của hắn. “Không phiền Lăng lão bản lo lắng.”

Dù sao cũng đã nói dối thành lời, rõ ràng nàng phải diễn kịch cho thật một chút. Nhạc Ưc Tâm cố ý đi đến bên cạnh Nhậm Khả Ứng, lôi kéo tay hắn vô cùng thân thiết.

“Khả Ứng nói nếu tôi thắng được ván bài này, sẽ kết hôn với tôi, đến lúc đó, còn hy vọng Lăng lão bản có thể tới tham gia hôn lễ của chúng tôi.” Nàng thuận miệng bịa chuyện.

“Chuyện này thật sự rất đáng chúc mừng, Nhạc tiểu thư, tôi nhất định sẽ tới chúc phúc.” Tuy rằng trong lòng dùng mọi cách cũng không tha được, Lăng Tử Trần vẫn nói lời trái với lương tâm.

Nhậm Khả Ứng lúc này cũng không hề khách khí mở miệng, “Bây giờ xin mời Lăng lão bản..... Không, là Lăng tiên sinh rời khỏi Long Dương Hào đi!”

Nói xong, hắn thuận thế muốn ôm lấy Nhạc Ưc Tâm, lại bị nàng nhẹ nhàng đẩy ra. Nàng chỉ muốn diễn trò cho Lăng Tử Trần xem, không phải thật sự muốn thân mật cùng hắn!

“Vậy tôi đi trước.” Lăng Tử Trần gật gật đầu, xoay người rời đi. Nhìn bóng dáng của hắn, Nhạc Ưc Tâm nhất thời cảm thấy tầm mắt mơ hồ, trong lòng nảy lên cảm giác ghen tuông.

“Mẹ, con đi nghỉ nghỉ ngơi một chút.” Nàng chuyển hướng sang bên cạnh báo với mẹ. Kỳ thật nàng không nhin được mẹ đã sắp tràn nước mắt rồi, thậm chí chỉ muốn tìm một chỗ để khóc rống lên mà thôi.

“Tiểu Tâm, đừng nghĩ nhiều!” Thiệu Tâm Ái hiểu được nỗi khổ sở trong lòng nàng, lại chỉ có thể giấu giếm về mặt quan tâm của mình.

Nhạc Ưc Tâm gật gật đầu, lập tức nhằm về phía căn phòng trước kia mình từng ở.

※ ※ ※

Mở đèn điện của khoang ra xong, Nhạc Ưc Tâm phát hiện, căn phòng bài trí vẫn giống năm năm trước nàng rời đi như đúc, một chút cũng không thay đổi.

Nàng nhìn chính mình trong gương, năm năm trước nàng từng ở trong này nhìn thấy gương mặt tràn ngập ghen tị của chính mình, nhưng dù có bị thương thương tích đầy mình, vẫn kiên trì yêu Lăng Tử Trần.

Nàng bắt đầu nhớ về Nhạc Ưc Tâm của năm năm trước kia, cho dù nhìn hắn cả ngày bị vô số những người phụ nữ vây quanh, ít nhất nàng còn có thể được hắn yêu, cũng có thể rất tin tưởng không nghi ngờ tình yêu đó.

Nàng nhin không được thở dài một hơi, thời gian không có khả năng trở lại như trước.....

Đêm nay cùng Nhậm Khả Ứng giải trừ hiệp ước sau, mọi việc đều sẽ xong xuôi! Nàng muốn đi tìm một công việc ổn định, dựa vào sức lao động của chính mình để kiếm tiền.

“Cốc! Cốc!” Ngoài cửa đột nhiên truyền đến hai tiếng vang nhỏ. Nhạc Ưc Tâm nhanh chóng lau nước mắt trên mặt đi, đi đến mở cửa.

Nhậm Khả Ứng đứng ở cửa, trong tay cầm hai ly rượu vang, nhìn thấy nàng xong, liền đưa một ly cho nàng. “Tiểu Tâm, cảm ơn em.” Hắn giờ chén rượu trong tay lên thăm hỏi nàng.

“Đừng gọi tôi như vậy!” Nhạc Ưc Tâm không chút khách khí trách cứ hắn. Chẳng lẽ hắn không biết nàng chỉ vì muốn chọc giận Lăng Tử Trần nên mới cố ý diễn vở kịch này sao?

“Đừng tức giận như vậy! Tốt xấu gì anh cũng là vị hôn phu của em.” Nhậm Khả Ứng nhắc nhở nàng.

“Chúng ta bây giờ có thể giải trừ hôn ước.” Nàng đáp ứng hắn làm vị hôn thê trên danh nghĩa chỉ vì muốn trả thù Lăng Tử Trần, cho nên khi thân phận này đã mất đi ý nghĩa, nàng đương nhiên sẽ không cần nó.

“Đừng vô tình như vậy! Tiểu Tâm.” “Nhậm Khả Ứng, anh hơi quá đáng rồi đấy!” Nàng muốn hắn đừng gọi nàng là “Tiểu tâm” nữa, thế nhưng hắn vẫn cố ý làm như vậy?

“Anh rất quá đáng sao?” Nhậm Khả Ứng bỗng nhiên bức nàng tiến vào trong phòng, sau đó nặng nề đóng sập cửa phòng lại.

“Anh muốn làm gì?” Nhạc Ưc Tâm lùi về phía góc tường xong, cực lực cố gắng trấn định.

“Tiểu Tâm, anh thật sự thích em. Không! Phải nói là ngay từ lần đầu tiên anh nhìn thấy em, anh đã biết em sẽ là người phụ nữ của anh.” Nhậm Khả Ứng vừa nói vừa đi về phía nàng, trong mắt lóe ra một cỗ dục vọng nồng đậm.

Hắn muốn làm cái gì? “Anh điên rồi sao?” Nhạc Ưc Tâm ngữ điệu không được tự nhiên hết to.

“Hiện tại anh đã có được quyền kinh doanh của Long Dương Hào, kế tiếp đến..... Chính là em.” Nàng đã bị hắn nắm chắc trong tay, dù có trốn như thế nào cũng không thoát được.

“Không cần lại đây!” Nhạc Ưc Tâm lớn tiếng nói. Nhưng Nhậm Khả Ứng căn bản không để ý tới nàng, hắn rất nhanh cởi bỏ quần áo trên người, sau đó tiếp tục bức nàng lên giường.

“Không cần lại đây, nếu không tôi sẽ hét to!” Nhạc Ưc Tâm hô. “Em cứ kêu đi! Dù sao anh cũng là vị hôn phu của em, liệu có ai sẽ đến xen vào việc của người khác đây?”

Nhạc Ưc Tâm cắn chặt môi. Trừ bỏ cha mẹ nàng, không ai có thể cứu nàng! “Đừng tới đây!” Nàng lấy tay với lấy một bình hoa, cầm mảnh vỡ nhỏ bén nhọn chỉ về phía hắn.

Cả người trần trụi Nhậm Khả Ứng căn bản không sợ sự đe dọa của nàng, ngược lại mãnh liệt đi tới phía trước, đoạt được mảnh nhỏ trong tay nàng, bế nàng lên ném xuống giường.

“Không cần!” Nhạc Ưc Tâm liều mạng chống cự, dùng chân đá liên tiếp lên phía trước từ làn váy đã bị xé mở của nàng.

“Tiểu Tâm, em rất hung dữ nha! Nhưng anh lại rất thích những người con gái hung hãn.” Nhậm Khả Ứng đột nhiên ngăn chặn nàng, bắt đầu xé rách quần áo của nàng, nhưng hắn lại đột nhiên bị đánh mạnh vào gáy –

Thì ra là Nhạc Ưc Tâm đã dùng chiếc đèn bàn ở đầu giường đánh mạnh vào hắn! Nhậm Khả Ứng trong nháy mắt ngừng động tác lại, hắn đứng dậy mặc quần áo vào, dùng ánh mắt đũa cọt nhìn nàng.

“Lăng Tử Trần đã không cần cô nữa, muốn đi theo tôi hay không là tự cô quyết định, dù sao tôi cũng phải nhắc nhở cô — cha mẹ của cô đều đang ở trên Long Dương Hào.”

“Anh..... Anh đã làm gì bọn họ?” Nhạc Ưc Tâm dùng chân bông che khuất đùi trần trụi, tức giận hô to.

“Tôi muốn xử trí bọn họ ra sao, không liên quan tới cô! Bất quá, tôi có thể cho cô thời gian một tuần để chậm rãi mà lo lắng.” Nhậm Khả Ứng khề nhếch khóe miệng.

Nhạc Úc Tâm phần hận nhìn bóng dáng hắt rời đi. Họa này là do nàng gây ra, nàng nhất định phải nghĩ ra biện pháp để giải quyết..... Cái chính là, nàng thật sự không cam lòng để bản thân bị Nhậm Khả Ứng lợi dụng!

9. Chương 09

Chương 9:

Ba ngày sau Nhậm Khả Ứng lại một lần nữa đi vào phòng này, hắt nhìn Nhạc Úc Tâm tiều tụy, trêu chọc nói: “Tiểu Tâm, dạo này em gây đi nhiều phải!” Nhạc Úc Tâm ngẩng đầu lên, hung tợn trừng mắt liếc nhìn hắt một cái.

“Việc đó phải cảm tạ anh.” Nàng sợ ăn đồ sẽ bị bỏ thuốc, cho nên ngay cả một thìa cơm cũng không dám ăn; hơn nữa lại sợ hắt sẽ tiến vào trong phòng đánh lén, cho nên ngay cả ngủ cũng không dám ngủ, lúc nào cũng ở trong tư thế bảo trì cảnh giác.

“Đừng khách khí như vậy!” Nhậm Khả Ứng nhún vai, cầm bản hiệp ước ở trong tay ném lên giường. “Đây là bản hiệp ước lần trước.”

Nhạc Úc Tâm nhanh chóng xé tan nó thành từng mảnh, sau đó trợn hai mắt lên nhìn chăm chăm. Hắt tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha nàng như vậy, nhất định còn có âm mưu khác!

Quả nhiên không khác nàng dự liệu, Nhậm Khả Ứng lập tức ném tờ giấy hiệp ước khác cho nàng. “Kí tên vào bản hôn ước mới này đi.” Nụ cười của hắt biến hoá kỳ lạ.

Nhạc Úc Tâm liếc liếc mắt nhìn trang giấy trước mặt, thì ra là giấy đăng ký kết hôn. “Tôi sẽ không ký.” Nàng không thèm xem xét nó lần thứ hai, đã cầm lấy ném vào thùng rác.

“Không sao, còn thời gian bốn ngày nữa để em lo nghĩ lại.” Nhậm Khả Ứng nhặt tờ đăng ký kết hôn từ thùng rác lên, lại một lần nữa ném về phía giường.

“Anh không vội, em có thể chậm rãi mà lo lắng, chỉ không biết ba mẹ em có vội không đây?”

“Tên khốn! Rốt cuộc anh đã làm gì bọn họ?” Nhạc Úc Tâm vô cùng lo lắng cho an nguy của cha mẹ.

” Không có gì, bọn họ đang hưởng thụ sự ‘đãi ngộ cao cấp’ ấy mà!” Nhậm Khả Ứng cổ cao giọng nói. “Còn nữa, anh đã quên nói cho em biết, nếu em vẫn không ăn cơm, bọn họ cũng sẽ phải đói bụng theo.”

“Anh quả thực cực kỳ đáng giận!” Nhạc Úc Tâm không hình dung ra từ nào đủ mạnh để mắng được hắt.

“Đừng nóng giận! Dung nhan sẽ không đẹp.” Nhậm Khả Ứng cười nói. Dù sao hắt sớm muộn gì cũng phải có được nàng!

Nhạc Úc Tâm tức giận đến mức khó chịu đầu nghiêng hắt sang một bên, không nghĩ hắt còn dám tiếp tục nhìn mình.

“Anh sẽ cho người đưa cơm lại đây, em biết mình phải làm gì rồi đấy!” Nhậm Khả Ứng sau khi nói xong thông dong đi ra khỏi phòng, đột ngột đóng mạnh cửa phòng.

Bây giờ nàng nên làm cái gì? Nhạc Úc Tâm cắn chặt môi dưới, tập trung xem xét bản hôn ước kia. Chỉ cần ký tên, ba mẹ sẽ không còn phải chịu khổ cùng nàng!

Nhưng dù thế nào nàng cũng không cam lòng! Nàng thật sự không muốn gả cho tên khốn Nhậm Khả Ứng này! Lúc này, nàng lại nghĩ tới ánh mắt ôn nhu của Lăng Tử Trần.

Thật hy vọng hắt có thể tới cứu nàng.....

※ ※ ※

“Cốc! Cốc!”

Khi Nhạc Úc Tâm còn đang miên man suy nghĩ, nghe được có người ở bên ngoài gõ cửa, thần kinh của nàng trở nên căng thẳng, vội đứng lên. “Là ai?”

“Nhạc tiểu thư, tôi là người đưa cơm.” Ngoài cửa vang lên một giọng nam khàn khàn.

Nhạc Ưc Tâm vốn định đuổi người đó đi, nhưng lại nhớ tới lúc này Nhậm Khả Ứng nói rằng cha mẹ nàng cũng sẽ phải chịu đói cùng nàng, đành phải đứng dậy mở cửa.

“Nhạc tiểu thư, cô không cần phải ra, tôi đi vào cũng được.”

Nhạc Ưc Tâm mở to hai mắt nhìn. Không nghĩ tới thuộc hạ của Nhậm Khả Ứng cũng giống hệt hần không hề tính nhần nại! Nhưng nàng còn chưa kịp phản ứng, cửa phòng lập tức đã bị mở ra, trong nháy mắt đã bị đóng lại.

“Nhạc tiểu thư, nhanh ăn cơm đi!” “Sao anh lại có chìa khóa? Là anh?!”

Nhạc Ưc Tâm thấy rõ ràng người vừa tới, không khỏi cao hứng chảy nước mắt xuống. Ông trời thật sự đã nghe được lời cầu nguyện của nàng, làm Lăng Tử Trần đến với nàng!

“Đúng, là tôi, Nhạc tiểu thư. Hay em nguyện ý cho ta gọi là Tiểu Tâm?” Lăng Tử Trần mỉm cười cởi chiếc mũ lưỡi trai ra, giọng nói cũng đã khôi phục giống tự nhiên.

Đối mặt với cái mỉm cười của hần, trong khoảng thời gian ngắn Nhạc Ưc Tâm đã cảm thấy luồng cuống chân tay, đành phải cúi đầu. “Vì sao anh lại đến nơi này?”

“Hôm nay anh định đi lên Long Dương Hào chơi, vốn định đến chúc mừng em, kết quả người quản lý trên thuyền lại nói cho anh biết em đang ở trong này.” Âm thầm trong lòng Lăng Tử Trần cảm thấy may mắn, từ trước tới giờ hần đối xử với đám thuộc hạ ở Long Dương Hào cũng không tệ lắm, cho nên mới có người mật báo với hần.

“Hôm nay thân thể em không được thoải mái, cho nên phải ở lại trong phòng ngủ.” Nhạc Ưc Tâm không muốn cho hần biết tình cảnh nan khổ của nàng, liền bịa ra một lý do.

“Thì ra là như vậy!” Tuy rằng đã sớm biết được chuyện tình nàng bị giam lỏng ở trong phòng, nhưng Lăng Tử Trần vẫn là gật gật đầu, cố ý làm bộ như không biết một cái gì.

“Đúng, chính là như vậy, nên anh mau đi nhanh đi!” Nhạc Ưc Tâm cắn răng nói. Nàng không thể khiến hần tiếp tục ở trong này, nếu không có khả năng ngay cả mạng của hần cũng sẽ bị vứt bỏ ở nơi này!

Lăng Tử Trần không để ý đến lời của nàng, từng bước tiếp cận nàng. “Anh muốn làm gì?”

Nhạc Ưc Tâm còn chưa kịp quát ra thành tiếng, hần đã nhanh chóng lấy tay che cái miệng nhỏ nhắn của nàng.

“Đừng lên tiếng, em muốn cho tất cả mọi người biết anh đang ở trong này sao?” Hần ôn nhu nắm tay nàng, thấp giọng nói: “Ăn mau đi! Anh sẽ bảo vệ em ở trong này, Nhậm Khả Ứng tạm thời sẽ không vào đây đâu.”

Theo lời người quản lý biết được nàng đã ba ngày chưa ăn cơm, khiến hần cảm thấy thật đau lòng.

“Không cần anh quản, em.....” Nhạc Ưc Tâm vốn định ra vẻ lạnh lùng gạt tay hần ra, kết quả còn không kịp nói xong, đã bị đôi môi của hần bắt lấy.

Không biết vì sao như thế này, trong lòng nàng đột nhiên dâng lên một thứ cảm giác rất ấm áp, làm cho nàng không kìm nổi nước mắt.

“Đừng khóc, ăn cơm quan trọng hơn..... Hay là muốn anh bón cho em?” Lăng Tử Trần hôn lên nước mắt của nàng xong, nghịch ngợm nói. Từ trước tới giờ tiểu cô nương non nớt đáng yêu này vẫn không hề thay đổi, giờ nàng đang ở ngay trước mắt hần!

Nhạc Ưc Tâm cười cảm kích, bưng bát đưa lên bắt đầu ăn cơm. Lăng Tử Trần ngồi ở mạn giường, suy tư xem nên cứu nàng ra ngoài như thế nào. “Ăn no chưa?”

Chờ nàng buông thìa xuống xong, Lăng Tử Trần ôn nhu hỏi. “Rồi ạ.” Được hần ôm vào lòng, cơm hôm nay có hương vị thật đặc biệt.

“Nếu em còn chưa ăn no, hai giờ sau anh mang em đi ăn thêm thứ gì đó.” Hấn đã nghĩ ra phương pháp tốt nhất để cứu nàng rồi!

“A?” Nhạc Ưc Tâm không hiểu ý tứ của hấn. “Anh giúp em đi lấy bộ quần áo cho con trai tới đây, chờ Long Dương Hào cập bến xong, chúng ta sẽ chuồn êm ra ngoài.....”

Lăng Tử Trần còn chưa kịp dứt lời, Nhạc Ưc Tâm đã lắc đầu lúi kẻo tay hấn. “Làm sao vậy? Em không muốn đi theo anh sao?”

“Không phải, ba ta mẹ còn ở trên tay Nhậm Khả Ứng.” Nàng lo lắng nói. “Tên khốn này!” Lăng Tử Trần không biết rằng còn có người khác đang ở trong tay Nhậm Khả Ứng.

Hấn nhíu mi suy tư một chút, lại dùng lời lẽ dụ dỗ nói với nàng: “Tiểu Tâm, anh mang em đi trước, về phần ba mẹ em, chúng ta sẽ có biện pháp quay lại cứu bọn họ.”

“Không được!” Nhạc Ưc Tâm kiên quyết cự tuyệt.

“Tiểu Tâm, Nhậm Khả Ứng muốn em, hấn không dám hành động thiếu suy nghĩ đối với ba mẹ em đâu, chỉ cần chúng ta có thể bình an thoát thân, nhất định sẽ có biện pháp cứu cha mẹ em ra, hãy tin tưởng anh.” Lăng Tử Trần dùng lời thề son sắt cam đoan với nàng.

“Vâng.” Nhạc Ưc Tâm trầm ngâm trong chốc lát, rốt cục cũng gật đầu đáp ứng.

Hấn nói rất đúng, dù sao người Nhậm Khả Ứng muốn là nàng, không đạt được mục đích, hấn hấn là không dám làm những chuyện quá đáng đối với ba mẹ nàng đâu.

“Thừa dịp thuyền còn chưa cập bờ, chúng ta tìm việc gì đó để làm đi?” Lăng Tử Trần đi đến phía sau nàng, nhẹ giọng nói bên tai nàng.

※ ※ ※

Đêm nay Long Dương Hào thả neo ở cảng Cao Hùng. “Theo anh đi.” Lăng Tử Trần mang theo Nhạc Ưc Tâm tránh vào chỗ tối, chuẩn bị thừa dịp khách rời thuyền theo đám người hỗn loạn rời đi.

Lúc này radio trên thuyền đột nhiên vang lên — Tiểu thư Nhạc Ưc Tâm, ba mẹ em có chuyện muốn nói với em, mong em tạm thời dừng bước.

Bị phát hiện?! Nhạc Ưc Tâm nhất thời buông tay, không dám đi tới nữa.

“Tiểu Tâm!” Lăng Tử Trần nhanh chóng quay đầu lại hô to. Hấn biết nếu hiện tại nàng không đi, sẽ không còn cơ hội rời khỏi nơi này nữa, “Anh đi đi! Em còn có thể trở về.” Nhạc Ưc Tâm tươi cười một cái, sau đó nhanh chóng xoay người.

“Tiểu Tâm, em hãy nghe anh nói, tên Nhậm Khả Ứng đó có thể.....” Lăng Tử Trần nhanh chóng cầm lấy tay nàng, không cho nàng rời đi.

Lời nói của hấn còn chưa dứt, chợt nghe thấy giọng nói của Khả Ứng từ phía trước. “Lăng tiên sinh, thì ra anh đang chuẩn bị dụ dỗ vị hôn thê của tôi?”

Hai người bọn họ đồng thời ngẩng đầu, thấy Nhậm Khả Ứng đã đứng ở trước mặt bọn họ. “Tiểu Tâm, nhạc phụ, nhạc mẫu muốn ‘nói chuyện’ với em đấy!” Nhậm Khả Ứng nhắc nhở nàng.

Không đi được, Nhạc Ưc Tâm bất đắc dĩ giật tay khỏi bàn tay của Lăng Tử Trần, miệng cố gắng giữ bình tĩnh nói: “Tử Trần, em phải trở về! Gặp sau.”

” Nhậm Khả Ứng, anh không cần khinh người quá đáng!” Lăng Tử Trần lớn tiếng mắng.

“Lăng tiên sinh, tôi có thể hiểu được cảm xúc của anh.” Nhậm Khả Ứng ra vẻ thông cảm, sau khi nói xong, lại chuyển hướng nhìn Nhạc Ưc Tâm. “Đúng rồi! Tiểu Tâm, mang bản hôn ước ở trong phòng em đến đây, ngay bây giờ ký tên rõ ràng đi!”

Nhạc Ưc Tâm nhìn tờ hôn ước trong tay hấn, vẻ mặt vô cùng khổ sở. “Không phải còn bốn ngày nữa sao?”

“Ai bảo em muốn trốn đi, cho nên anh không thể cho em thời gian lo lắng được nữa.” Nhậm Khả Ứng tàn nhẫn nói.

Nhạc Úc Tâm vẫn kiên trì đưa ra yêu cầu cuối cùng. “Tôi muốn nhìn thấy cha mẹ trước.”

“Chờ em ký, thực hiện nghĩa vụ tối hôm nay xong, là có thể thấy được.” Nói xong, Nhậm Khả Ứng không cho nàng cơ hội đổi ý, trực tiếp giao giấy và bút cho nàng.

“Tiểu Tâm, không cần ký!” Lăng Tử Trần tuy rằng chưa thấy qua nội dung của tờ giấy kia, nhưng cũng đã biết đó nhất định là giấy bán mình, nếu nàng ký, chỉ sợ vĩnh viễn không thoát được.

Nhạc Úc Tâm đương nhiên cũng biết tính nghiêm trọng của chuyện này, nhưng vì cứu ba mẹ nàng, nàng cũng chỉ có thể làm như vậy.

“Cám ơn anh.” Nàng mỉm cười với Lăng Tử Trần một chút, lại giao tờ hôn ước đã ký kết xong xuôi cho Nhậm Khả Ứng. “Tốt lắm, lại đây đi!”

Nghe được lệnh của Nhậm Khả Ứng, nhưng chân Nhạc Úc Tâm vẫn như cũ, giống như đã mọc rễ không thể động đậy được, nàng ngoái đầu lại nhìn Lăng Tử Trần, trong mắt tràn đầy quyến luyến cùng sầu bi.

Lăng Tử Trần cắn chặt môi dưới, tức giận tình huống trước mắt mà mình đang phải đối mặt, thế nhưng bất lực!

“Tiểu Tâm, bên ngoài gió lớn, mau tiến vào.” Nhậm Khả Ứng thô bạo kéo nàng vào khoang thuyền, giấu giếm dấu vết ngăn cản nàng trao đổi ánh cùng Lăng Tử Trần mắt.

Khi cửa khoang thuyền chậm rãi đóng lại, Lăng Tử Trần không kìm lòng được hô to: “Tiểu tâm, anh yêu em!”

Nhạc Úc Tâm cúi đầu, giọt nước mắt chậm rãi chảy xuống. Từ khi hắn tới cứu nàng nàng đã biết tâm ý của hắn, không! Sau khi hắn đã thua ván bài kia, mà vẫn còn lấy lời nói ôn nhu quan tâm nàng, nàng đã biết.

Dù sao..... Hiện tại hối hận nhiều cũng không làm nên chuyện gì! Nàng nhắm chặt mắt lại, những làn gió biển truyền đến lời thề của hắn, làm cho nước mắt lan tràn như cỏ dại.

※ ※ ※

Không khí trong phòng rất hắc ám, Nhạc Úc Tâm một bên cảm tức Nhậm Khả Ứng đang dần dần tới gần nàng, một bên dùng chăn bông che khuất thân thể trần trụi của mình.

“Tiểu Tâm, ngày mai chúng ta cử hành hôn lễ ngay trên thuyền, em xem được không?”

Nhậm Khả Ứng một chút cũng không quan tâm phản ứng của nàng, dù sao nàng đã ký vào hôn ước, chờ ngày mai cử hành hôn lễ xong, nàng sẽ là người của hắn.

“Anh thật không biết xấu hổ!” Nhạc Úc Tâm quăng mạnh gối về phía hắn.

Vì cứu cha mẹ nàng, nàng đã cố đáp ứng hắn cởi quần áo, nhưng sau đó, nàng bắt đầu hối hận đã đáp ứng vụ giao dịch này.

“Tiểu Tâm, không cần hung dữ như vậy!”

Nhậm Khả Ứng một phen kéo chăn bông trên người nàng ra, giống như hổ đói trực tiếp vồ lấy phía thân thể của nàng, nhưng mà, cái ót của hắn lại đột nhiên bị nàng đánh một chút.

“Nhạc Úc Tâm, ả đàn bà thối tha này, xem ra không cho cô chịu chút đau khổ, cô sẽ không biết lợi hại!” Nhậm Khả Ứng trong phút chốc đứng dậy, ở cầm lấy sợi dây thừng tốt đã chuẩn bị trước ở bên giường.

“Anh dám?” Nhạc Úc Tâm cố gắng trấn định kêu lên. “Sao tôi không dám?”

Nhậm Khả Ứng đột nhiên ngăn chặn thân thể của nàng, cột hai tay của nàng vào thành giường, lại giữ chặt lấy hai chân nàng, cột vào hai phía sườn giường.

“Tiểu Tâm, em thật đẹp!” Nhậm Khả Ứng cúi đầu xem xét liếc nhìn nơi tư mật bị bại lộ ra của nàng, chuẩn bị đem nam tính rực rộ đưa vào u cổ của nàng. [*Vanila: Gõ đoạn này thật ngại... :”>]

Nhạc Úc Tâm nhắm mắt lại tựa đầu sang một bên, giọt nước mắt trong suốt theo gương mặt của nàng rơi xuống giường. Nàng một bên ở trong lòng thấp gọi tên Lăng Tử Trần, một bên yên lặng chờ đợi kỳ tích xuất hiện.

※ ※ ※

“Cốc! Cốc! Cốc! Cốc!” Tiếng đập cửa dồn dập liên tiếp làm cho dự vọng của Nhậm Khả Ứng nhất thời phục hồi hạ xuống dưới.

“Ai vậy?” Hấn không kiên nhẫn quát. “Ông chủ, không tốt rồi! Long Dương Hào đã bị bao vây!”

Nghe tin tức như thế, Nhậm Khả Ứng nhanh chóng đứng dậy mặc quần áo vào. Cứ nhiên có thể phát sinh loại sự tình này?

Hấn quay đầu liếc mắt nhìn Nhạc Úc Tâm một cái, vô cùng hờn giận nói: “Em nên ngoan ngoãn ở chỗ này chờ tôi trở về, không nên cử động hoặc có ý nghĩ muốn cắn lưỡi tự sát, nếu không ba mẹ em sẽ phải cùng chết với em!”

Nhạc Úc Tâm phần hận trừng mắt nhìn hấn, nhưng lại không thể cùng đối kháng với hấn, chỉ có thể để mặc không lên tiếng.

Nhậm Khả Ứng mặc quần áo xong, “Rầm!” Một tiếng sập cửa vang lên, bước nhanh đi ra ngoài sân thuyền. Rốt cuộc là ai lớn gan như vậy, dám bao vây Long Dương Hào?

“Nhậm Khả Ứng tiên sinh, đây là nhân viên cục của bến cảng Cao Hùng, chúng tôi muốn lên thuyền kiểm tra, mời ngài phối hợp.” Tịch Cùng Dương dùng giọng nói khuếch đại cao giọng hô.

Nhậm Khả Ứng thực chất muốn cự tuyệt, nhưng vì ngại những phiền toái về sau, cuối cùng vẫn phải đồng ý cho cảnh sát lên thuyền kiểm tra.

Khi hấn mở cửa khoang thuyền phía sau ra, một đồng cảnh sát nhất thời nhanh chóng chạy vào Long Dương Hào, hấn nhận ra trong đám người đó có một người nhìn thật quen mắt.

Hấn đi đến bên người cảnh sát kia, hoài nghi hỏi: “Anh là Lăng Tử Trần?” “Đúng vậy, nhân lực của anh xem ra còn tốt lắm!”

10. Chương 10 - End

Chương 10:

“Lăng Tử Trần, anh đừng tưởng rằng có chỗ dựa là cảnh sát thì sẽ thắng. Quốc tịch của chiếc chiến thuyền này không thuộc Trung Quốc, nếu anh dám hành động thiếu suy nghĩ.....” Nhậm Khả Ứng hô lớn.

Lăng Tử Trần căn bản không đợi hấn nói xong, đã lập tức nhằm vào phía khoang.

“Tiểu Tâm!” Khi hấn nhìn thấy Nhạc Úc Tâm cả người trần trụi, bị buộc chặt ở trên giường, liền đau lòng cắn chặt môi dưới.

Ngay tại lúc Lăng Tử Trần đang cùng nàng đi ra khỏi khoang, Nhậm Khả Ứng đột nhiên xuất hiện ở trước mặt bọn họ.

“Nhậm Khả Ứng, tôi muốn mang Tiểu Tâm đi, về phần Long Dương Hào, tôi sẽ giao cho anh thoải mái kinh doanh!” Lăng Tử Trần kéo tay Nhạc Úc Tâm xoay người rời đi.

“Khoan đã!” Nhậm Khả Ứng đột nhiên cười lạnh một tiếng. “Nhạc Úc Tâm, em đã quên tờ giấy đăng ký kết hôn mà em đã từng ký hạ này sao?”

Hấn giơ giấy hôn ước lên, tiếp tục nói: “Tuy rằng giấy đăng ký kết hôn này không có hiệu lực với pháp luật Đài Loan, nhưng ở trên thuyền này thì nó vẫn có hiệu lực tồn tại.”

Thật sự không xong rồi, tờ giấy đăng ký kết hôn kia đã khẳng định – cả đời này nàng chỉ có thể kết hôn với Nhậm Khả Ứng! Nhạc Úc Tâm hối hận vô cùng, nhỡ ra lúc trước nàng không nên tùy tiện ký tên như vậy.

“Tốt lắm!” Lăng Tử Trần đột nhiên có một sự linh cảm, “Tôi dùng của đầu của tôi làm tiền đặt cược, nếu tôi có thể thắng được hết tất cả các trò chơi trên Long Dương Hào thì cả tờ giấy hôn ước kia và Long Dương Hào sẽ hoàn toàn trở về chỗ tôi; còn nếu không được, mạng của tôi giao cho anh.”

“Tử Trần, không cần!” Nàng không cần hấn lại vì nàng mà hy sinh!

“Đây là cuộc chiến giữa đàn ông, em chỉ cần đứng xem ở bên cạnh là tốt rồi!” Lăng Tử Trần cười nói bên tai nàng, lại chuyển tầm mắt sang hướng mọi người, “Bác trai, bác gái (cha mẹ Nhạc Úc Tâm), còn có các vị đại thúc và anh em khác, mong các người hãy làm chứng cho lời nói của tôi, ngay tại chỗ này.”

Nói xong, hấn chuyển hướng sang Nhậm Khả Ứng, “Anh cảm thấy như thế nào?”

“Tốt, chúng ta cứ thử xem. Nhưng nói trước, anh không được nhờ những người ở phía sau hỗ trợ, kể cả là Tiểu Tâm cũng không được.” Hấn không tin Lăng Tử Trần có thể thắng được hấn ở khoản bài hình.

“Cứ như vậy đi.” Lăng Tử Trần gật gật đầu.

※ ※ ※

“Blackjack!” Lăng Tử Trần làm nhà cái hô to, đã đến lượt bài thứ hai của trận đấu bài tú lơ khơ.

Ván bài còn chưa thật sự bắt đầu, hấn đã lấy được hai mươi một điểm.

“Tử Trần, thật tốt quá!” Nhạc Úc Tâm hô. Nàng còn vừa mới lo lắng cho hấn, may mắn là mọi chuyện cũng không đến nỗi tệ như nàng tưởng tượng.

Lăng Tử Trần nhìn nàng, đáp lại nàng bằng một cái mỉm cười tràn ngập tự tin.

Điều này càng làm cho Nhậm Khả Ứng khấn trương hơn, hấn gạt đi những giọt mồ hôi nặng nề trên mặt, tính toán số trò chơi mà Lăng Tử Trần đã thắng được.

Cơ quan bên trong “Con hổ ăn tiền hào” là do cha Lăng Tử Trần sai người thiết kế, hấn đương nhiên phải biết bí mật ăn tiền, cho nên lần đầu tiên chơi hấn đã được hấn ba số bảy “777 ; Vòng quay Russia là trò chơi dựa vào vận khí, nhưng là hấn cũng thoải mái vượt qua; vừa lúc nãy hấn lại thắng được hai mươi một điểm ở trò chơi bài tú lơ khơ –

Hiện tại, chỉ còn lại có một cửa cuối cùng. “Ai phụ trách trò bài hình đây?” Lăng Tử Trần nhún vai, tuy rằng hấn đã sớm biết sẽ là ai, nhưng vẫn là cố ý hỏi Nhậm Khả Ứng.

“Tiểu Ngô, dựa vào người!” Nhậm Khả Ứng lớn tiếng ra mệnh lệnh. Hấn đã tức giận đến tái nhợt sắc mặt.

Hạng mục này kỳ thật Lăng Tử Trần không hề nắm chắc, nhưng khi hấn quay đầu lại liếc nhìn Nhạc Úc Tâm một cái, vẫn gật đầu với nàng một lần nữa, muốn nàng yên tâm.

Nhạc Úc Tâm nhìn vẻ mặt của hấn, vẫn có một chút lo lắng.

“Tiểu Tâm.....” Người lo lắng không chỉ có nàng, còn bao gồm cả cha mẹ nàng nữa, ba người bọn họ đứng chung một chỗ, khấn trương chăm chú nhìn mặt bàn.

Nếu thật sự thua thì biết làm sao bây giờ? Chẳng những Tiểu Tâm không đi được, sinh mệnh hấn cũng sẽ gặp nguy hiểm a! Nhạc Tường Dật lo lắng ứa ra cả mồ hôi lạnh.

“Không cần tiếp tục!” Khi nhà cái đang chia bài, Nhạc Úc Tâm đột nhiên hô to: “Em sẽ ổn, không cần tiếp tục đâu!”

Lăng Tử Trần nhanh chóng đi đến bên cạnh thân thể của nàng, ý đồ muốn trấn an cảm xúc của nàng, nhưng nàng lại đẩy hấn ra.

“Không cần tiếp tục! Thật đấy, anh mau chạy nhanh đi.” Nhạc Úc Tâm như kẻ mắc bệnh tâm thần cố kêu to, nàng không cần hấn hy sinh vì nàng!

“Không tiếp tục sao được? Đây là phương pháp duy nhất để anh có thể cứu em!” Lăng Tử Trần đề lên bả vai của nàng, muốn nàng đối mặt với sự thật!

“Em không cần anh cứu, anh chạy nhanh đi! Em đã hại anh vứt bỏ quyền kinh doanh Long Dương Hào, anh cần bản không nên xen vào sự sống chết của em nữa!” Nhạc Úc Tâm bỏ tay hấn ra. Trừ việc bảo hấn ngừng đầu trận này chạy ra ngoài, nàng không biết mình còn có thể làm cái gì bây giờ nữa?

“Quyền kinh doanh Long Dương Hào? Tiểu Tâm, em có thể hỏi những người trên thuyền, đã bao nhiêu năm anh không hỏi đến chuyện trên thuyền rồi.” Lăng Tử Trần đem hết tất cả mọi chuyện nói ra rõ ràng.

Nhạc Úc Tâm trầm mặc. Sớm biết vậy, nàng sẽ không đi tìm Nhậm Khả Ứng cùng tiến hành trò chơi trả thù này, sự việc hôm nay cũng sẽ không xảy ra.

“Vì em, cho dù bồi thường bằng cả tính mạng, anh cũng nguyện ý.” Lăng Tử Trần nói xong lời thề nguyền này, nhanh chóng tiến tới trước mặt bàn chơi bài.

“Tử Trần!” Nhạc Úc Tâm nhin không được khóc oà. Nếu hấn thật sự thua, nàng cũng không cần sống một mình!

Nhạc Tường Dật vỗ vỗ bả vai của nàng, trấn an nói: “Hãy đứng ở chỗ này xem đi! Chúng ta chỉ có khả năng cầu nguyện mà thôi.”

Đúng, chỉ có thể cầu nguyện! Nhạc Úc Tâm chấp hai tay thành hình chữ thập thành tâm khấn cầu, nếu thật sự có thể có kỳ tích, xin thần linh hãy cho nó xuất hiện trên người Tử Trần đi!

※ ※ ※

“Chia bài.” Lăng Tử Trần lấy tay gõ mạnh mặt bàn, khi con bài đầu tiên đến trước mặt hấn, hấn nhìn qua một chút rồi nhanh chóng lật nó lên.

Hoa mai 2, Nhạc Úc Tâm cũng đã đoán ra, lá bài nhà cái lấy được là phương khối Q.

Vài giây sau lá bài Hồng tâm J xuất hiện ở trước mặt hấn, mà trước mặt nhà cái lại hé ra con bài hắc đào A.

Nếu hai người đều không bài hình gì, thì nhà cái sẽ thắng! Nhạc Úc Tâm nghĩ, tim cũng không tự chủ được đập nhanh hơn.

Lần lật bài thứ ba Lăng Tử Trần hé ra lá phương khối 7, nhà cái lấy được hoa mai J.

Quả nhiên không có bài hình! Nhạc Úc Tâm thắt chặt lòng lại một chút, cầu nguyện lần lật bài thứ tư có thể có kỳ tích xuất hiện.

Lần lật bài thứ tư, Lăng Tử Trần lấy được hắc đào 8, nhà cái lại có hồng tâm K. Lá bài thứ năm đã được phát xuống dưới.

Làm sao bây giờ? Nhạc Úc Tâm bối rối đoán không ra lá bài trên tay bọn họ, chỉ có thể không ngừng cầu nguyện! “Lật bài!”

Toàn bộ sân giữa đột nhiên lặng im không một tiếng động, Nhạc Úc Tâm cũng nhắm mắt lại, không dám đối mặt với kết quả cuối cùng. “Tiểu binh lập công lớn!” [*Vanila: Ý anh ík là một đôi nhỏ nhưng đã giúp thắng lợi]

Khi nàng nghe được âm thanh sáng sủa của Lăng Tử Trần xong, lập tức mở to mắt, vừa thấy được cặp bài hình trên tay hấn, không khỏi nở một nụ cười thật tươi.

Thì ra Lăng Tử Trần đã lấy được ít nhất một đôi Harry — hoa mai 2 và phương khối 2, còn bài của Tiểu Ngô không có lấy một cặp này, thất bại thảm hại.

Thật sự là quá tuyệt vời! Nhạc Úc Tâm chạy vọt tới trước mặt Lăng Tử Trần, tặng cho hấn một nụ hôn cổ vũ thật dài.

“Nhậm Khả Ứng, bây giờ tôi có thể đem Tiểu Tâm đi được rồi, vậy tờ giấy hôn ước kia đâu?” Lăng Tử Trần liếc mắt nhìn Nhậm Khả Ứng sắc mặt đang xanh mét một cái.

“Hừ!” Nhậm Khả Ứng không còn lời nào để nói, chỉ có thể ngoan ngoãn giao hôn ước ra.

“Lăng lão bản, chúng tôi muốn mời ngài trở về Long Dương Hào tiếp tục lãnh đạo chúng tôi.” Quản lí bỗng nhiên xuất hiện, cùng đại biểu của toàn thể nhân viên Long Dương Hào chờ lệnh.

Lăng Tử Trần ôm lấy Nhạc Úc Tâm, ngại ngần trả lời, “Thật xin lỗi, tôi có khả năng phải phụ lòng mọi người rồi! Hiện tại tôi chỉ thầm muốn cùng vợ yêu tương lai sống thật an nhàn, không mong phải xen vào chuyện ở sòng bạc nữa.”

“Nhưng là.....”

“Long Dương Hào giao cho mọi người, nếu có vấn đề gì, có thể thỉnh thoảng gọi điện thoại tìm tôi, tôi rất vui được làm cố vấn của mọi người.” Lăng Tử Trần sau khi nói xong cười khẽ, đầy cảm tình thân thiện.

“Vậy thì..... Mời Lăng lão bản đi thông thả.” Quản lí khom người thật sâu chào hân, rồi lùi dần về phía sau .
” Tịch Lão, cảm ơn đã tới hỗ trợ!” Nhạc Tường Dật nói lời cảm tạ với người đồng nghiệp.

“Không sao. Chúng ta trở về thôi! Thu đội.” Tịch Cùng Dương phát ra mệnh lệnh, toàn bộ đội hình rời khỏi Long Dương Hào.

※ ※ ※

Khi Lăng Tử Trần mang theo Nhạc Úc Tâm trở lại nhà hân, bầu trời phía Đông đã dần hé ra ánh rạng đông.

“Cảm giác trở về này lâu lắm rồi mới có được.” Lăng Tử Trần vừa tìm chìa khóa vừa nói nói. Tuy rằng mới rời đi chưa đến vài ngày, nhưng một ngày nay có cảm giác như một năm sống của hân.

“Đều do em không tốt, thật xin lỗi.” Nhạc Úc Tâm xin lỗi liên tục. Bảo tố phong ba liên tiếp này đều do nàng một tay tạo thành.

“Không sao, người thật sự phải nói lời xin lỗi chính là anh. Nhưng mà.....”

“Trước hết hãy nghỉ ngơi đi đã, em nhất định đã mệt chết rồi!” Lăng Tử Trần mở cửa ra xong, yêu thương vỗ về mái tóc của nàng, nghĩ tới nàng đã vì hân mà trải qua bao nhiêu khổ sở, hân liền quyết định dùng thời gian cả đời để yêu nàng, bồi thường cho nàng.

“Tử Trần, em có thể hỏi anh một vấn đề được không?” Vấn đề này đã làm tâm tình nàng phức tạp thật lâu.
“Nói đi!”

Nhạc Úc Tâm hít sâu một hơi, hỏi: “Anh bắt đầu yêu em từ lúc nào?”

Lăng Tử Trần trầm mặc một chút, đáp án này kỳ thật đến hân cũng không biết, giống như hân tự nhiên yêu thương nàng vậy.

“Bằng không em hỏi câu khác, rốt cuộc anh yêu em nhất ở điểm nào?” Nhìn bộ dạng bối rối không trả lời của hân, Nhạc Úc Tâm quyết định thay đổi vấn đề.

Vấn đề này vẫn rất khó trả lời..... A! Hân nghĩ ra phương pháp giải quyết vấn đề vòng tròn này rồi! Lăng Tử Trần kéo nàng vào trong phòng, nhanh chóng khóa trái cửa lớn lại.

“Anh mau nói đi!” Nhạc Úc Tâm quyết định truy hỏi kỹ càng sự việc. Lăng Tử Trần không thèm mở miệng, chỉ một tay ôm lấy nàng đặt lên giường, bắt đầu hôn môi nàng.

“Tử Trần, không cần trốn tránh vấn đề của em!” Nhạc Úc Tâm đã bị khiêu khích, hô hấp bắt đầu dồn dập hơn, nhưng nàng vẫn kiên trì chờ đáp án đến cùng.

Lăng Tử Trần không để ý tới kháng nghị của nàng, nhanh chóng kéo y phục của nàng xuống, dùng đầu lưỡi nhấm nháp mỗi tác da thịt của nàng. [*Vanila: 1 lần nữa, gõ đoạn này thật là ngại...]

Nhạc Úc Tâm chủ động ôm hân, lúc này nàng đã không còn nghĩ tới chuyện truy vấn lên xuống nữa, thậm chí muốn nhanh chóng cùng hân kết hợp.

Ngay khi đầu lưỡi của hân chạy đến bên tai nàng, hân đột nhiên thấp giọng nói: “Tiểu Tâm, anh yêu em.....”

“Yêu nhất điểm nào?” Nhạc Úc Tâm buông tay ở gáy hân ra, nghiêm túc nhìn hân. Lăng Tử Trần khẽ nhếch khóe miệng, cúi người mãnh liệt hôn lấy cái miệng nhỏ nhắn của nàng.

“Ồ.....” Nhạc Ưc Tâm lấy tay đẩy đẩy lồng ngực trần trụi của hân, vội vã muốn biết đáp án.

Lăng Tử Trần hôn sâu một lúc mới nâng thân nàng lên, lấy ánh mắt chân thành đầy thâm tình nhìn nàng chăm chú. “Rốt cuộc là điểm gì?” Nhạc Ưc Tâm làm nũng nói.

“Anh yêu em..... Chỗ nào cũng yêu.” Sau khi Lăng Tử Trần nói xong, ngón tay thon dài lập tức xâm nhập vào cấm khu của nàng. [*Vanila: 1 lần nữa, gõ đoạn này thật là ngại...]

“A? Đáng ghét!” Nhạc Ưc Tâm hờn dỗi, cơ thể nàng đã bị hân chạm ngọn lửa lên rồi.

“Vậy cứ để cho em càng chán ghét tôi đi!” Lăng Tử Trần rút tay ra khỏi hoa hạc của nàng, xuân dịch của nàng theo ngón tay hân tràn ra, hân liền cùng nàng kết hợp chặt chẽ.

Miệng Nhạc Ưc Tâm không ngừng phát ra những tiếng yêu kiều, theo từng trận từng trận tiến lên, từng bước thăng nhập thiên đường tình dục.....

“Tử Trần, năm nay thật sự sẽ có mưa sao băng sao?” Tuy rằng mấy năm trước đã bỏ lỡ mưa sao băng, nhưng Nhạc Ưc Tâm vẫn hy vọng có thể lại gặp lại một lần nữa.

Lăng Tử Trần không trả lời, chỉ mỉm cười ôn nhu đáp lại nàng. Trong ánh trăng sáng vàng vạc, hân nhớ tới lần gặp đầu tiên của hai người bọn họ, bộ dáng nàng chăm chú tìm kiếm sao băng.

Có lẽ, thời khắc vừa mới gặp nàng, Nguyệt Lão đã lặng lẽ kết sợi tơ hồng giữa hai người, mặc hân trốn thế nào cũng không thoát được vận mệnh của mình – phải yêu nàng say đắm.

“Nếu lúc này tại đây nhìn không ra, thì chắc chắn mấy nhà thiên văn học này đang muốn đùa giỡn chúng ta.” Nhạc Ưc Tâm chu cái miệng nhỏ nhắn nói.

Không cho cơ hội nàng để oán giận, Lăng Tử Trần bỗng dưng ôm nàng vào lòng, hôn thật sâu vào đôi môi nàng.

Nhạc Ưc Tâm say mê nhắm mắt lại, trong nháy mắt mở mắt ra, đã nhìn thấy một vì sao băng xẹt qua theo chân trời. “Sao băng!” Nàng kinh ngạc hô to một tiếng.

“Em muốn ước gì nào?” Lăng Tử Trần cười khê hời. Bộ dáng của nàng giống như một tiểu cô nương ngây thơ nghịch ngợm, làm hân nhìn không được muốn che chở nàng.

“Em..... Quên rồi!” Nhạc Ưc Tâm có chút ảo não, vì sao nàng mỗi lần nhìn thấy sao băng đều không kịp ước nguyện?

“Anh đã cho em một nguyện vọng rồi nha!” Lăng Tử Trần sau khi nói xong chăm chú nhìn nàng, đột nhiên lấy ra từ trong túi một chiếc hộp nhỏ, mở nó ra, bên trong là một chiếc nhẫn kim cương toả sáng lấp lánh.

“Anh vừa ước với sao băng — hãy cho chúng ta kết hôn đi!” Hân hôn mép tóc của nàng. Rốt cục cũng đã đợi được đến ngày hân nói những lời này! Nhạc Ưc Tâm ôm chặt hân, đột nhiên cảm thấy rất muốn khóc.

“Tiểu Tâm, em nói xem sao băng có thể thực hiện được nguyện vọng của anh không?” Lăng Tử Trần hôn lên hai má nàng, lại nhẹ nhàng cắn vào vành tai của nàng.

Nhạc Ưc Tâm hưởng thụ đôi môi ấm nóng của hân, nhẹ giọng nói: ” Sao băng nói: Đời này hai người vĩnh viễn ở cùng một chỗ!”

Lăng Tử Trần nâng mặt nàng lên, hôn nhẹ lên đôi môi son của nàng, hân cũng chân thành hy vọng nguyện vọng này có thể được thực hiện.

Lại có thêm một vì sao băng xẹt qua bầu trời, từng cơn gió như đang thì thầm lời thề tràn đầy thâm tình của bọn họ. Vĩnh viễn, vĩnh viễn..... Ở cùng một chỗ! (Hoàn)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chuyen-xau-tren-giuong>